JEAN DAVIDSON

Magicul Manhattan

ALCRIS

Capitolul 1

New York! Străzi lungi și drepte. Șiruri nesfârșite de mașini. Lumini încă aprinse în apartamente sau birouri — funcționari entuziaști, luptând pentru primul loc, se gândi ea. Dacă ar fi deschis fereastra, ar fi simțit pulsul orașului, în permanență treaz, în permanență plin de activitate. De la etajul douăzeci putea vedea faimoasa clădire Empire State și puțin mai spre nord, o pată întunecată: Central Park.

Ellen oftă ușor și se aplecă să aprindă veioza, înainte de a trage draperiile. De undeva de jos se auzi sirena mașinii poliției, destul de sinistră.

New York: cel mai tulburător oraș din lume, iar ea, Ellen J. Huntsworth, o englezoaică de nici douăzeci și patru de ani, avea prilejul de a lucra aici. Ar trebui să fie bucuroasă, emoționată de șansa aceasta. Și chiar fusese, în clipa în care ajunsese —

dornică să înceapă o viață nouă, așteptând nerăbdătoare să cunoască realitatea orașului privit din taxi pe drumul de la aeroport.

Dar acum totul trecuse, dispăruse ca strălucirea unei bijuterii ieftine. Venise doar de două săptămâni, și deja îi era un dor nebun de casă. Îi lipseau razele blânde de soare ale dimineții londoneze, spațiile, prietenii. Îi era dor chiar și de familia ei, ceea ce nu s-ar fi așteptat niciodată.

Și iat-o acum, într-un apartament frumos, modern, foarte bine dotat, fără să aibă unde să plece, fără să aibă pe cineva cu care să vorbească. Lui Ellen nu-i plăcea să se autocompătimească, dar trebuia să recunoască și să accepte sentimentul acesta.

Încercase. Din greu. Dar rugămințile și mulțumirile pe care le rostea ea cu o voce joasă, păreau să-i enerveze și mai mult pe new-yorkezi. La serviciu parcă nici nu exista, deși se dăruise trup și suflet muncii. Nu înțelegea, nu i se mai întâmplase. Poate că nu fusese niciodată în centrul atenției la petreceri sau la birou, dar avusese întotdeauna o mulțime de prieteni cu care să se distreze. Colegii ei americani pur și simplu o ignorau.

Se plimba neliniștită prin cameră, atingând ușor canapeaua de piele, apoi raftul lustruit al bibliotecii. În timpul nopții îi era cel mai greu. Afară era întuneric, iar ea se simțea prizonieră. Auzise atâtea povești teribile despre străzile din New York, încât îi era teamă să iasă seara.

Se privi în oglinda enormă de pe perete și se strâmbă. Avea un păr roșcat mătăsos, care-i cădea pe umeri, niște ochi căprui calzi... „Brrr“, mârâi ea, exasperată de imaginea blândă, casnică din fața ei. Orașul se afla acolo, în clipa aceea, la picioarele ei. N-o ajuta cu nimic dacă se ascundea în apartament, departe de viața trepidantă. Trebuia să facă ceva! N-o învățase primul ei șef, cel care o inițiase de altfel în piața bursieră, că riscul însemna totul? „Nu riști, nu câștigi“.

Își luă repede geaca de piele și sacul de voiaj de pe unde le aruncase când sosise acasă, și se îndreptă către ușă. Erau două încuietori și-i trebuiră câteva momente să ajungă în coridor. „Parcă aș fugi din Fort Knox“, își spuse.

Recunoștea că agenția îi găsise ceva drăguț, chiar dacă mai mic, dar un apartament în Manhattan nu-l închiriai peste noapte. Plătea cât de mult își permitea, dar avea o locuință confortabilă, sigură și bine decorată. Exista chiar și o cameristă. Străbătu holul până la ascensor și apăsă butonul. Ca de obicei, liftul era gol și Ellen se simți din nou în afara lumii.

Parterul era placat cu marmură și la intrare se afla o fântână arteziană înconjurată de verdeață. Tocmai când voia să tragă ușile imense de sticlă, portarul îi strigă:

— Bună seara, domnișoară Huntsworth.

Se întoarse să-i răspundă, și în clipa aceea ușa o

lovi în plin și o împinse câțiva pași înapoi, dezechilibrând-o. Bombănind supărată, văzu de partea cealaltă a geamului un bărbat înalt, brunet, care pățise același lucru, încercând să intre și vorbind peste umăr cu cineva dintr-o limuzină.

Se fixară câteva momente.

„Unul dintre noi trebuie să facă loc“ se gândi Ellen, „și bănuiesc că așteaptă să fiu eu aceea“.

Dar chiar în secunda următoare, bărbatul îi deschise ușa, cu un zâmbet nu foarte încântat.

— Îmi pare rău, spuse el, cred că nu mă uitam pe unde merg. Totul e-n regulă?

Uimită, Ellen privi drept în ochii aceia cenușii.

— Da, totul e-n regulă. Nici eu nu eram prea atentă.

Continuă să se uite la el, și în cele din urmă fu răsplătită cu un zâmbet. Își dădu seama că se afla în fața unui bărbat extrem de frumos, înalt și atletic, îmbrăcat într-un costum gri impecabil, și împrăștiind o energie debordantă, diferită de oboseala evidentă a oamenilor de afaceri care se întorc acasă de la birou.

— Sper că nu ești șocată, nu? Te uiți la mine de parcă aș fi stafie.

— Dar... ești englez, nu-i așa? E prima dată când cineva își cere scuze în fața mea de când am venit la New York.

— Pe jumătate... Probabil, jumătatea engleză și-a cerut scuze. Nu mă pot împotrivi obiceiului.

Newyorkezii pot fi cam violenți uneori. Va trebui să înveți să-ți faci drum printre ei, să le câștigi respectul. Se pare că nu ești de prea multă vreme pe aici.

— Doar de două săptămâni.

El clătină din cap.

— Și ți-e dor de casă. O să-ți treacă — stătea cu mâna pe ușă, fără a schița vreun gest că voia să intre. Ai nevoie să vorbești cu niște prieteni, apoi te vei simți mai bine.

— Din nefericire, deocamdată nu cunosc pe nimeni pe aici, răspunse Ellen, căutând tonul potrivit pentru a nu lăsa să se vadă autocompătimirea de mai devreme. Așa că am ieșit doar să mă plimb puțin.

El se încruntă și se apropie cu un pas.

— Poftim? Afară?! Ești sigură că e înțelept? Nu cred că ai nevoie de aer proaspăt, oricum e mai răcoare înăuntru.

Pierzându-și curajul, ea se trase înapoi.

— Viața e acolo, afară, și abia aștept s-o trăiesc.

— Da, e acolo, cu părțile plăcute și neplăcute. Scutură din cap, și Ellen observă câteva șuvițe de păr albe. E o nebunie. De ce nu iei un taxi să te ducă la un spectacol?

— Nu, mulțumesc. Era hotărâtă să nu asculte de nici o voce a rațiunii. Știu ce fac. Nu poți simți cu adevărat un loc dintr-o mașină.

— Ascultă-mă, străzile nu sunt pentru o tânără singură. Ar trebui să aștepți până vei avea pe cineva care să te însoțească.

Ușor iritată, Ellen îi dădu la o parte mâna de pe umărul ei și rosti cu asprime.

— Mulțumesc, dar nu sunt chiar atât de tânără. Și mi-am purtat singură de grijă mulți ani.

Se priviră din nou.

— Bine, însă te rog să nu te plimbi pe alei întunecate. Poți să-mi promiți asta?

Gestul ei șovăitor nu era chiar răspunsul pe care-l aștepta bărbatul. Dezaprobând-o clar, el intră în cele din urmă în clădire.

Ellen făcu doar câțiva pași pe trotuar, apoi aruncă o privire înapoi. Necunoscutul schimba câteva cuvinte cu Joe, portarul. După ce-l văzu dispărând în lift, Ellen se întoarse.

— Joe, cine e bărbatul acela? întrebă ea.

Portarul chicoti:

— Te-a prins, nu-i așa? Are același efect asupra tuturor femeilor! Este domnul Redman. Don Redman. Locuiește aici de vreo doi ani.

— Mulțumesc, îi zâmbi Ellen înainte de a ieși din nou.

Don Redman. Cum de stă în clădirea asta de două săptămâni, și nu-l văzuse niciodată? Cineva atât de atrăgător?... Mă rog, nu avea ceea ce se numește o frumusețe clasică, dar felul în care vorbea, felul în care se mișca emanau o anumită forță de atracție. Și locuia deasupra ei! Dar, frumos sau nu, părea să aibă un obicei supărător: îi plăcea să dea sfaturi chiar și atunci când nu i se cereau. Și

acesta era unul dintre lucrurile pe care Ellen le ura cel mai mult. Se străduia enorm pentru a scăpa de amestecul celorlalți în viața ei, și ultima dorință din clipa aceasta era ca un străin s-o ia de la capăt! Presupunând că vor mai avea norocul să dea unul peste altul...

Fusese o prostie din partea ei să spună că era singură în New York. Chiar dacă e doar pe jumătate britanic, s-ar putea să se simtă obligat s-o protejeze. Ellen bombăni printre dinți. Gata cu autocompătimirea! Cu siguranță nu avea nevoie nici de compasiunea celorlalți, ar fi de nesuportat. Dacă ei doi se vor mai întâlni vreodată, o vor face de pe poziții absolut egale.

*

* *

La ora opt fix, Ellen intra la Asociația Geiger, și văzu că nu e prima, ca întotdeauna. Îi plăcea să se trezească devreme, așa că se obișnuise repede cu rutina firmei. Aceasta era destul de mică pentru standardele New York-ului, dar se bucura de prestigiu și de o vechime remarcabilă; ocupa două etaje dintr-un zgârie-nori. Secțiunea judiciară și directorii executivi se aflau la etajul al treisprezecelea, agenții de schimb și administrația la etajul al paisprezecelea. Ellen lucra împreună cu ceilalți agenți de schimb într-o încăpere imensă, cu un covor moale, bej, cu aer

condiționat și plante decorative în spatele birourilor — în general, o atmosferă proaspătă, plăcută și liniștită la aceste ore ale dimineții.

Trecu pe lângă Mark, care citea ziarul și care clipi scurt în semn de salut, și pe lângă Maggie care-i dădu un înviorător „Bună dimineața". Maggie era întotdeauna foarte elegantă, în costumele ei de mătase gri sau crem și cu bluzele ce păreau scoase din cutie, în fiecare zi. Purta părul scurt și stăpânea arta machiajului.

Ellen era sigură că Maggie remarcase deja că-și îmbrăcase prin rotație, în cele două săptămâni, cele mai bune haine — de fapt, erau demodate sau chiar ponosite. Ellen aștepta cu nerăbdare primul salariu pentru a face niște cumpărături pe Fifth Avenue, ca să-și înnoiască garderoba.

Ajunse în... spațiul ei de muncă; biroul ei, telefonul ei, ecranele video. Acestea din urmă erau cele mai importante pentru că ele îi afișau prețurile curente, o puneau în legătură cu Wall Street, cu Londra și cu alte centre financiare din întreaga lume, în orice moment al zilei. Ridică privirea și văzu ora la Londra, Mellbourne, Hong Kong, sau Tokyo. Pe masă se aflau teancuri de acte, documente, notițe și un foarte performant calculator.

Pentru o clipă, Ellen simți din nou un mare avânt în fața tuturor acestor lucruri — reușise! În ciuda obstacolelor, reușise, făcuse primul pas, se afla pe drumul

cel bun, știa asta! Și mai știa că trebuia să se considere norocoasă că face ceea ce dorește, unde-și dorește.

Două ore mai târziu, atmosfera se încinsese, dar nu era nimic neobișnuit. Maggie, Mark, Clyde și toți ceilalți erau implicați în cumpărări, vânzări, dădeau sfaturi, iar vocile lor treceau de la tonalități joase la adevărate strigăte. Telefoanele zbârnâiau, degetele alergau pe tastaturile calculatoarelor. Ellen era mulțumită că-l satisfăcuse pe unul dintre cei mai prietenoși clienți, o anumită doamnă Goldberg, care sunase în fiecare dimineață, insistând să afle situația pe piața financiară. Își roti capul pentru o scurtă relaxare, apoi atenția îi fu atrasă de rumoarea din jur, provocată de apariția domnului Abrams, vicepreședintele firmei. Acesta se îndreptă către ea.

— Bună dimineața, Huntsworth, rosti el trântindu-i pe birou un teanc de hârtii.

Toți erau numiți pe numele de familie, obicei care nu prea-i plăcea lui Ellen.

Abrams își trase un scaun și se așeză, neliniștind-o puțin. N-o întrebase dacă-i permitea s-o întrerupă, dar probabil, fiind nou-venită și cea mai tânără, nu câștigase acest drept.

— Am o listă aici, cu cinci oameni, toți interesați de același portofoliu. Vreau să te uiți pe ea și după-amiază să vii la mine cu recomandările tale. Crezi că te descurci?

Ellen își strânse buzele pentru a nu răbufni. Ziua era deja destul de agitată și părea să continue la fel.

Dacă se angaja și la alte treburi suplimentare, își neglija propriii clienți, dar nu era momentul să se exprime astfel în fața domnului Abrams.

Își ascunse furia și rosti cât putu de calm:

— Da, mă descurc, domnule Abrams. O voi face imediat ce voi termina programul.

El o fixă prin ochelarii cu ramă neagră.

— Am spus că am nevoie de asta până după-amiază. Atunci mă va suna clientul. Vei vedea din acte că este un client foarte important care investește mult.

— Înțeleg că lista necesită o atenție deosebită, continuă Ellen hotărâtă să nu cedeze. Îi voi acorda tot timpul meu diseară, și sper ca acest client s-o aprecieze.

Nu era atât de liniștită și stăpână pe sine pe cât părea. Era furioasă pe vicepreședinte pentru că o obliga să renunțe la munca ei pentru el, dar în același timp se temea să-l înfrunte.

— Frumoasă atitudine, dar totul trebuie rezolvat repede și bine, rosti el dur, înainte de a se ridica.

Ellen răsuflă ușurată. Câștigase, se părea. Dar se putea foarte bine să se fi ales și cu un mare dușman. Înainte de a-și continua munca, surprinse privirea atentă a lui Maggie.

*

* *

Pe la mijlocul zilei, lui Ellen i se făcu foame. Și-ar fi dorit să fie mai suplă, dar oricum nu era grasă și avea poftă de mâncare. Ținuse regim o dată sau de două ori, dar n-o ajutase prea mult.

Își luă sacul și se ridică.

— Vrei să mâncăm un sandviș împreună? o întrebă Maggie, și ea gata de plecare.

— Bineînțeles!

În lift, Ellen se întreba ce anume o determinase pe Maggie să-i facă invitația aceasta neobișnuită. Poate că acum va afla de ce era ignorată de colegi.

Se așezară la bar și comandară sandvișuri și salată.

— Știi, ai fost extraordinară cu domnul Abrams azi-dimineață, spuse Maggie, ceea ce o surprinse pe Ellen. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulțumesc. Deși nu sunt prea convinsă că am făcut ceea ce trebuia. L-am înfuriat.

— O să uite. Așa ne-ncearcă pe toți. Pe mine m-a înnebunit o săptămână, până când mi-a atras atenția Clyde.

— Mă simt mai ușurată. Nu voiam să fiu dată afară atât de repede, pentru cât de mult am luptat...

— Și tu? Maggie reușea să mănânce și să vorbească în același timp, ambele făcându-le foarte rapid. Toată lumea m-a considerat nebună pentru că am intrat în domeniul finanțelor, și am primit o mulțime de avertizări despre cum aș putea s-o dau în bară. „Nu e o treabă pentru femei“, îmi spuneau cei din orașul meu.

— Exact. Deși la Bursa engleză sunt deja câteva femei. Cea mai mare rezistență am întâmpinat-o din partea părinților mei. Prietenii mă credeau cam ciudată, din moment ce voiam să lucrez finanțe, dar mama și tata... Ellen scutură din cap.

— Au încercat să te oprească? fu interesată Maggie.

— La început a trebuit să-mi plătesc singură pregătirea. Apoi, tata a văzut că nu-mi putea schimba hotărârea și m-a ajutat.

— Ești o femeie fermă. Eu m-am străduit din răsputeri să fiu luată în serios. Știi cum se întâmplă, ești prezentată unui bărbat minunat, și când îi spui cu ce te ocupi, începe să râdă ca de o glumă bună.

— N-am prea avut timp pentru bărbați minunați, recunoscu Ellen, deși prin minte îi trecu imaginea lui Don Redman. Câțiva prieteni, dar nimic... Nu știu cum să-ți explic...

— Nimeni pentru care să renunți bucuroasă la carieră, completă Maggie.

— Nu, niciodată!

— Bănuiesc că deocamdată vrei să fii independentă... Spune-mi, ce crezi despre „orășelul“ nostru?

Ellen se gândi câteva momente.

— La început mi s-a părut înfricoșător, admise ea, dar încerc să mă obișnuiesc, și e chiar emoționant să fiu aici.

— Când vei dori să mănânci spaghete, să mă anunți, cunosc cel mai bun local din oraș. Dar, în

fond, de ce să nu mergem în seara asta? Vei avea nevoie de o pauză după ce vei termina lista lui Abrams.

— Mi-ar plăcea!

— În regulă. Apropo, ai văzut asta? Maggie împinse farfuria goală și scoase din geantă un ziar împăturit.

Ellen îl luă și citi rândurile subliniate cu cerneală:

— Există zvonuri că Asociația Geiger, solidă și independentă până acum, nu va putea rezista rechinilor flămânzi de pe Wall Street.

— Ce înseamnă asta, Maggie?

— Înseamnă că cineva vrea să ne cumpere, și noi nu vom putea să ne împotrivim. Acum aflu și eu. Cine știe ce se va mai întâmpla cu noi?

Ellen se încruntă. A făcut atâta drum, doar ca să piardă din cauza unei preluări? Nu se putea așa ceva!

*

* *

Câteva zile mai târziu, Ellen se trezi foarte obosită. Adormise târziu, din cauza unei ședințe. Acum se împletici până la baie, dădu drumul la duș și se lăsă biciuită de stropii reci. Fugi apoi tremurând în dormitor pentru a se îmbrăca. Își puse bluza albă de bumbac, se machie și se îndreptă către bucătărie pentru a-și prepara o cafea. Din păcate, uitase să bage laptele în frigider și se alterase.

Dezamăgită, căută ceva de mâncare, dar nu găsi decât un ou și câteva felii de pâine. Stomacul ei o anunța clar că nu se săturase. Nici seara trecută nu reușise să mănânce decât un singur sandviș la bufet.

Cel puțin era încă devreme, șapte și treizeci de minute. Ellen se hotărî să ia micul dejun în oraș. Își aminti de cafeneaua plăcută de alături, „Arnaldi", și se gândi să facă o încercare.

Traversă holul mare și-l văzu pe Joe la locul lui.

— V-ați trezit devreme în dimineața asta, domnișoară Huntsworth. Din cauza căldurii? Au spus că va fi caniculă astăzi.

— Așa e. Mă duc la „Arnaldi"; crezi că voi găsi ceva bun?

— Da, aprobă el cu entuziasm, fac niște cornuri extraordinare și covrigi.

— Aha!... Bine. Se gândea deja la ele.

Ieșind, constată că orașul se trezise, traficul devenise foarte aglomerat, claxoanele urlau. De vizavi se auzea o muzică dată la maxim, iar vântul nu adia deloc.

La „Arnaldi" toate locurile erau ocupate, chiar și scaunele de la bar și mesele de lângă perete. Aparatul de Espresso împrăștia o aromă îmbietoare și Ellen se va opri să aștepte lângă panoul pe care scria: „Așteptați să fiți conduși la locurile libere", și să ignore în același timp privirile curioase ale bărbaților care constituiau cea mai mare parte a clientelei.

Una dintre chelnerițe se apropie.

— Câți sunteți? întrebă ea, de parcă s-ar fi ascuns și alții în spatele lui Ellen.

— Doar eu.

— Pe aici, vă rog.

Chelnerița o conducea la o masă pentru două persoane, din fundul încăperii, și debarasă cu mișcări rapide. Ellen îi mulțumi și se așeză, aruncându-și ochii pe ziarul în spatele căruia se afla „partenerul" ei de mic dejun din dimineața aceea. „Starea reală a noii Anglii", citi ea de sub o fotografie cu un loc liniștit, cu arbori deja ruginii. Ellen scoase un oftat ușor și cercetă meniul. Își dădu seama că bărbatul din fața ei o privise fugar, dar nu reuși să-l surprindă. Cel puțin nu avea să fie dezamăgită.

— Spuneți, o îndemnă chelnerița întorcându-se.

— Aș dori specialitatea „Arnaldi" și o cafea, vă rog.

— Cum vreți să fie ouăle?

Ellen o fixă nedumerită.

— Hm... prăjite, vă rog.

— Mda, interesant și amuzant.

Chelnerița începu să mestece guma cu nervozitate. V-am întrebat cum vreți să fie ouăle.

— Le dorește simple, rosti bărbatul și împăturind ziarul, îl așeză pe masă. Și pune multă frișcă în cafea.

Era Don Redman.

— O.K., spuse chelnerița și zâmbi suav. Vin imediat!

— Cred că trebuie să-ți mulțumesc, i se adresă Ellen lui Don Redman. Este primul meu mic dejun în oraș.

— Sunt convins că specialitatea „Arnaldi“ îți va ajunge toată ziua.

Ellen îl privi o secundă doar. Era și mai atrăgător la această a doua întâlnire. Își puse jacheta pe speteaza scaunului și își descheiase cămașa la gât, lăsând să i se vadă pielea bronzată. Stătea rezemat, relaxat, și emana aceeași forță de atracție ca în urmă cu câteva zile. Mintea lui Ellen se blocă, deși se gândise într-una la bărbatul acesta, din seara aceea.

— Se spune că va fi caniculă astăzi, rosti ea în cele din urmă; și continuă în sinea ei: „Dumnezeule, n-aș putea fi mai puțin britanică și să nu mai port discuții despre vreme?“

— Într-adevăr? replică don Redman pe un ton malițios, și se aplecă peste masă: Domnișoară Ellen J. Huntsworth, spune-mi, te rog, de la ce vine J?

Ellen roși.

— Nu vine de la nimic, recunoscu ea. Numele meu e Ellen și atât, dar pe mama o cheamă Jennifer... M-am gândit că ar suna bine...

El râse dezvelindu-și dinții albi.

— Chiar sună bine! Oamenii vor fi impresionați. Dar eu am un avantaj asupra ta. Numele meu este...

— Don Redman. Încântată de cunoștință. Ellen îi întinse mâna, cu o sclipire în ochi.

Don își înălță sprâncenele și clătină ușor din cap.

— Mă bucur că te cunosc. Scorul e egal acum. Nu te voi întreba prin ce mijloace necinstite mi-ai aflat numele!

— Nici măcar n-a fost nevoie să-l mituiesc pe Joe, replică ea.

— Vrei să spui că eu am făcut-o? A fost mai ușor de atât: am verificat cutiile poștale. Se pare că totul e-n regulă cu tine, ești în stare să-ți porți singură de grijă, te-ai descurcat și-n seara aceea iar acum, ai găsit cel mai bun local pentru un mic dejun. Ei, și cum îți place New York-ul?

— Să fiu aici înseamnă să-mi împlinesc un vis, răspunse Ellen cu sinceritate. Mă bucur de fiecare minut, sau aproape. În dimineața asta n-am avut apă caldă, de exemplu...

— Unul dintre riscuri... Apoi zâmbetul lui Don dispăru. Ține minte, mulți vin aici cu valiza plină de visuri, și dacă nu sunt atenți, ajung să fie călcați în picioare, sau cel puțin, foarte dezamăgiți.

Ellen scrâșni din dinți, dar își păstră zâmbetul politicos. De ce o considera atât de lipsită de experiență? Doar pentru că remarcase în urmă cu câteva zile că newyorkezii nu sunt tocmai politicoși?

— Mă descurc, îl asigură ea. Nu am de gând să mă dau bătută.

— E-n regulă atunci, dar Don nu părea încrezător. Dacă vreodată vei avea nevoie de ajutor, poți veni la mine.

— Îți mulțumesc că m-ai salvat în dimineața asta, dar nu mai vreau să apelez la cavaleri în armură strălucitoare.

— Crede-mă, nimic nu e mai important decât

niște ouă făcute cum trebuie! Tonul lui părea indiferent, iar ochii îi sticleau. Încă nu renunțase. Nu ești chiar vulnerabilă, nu-i așa?

— Nu m-am considerat niciodată o persoană slabă, am știut să-mi port singură de grijă.

— Vrei să spui că de fapt, n-ai nevoie de nimeni, nu?

Don o privea plin de curiozitate și Ellen nu fu capabilă să-i susțină privirea, așa că se concentră asupra cafelei. Cum ar fi putut să-i explice unui străin de ce era atât de important pentru ea să-și dovedească nu numai că poate supraviețui, dar și că poate prospera singură?

Momentul de tensiune fu spulberat de chelnerița care-i puse în față lui Ellen două farfurii.

— „Specialitatea“ dumneavoastră. Apoi dispăru.

Cele trei ouă erau bine prăjite, iar lângă ele se aflau două felii mari de șuncă, o porție de cartofi prăjiți, roșii, pâine și separat, două cornuri. Ellen luă cuțitul și furculița și ezită câteva momente, neștiind de unde să înceapă.

— Sper că așa îți plac ouăle, rosti Don. Pentru mine, cel puțin, sunt un deliciu dimineața.

— Da, sunt foarte bune, numai că eu... își înălță ochii spre el și amândoi izbucniră în râs. Bine, poate că nu sunt în stare să mănânc tot, dar voi încerca!

— Așa te vreau! Don se lăsă ușor pe spate și continuă s-o privească.

— Sper că nu te reţin de la serviciu. Munceşti undeva, nu-i aşa? întrebă Ellen, stânjenită de insistenţa ochilor lui.

— Bineînţeles, dar voi avea timp. Îşi consultă ceasul de la mână. Cred că voi cere încă o cafea. Şi chemă chelneriţa. Dar tu? Unde lucrezi?

— Sunt agent de schimb, în domeniul acţiunilor bancare. Lucrez pentru Geigers, e o echipă bună! replică ea mândră, ridicându-şi bărbia; reuşise să-l surprindă.

— Nu mă înţelege greşit, spuse Don, dar nu eşti cam tânără pentru lumea finanţelor?

— Nu văd care-i legătura. Sunt la fel de eficientă ca oricare dintre colegii sau colegele mele. Şi nu sunt chiar o începătoare — mi-am trecut examenele şi mi-am făcut ucenicia la Londra.

Ellen spera că privirea lui exprima respect; oricum, ceva adusese o licărire în ochii bărbatului.

— Crezi că eşti destul de deşteaptă să ştii în ce te bagi? Am văzut multe cazuri de eşec înainte de treizeci de ani. Trebuie să trăieşti şi tu, să mănânci, să respiri, şi o singură greşeală îţi poate distruge reputaţia. Apoi, va trebui s-o iei de la capăt.

— Te rog, nu-mi ţine predici în timp ce eu mă lupt cu ouăle astea! Cunosc toate implicaţiile, doar ţi-am spus ce pregătire am.

Don îşi sprijini coatele pe masă şi o fixă cu privirea, obligând-o să fie atentă.

— Fără glumă, ascultă-mă. Ce face o puştoaică drăguţă ca tine departe de casă, singură, fără

prieteni, într-unul dintre orașele cele mai dure și având una dintre cele mai dure ocupații?

— Ei, tu să mă asculți pe mine! replică Ellen, supărată că el o numise puștoaică. Mi-am petrecut ultimii șase ani ascultându-i pe cei care-mi spuneau ce să fac și ce să nu fac cu viața mea. N-am ținut cont de ei atunci, nu voi ține cont nici acum. Îmi iubesc meseria, e ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Să știi că și eu doresc și visez să trăiesc, să respir...

— Poate că ai dreptate, dar mai sunt și alte lucruri în viață, în afară de ambiție.

— Pentru o femeie, vrei să spui. Ei bine, eu nu mi le doresc. Cel puțin nu acum. Asta te deranjează, că sunt femeie și am intrat într-o lume rezervată bărbaților?

Don clătină din cap exasperat.

— Nu-mi atribui cuvinte pe care nu le-am rostit. Gândește-te în felul următor: ai avea ce-ți trebuie pentru a reuși de una singură acolo unde mulți au eșuat?

— Bineînțeles! Altfel de ce m-aș mai afla aici? Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să-mi termin micul dejun.

Dar Don nu pusese punct:

— Politicoasă și decentă — adevărată domnișoară londoneză. Să nu crezi că accentul tău drăguț îi va opri pe bărbați când vor încerca să... mă rog, când lucrurile se vor încinge. Sfatul meu,

domnișoară Ellen J... și o apucă de mână... Este să pleci câtă vreme totul merge bine, înainte să te arzi.

— De ce să...

Ellen nu putu continua când observă îngrijorarea sinceră din ochii lui. Și mai era și atingerea degetelor lui pe pielea ei, care-i provocase o accelerare a pulsului.

De parcă și el ar fi fost afectat. Don își retrase mâna și-și băgă ziarul în servietă. Se ridică, își luă jacheta și o puse pe umăr.

— Gândește-te la ce ți-am spus. Și presupun că nu vei fi nevoită să-l mituiești pe Joe pentru a-mi afla numărul de telefon, dacă vei avea vreodată nevoie de...

— Mulțumesc, dar nu va fi necesar, îl opri ea calmă, deși inima îi zvâcnea cu putere. Încă o dată, mulțumesc. O...

— O zi plăcută, sfârși el în locul ei, zâmbind ironic. Și ție!

Capitolul 2

Din fericire, Ellen nu avu prea mult timp la dispoziție în următoarele zile, pentru a se gândi la întâlnirea ei cu Don Redman. Moartea unui important lider internațional cauzase fluctuații mari pe piața monetară și cei de la Asociația Geiger se aflau într-o agitație continuă, vânzând și cumpărând întruna.

În cele din urmă, lucrurile începură să se mai liniștească și Ellen avu răgazul să respire măcar. Nu îndrăznea să creadă că se descurcase nemaipomenit, dar se bucura că rezistase cel puțin.

— Totul pare să fi revenit cât de cât la normal, îi spuse ea lui Maggie. E o înviorare incredibilă, nu-i așa?

— De aceea ne-am ales cariera asta. E o pendulare permanentă: sus-jos. Fără ea n-am fi rezistat în nici o altă meserie.

Ellen dădu aprobator din cap.

— Ai dreptate. De ce oamenii credeau până acum că de astfel de senzații nu se pot bucura decât bărbații?

Maggie zâmbi. Buzele ei erau frumos conturate cu un ruj roșu care-i accentua pielea albă, ochii albaștri, și-i punea în evidență părul negru.

— Fetițo, dacă aș fi știut răspunsul la întrebarea ta, lumea s-ar fi schimbat de mult. Poate că bărbații vor să păstreze toată distracția doar pentru ei.

— Poate. Deși, conform spuselor unui bărbat pe care l-am cunoscut, femeile pur și simplu nu sunt capabile să facă o muncă așa ca asta. Sau cel puțin, adăugă ea, după părerea lui, eu nu sunt capabilă.

— A, da? Crede că nu faci față? Adu-l aici într-o zi, să vadă cât de mult se înșală. Pun pariu că n-ar rezista!

— Totuși, mi-e teamă că da. Oricum, puține șanse să se întâmple așa ceva, spuse Ellen surprinzându-și o umbră de tristețe. Nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni, și mă îndoiesc că voi mai auzi unul dintre sfaturile lui de a mă întoarce acasă, în Anglia.

Maggie clipi, surprinsă.

— Oh! Vrei să spui că e atât de pornit împotriva ta încât ți-a zis să pleci din New York?

Ellen râse scurt.

— Nu m-am gândit la asta.

— Trebuie să aibă ceva farmec bărbatul ăsta, altfel n-ai fi stat atât de mult cu el încât să-i asculți insultele și să le reții.

— Este foarte, foarte atrăgător. Și plin de energie.

— Doar cu personalitatea are probleme?

— Hm... nu. Numai că nu înțelege că...

Ellen tăcu brusc, auzindu-se strigată de undeva din spate:

— Huntsworth, când termini cu bârfa?

Se întoarse, deranjată de faptul că Abrams o surprindea discutând cu Maggie despre un bărbat, dar șeful ei nu părea să fi auzit totul. Ca întotdeauna, gândurile lui nu puteau fi bănuite.

— Tu ești responsabilă de afacerea Jap? întrebă Abrams, fluturând o hârtie pe care Ellen o recunoscu.

— Da, aprobă ea privindu-l calm în ochi. E vreo problemă?

— Ai folosit formulele greșit.

Sigur nu era vina administrației? Era pentru prima dată când se ocupase de o asemenea tranzacție complicată la Geiger, și-i ceruse ajutorul lui Mark, pentru că Maggie nu se afla prin preajmă. Ellen își dădu seama că poate înțelesese greșit instrucțiunile lui Mark.

Rămase în picioare și se forță să nu înceapă deocamdată cu scuzele sau autoînvinuirile, pentru a nu fi considerată drept o persoană slabă, mai ales de către Abrams.

— Dacă afacerea rămâne valabilă încă, spuse ea, mă puteți îndruma?

Abrams negă hotărât din cap și Ellen simți că îi

fuge pământul de sub picioare. Dar cuvintele lui îi readuseră încredere.

— Se ocupă Karen. E-n regulă, trebuie că ai făcut treabă bună, japonezii au fost impresionați.

După ce Abrams dispăru, Maggie o apucă pe Ellen de braț și o scutură.

— Hei, e minunat! Japonezii sunt foarte pretențioși.

— Mă bucur că n-au renunțat la afacere. Și Abrams părea mulțumit. Credeam că are ceva cu mine, după discuția din zilele trecute, dar văd că încearcă să mă ajute.

— Poate că da, poate că nu, o temperă Maggie, ușor sceptică. L-ai rezolvat bine cu lista aceea și probabil că i-a fost de folos. Pe de altă parte, n-ar fi putut scăpa o asemenea afacere, ar fi aflat Geiger. Abrams consideră acum că sunteți chit. Își coborî privirea pe niște hârtii, apoi o întrebă pe Ellen: Abrams a fost cel care te-a adus aici?

— Știi că am lucrat împreună la reprezentanța „Geiger“ din Londra. Am fost selectată și am dat un interviu acolo. Geiger mi-a semnat cererea. De ce?

Maggie ridică din umeri.

— Eram curioasă. Dar dacă însuși Marele Om te-a ales, ar fi bine să te întorci la treabă.

Când se așeză la biroul ei, Ellen văzu scris pe o bucată de hârtie, cu litere de tipar: „FELICITĂRI! MARK“. Îl privi zâmbind și-i făcu cu mâna un semn prietenesc.

*
* *

Ellen stătea la masa rotundă din colțul salonului bun-la-toate. În jurul ei se aflau acte, cărți, ziare financiare, un computer și multe notițe. Încerca să lucreze, încerca să țină pasul cu serviciul ei, și cu propria viață, dar căldura o înăbușea. Cerul era alburiu iar temperatura foarte ridicată devenise apăsătoare. Aparatul de aer condiționat nu mai făcea față. Ellen tânjea după o furtună care să împrospăteze aerul.

Incapacitatea ei de a se concentra mai avea și un alt motiv. Deasupra, separați de numai câțiva metri, se afla Don Redman. Bineînțeles, nu era sigură că el era acasă în clipa aceea, dar oricum, urma să vină. Nu se mai întâlniseră de săptămâna trecută. Voia și nu voia să-l întâlnească. Ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o compătimească. O tratase ca pe un caz problematic, ca pe cineva care trebuia pus la locul lui, un „loc" stabilit de el, evident.

Se trezise de mai multe ori gândindu-se la el. Se întreba care dintre părinții lui era american, de ce alesese să trăiască în State și nu în Anglia, cu ce se ocupa — în fond, ar fi vrut să știe cam totul despre el. Dar o întrebare i se fixase în mod deosebit în minte: Nu era oare însurat? Nu purta verighetă, dar asta nu însemna nimic. Și chiar dacă nu era căsătorit,

avea cu siguranță o iubită pe undeva. Ideea asta n-o prea încânta, dar nu-și putea imagina că un astfel de bărbat ar fi singur. Ar fi împotriva firii!

Ellen oftă. Nu prea vedea ce șanse ar mai exista să se întâlnească din nou. Îi refuzase ajutorul, în cel mai categoric mod. Majoritatea prietenelor ei ar certa-o pentru o greșeală ca asta, dar Ellen știa că nu putea să-l caute cu diverse pretexte.

Oricum, totul începuse să se schimbe din ziua în care ajunsese aici, simțea în sfârșit că-și construise o viață nouă în New York; lucrurile n-ar fi putut merge mai bine la birou și măcar se apropiase de una dintre colege. Se întâlnea cu Maggie duminică, iar pentru sâmbătă își plănuise un fel de tur al orașului și al împrejurimilor.

Asta înseamnă că va avea în sfârșit ce să le scrie celor de acasă. Până acum nu îndrăznise, de teamă să nu lase să se vadă că-i era dor. Părinții ei erau tare drăguți și o iubeau mult, dar dacă ar fi sesizat o cât de mică ezitare la ea, ar fi încercat din răsputeri s-o convingă să se întoarcă, speculându-i teama de eșec. Ellen știa că oricum, părinții ei își făceau griji.

Își va aduna toate puterile. Nu va renunța! Era important pentru ea să reziste îndemnului lui Don Redman și să reușească.

*

* *

Sună telefonul. În timp ce ridica receptorul, simți o emoție ciudată în tot corpul, un fel de nerăbdare. Spera să fie Don! În locul acestuia însă, auzi o voce necunoscută, a unei bătrâne:

— Tu ești, Ellen? Nu mă recunoști, dar sunt mătușa Theresa.

— Dar nu ești...

— Am fost, draga mea, am fost, dar acum sunt chiar aici, în New York. Todd are de rezolvat niște afaceri și stăm trei săptămâni.

Mătușa Theresa emigrase în State împreună cu soțul ei, curând după nuntă, și Ellen n-o întâlnise decât de vreo două ori, când era mică.

— Jennifer, mama ta mi-a dat adresa și m-a rugat să te caut. Probabil că s-a gândit că din moment ce suntem în aceeași țară, aș putea s-o fac, deși nu prea știu cu ce te-aș putea eu ajuta din Florida.

Ellen se întristă. De ce n-o lăsau în pace? Ar fi luat legătura cu mătușa Theresa, poate chiar ar fi vizitat-o. E posibil ca rudele ei să fi venit special la New York ca s-o vadă! E posibil ca „afacerile“ să nu fie decât o acoperire! Vor încerca poate să se amestece.

— E foarte drăguț din partea ta, și mă bucur că te aud, mătușă. Eu sunt bine, chiar sunt bine.

— Bineînțeles, o femeie tânără și inteligentă ca tine! Dar noi am vrea mult să te vedem. N-am avut ocazia să te cunoaștem mai bine, nu-i așa? Și ar fi atâtea de povestit...

— Sigur. Ellen se străduia să dea o notă entuziastă

vocii ei; nu era vina mătușii Theresa că ea voia să se desprindă de familie. Poate ne întâlnim...

— Exact. E totul aranjat, spuse mătușa plină de energie. Noi dăm o petrecere mâine seară, aici, la hotel. E o petrecere mică, între prieteni. Poți veni?

După ce se stabili totul, Ellen puse încet receptorul în furcă și încercă să se bucure. Avea doar zece ani când mătușa Theresa, sora mai mare a tatălui ei, și unchiul Todd veniseră pentru ultima oară în Anglia. Își amintea puține lucruri despre ei, mai ales că la vârsta aceea era mai mult pe afară, la joacă cu prietenii. Probabil că va fi amuzant să-i revadă; dacă nu cumva urmau instrucțiunile mamei ei, și nu încercau să-i controleze viața...

Seara următoare făcu duș, și se pregătea să iasă. Prin minte îi mai treceau încă imaginile surprinse în timpul turului prin oraș. Privise uimită clădirile elegante, se plimbase cu trăsura prin Central Park, vizitase muzee de artă, până când nu-și mai simțise picioarele. Și știa că nu văzuse decât o mică parte din ceea ce avea de oferit New York-ul.

Ellen se parfumă, apoi se urcă pe cântar, mulțumită să constate că greutatea îi rămăsese aceeași, apoi se îndreptă către dulap pentru a alege o ținută potrivită pentru petrecerea unchiului și mătușii sale. Un costum sobru dar elegant, ca acelea pe care le purta uneori la serviciu, părea să fie soluția pentru o adunare a unor bătrâni prieteni de-ai mătușii sale. Fusta și jacheta negre, asortate cu o

bluză albă, îi veneau foarte bine. Se machie discret cu un crem-auriu, și-și lăsă părul pe spate.

Aerul era foarte uscat afară. Când ieși din bloc, își dori pentru o secundă să o vadă Don Redman și s-o admire.

Unchiul și mătușa ei închiriaseră un apartament la Hotel Internațional, destul de aproape. Ar fi putut să ia un taxi, dar prefera să meargă pe jos.

Căldura o copleși repede. Cerul avea o nuanță neclară, alburie. Ellen se bucură când simți o adiere ușoară, dar câteva momente mai târziu, văzu că încep să apară nori întunecați. Un tunet puternic o făcu să iuțească pașii. Nicăieri nu se zărea vreun taxi.

Când stropii mari se întețiră, Ellen aproape că o luă la fugă. Trecură câteva taxiuri pe lângă ea, dar erau ocupate. Ar fi luat un autobuz, dar nu știa pe care. Mulțimea din jur căuta adăposturi, însă Ellen continua să meargă. Nu putea să mai fie mult până la hotel, deși ceea ce păruse o distanță rezonabilă pe hartă, se dovedea a fi destul de lungă. Ellen se gândea că nu va fi decât o ploaie scurtă de vară, dar tocmai când traversa strada, se dezlănțui o adevărată furtună. Până să ajungă la un posibil adăpost, era deja udă din cap până-n picioare.

În cinci minute, se afla în sfârșit la hotel. Apa îi curgea pe haine și-și pierduse catarama de la un pantof. Se privi într-o oglindă pe hol, și-și dădu seama cum e să arăți ca o curcă plouată. Își ridică

bărbia, își înăbuși frustrarea și urcă la etajul al treilea, oprindu-se puțin în fața ușii pentru a-și netezi cât de cât hainele.

Se pregătea să bată la ușă, când mâna bronzată a unui bărbat îi prinse degetele și-i opri gestul.

— Deci acesta este unul dintre lucrurile pe care nu le-ai prevăzut, domnișoară Ellen J.?

Cu toată demnitatea de care mai era în stare, Ellen întâlni privirea amuzată a lui Don Redman, care se sprijinea de tocul ușii și, continuând s-o țină de mână, o cerceta din cap până-n picioare. Inima Ellenei tresări în fața acelei guri senzuale și a ochilor cenușii. Pe jacheta lui nu se aflau decât câțiva stropi. Ellen se gândi într-o fracțiune de secundă la cât de îngrozitor arăta ea.

— Furtuna asta teribilă m-a luat prin surprindere. Nu m-a plouat niciodată... Ellen se opri, certându-se în sinea ei că începe să vorbească din nou despre vreme. Observ că tu n-ai făcut greșeala mea.

— Am luat un taxi. Dacă știam că vii aici, am fi mers împreună. Tu nu te-ai gândit să iei unul?

Ellen clătină din cap.

— Am încercat, dar n-am reușit să opresc nici unul, mărturisi ea.

Don o scutură cu blândețe de mână.

— Lecția numărul doi: roagă-l pe Joe. Este unul din motivele pentru care se află acolo.

Ellen realiză deodată că bluza ei udă devenise

foarte transparentă. Cu un gest reflex își strânse jacheta la piept, iar Don o răsplăti cu un zâmbet larg.

— Nu-ți face probleme pentru mine, nu mă șochez atât de ușor!

Ellen făcu o grimasă.

— Acum îmi dai voie să bat sau să sun? Aș putea să mă îmbolnăvesc de pneumonie dacă mai stau mult aici.

— Sigur, răspunse el eliberând-o din strânsoare și apăsând butonul soneriei. Nu mi-am dat seama că ți-e frig.

— Bănuiesc că ești foarte mulțumit că m-ai prins din nou pe picior greșit. Oricum, nu e nevoie să mai aștepți, mătușa va deschide imediat.

— Nu-i nimic, mă bucur să aștept cu tine.

— Foarte politicos! Să știi că incidentul acesta nu este nici pe departe o înfrângere.

Înainte ca Don să răspundă, se deschise ușa și Ellen fu învăluită brusc de îngrijorarea mătușii Theresa.

— Ah, biata de tine, ce udă ești! Ellen, nu-i așa? Nu te-ai schimbat prea mult. Apoi, spre uimirea nepoatei, înaintă și rosti pe un ton cald și afectuos: Bună seara, Don, sunt fericită că te văd. Măcar tu ești uscat...

Cei doi se sărutară prietenește pe obraz și mătușa Theresa îl conduse spre o cameră mai retrasă de unde se auzeau paharele ciocn.ite de oaspeții deja sosiți. Don îi aruncă lui Ellen o privire amuzată peste umăr și se îndepărtă.

Theresa nu-i oferi nepoatei sale ocazia de a o întreba de ce se afla Don acolo, pentru că o copleși cu tot felul de întrebări, în timp ce o conduse în dormitor.

— Du-te și șterge-te în baie, iar eu voi căuta ceva cu care să te îmbraci, printre lucrurile verișoarei tale, Selena, în celălalt dormitor. Ar trebui să ți se potrivească hainele ei, aveți cam aceeași măsură.

Ellen se privi în oglindă, în baie, și se îngrozi. Avea nasul roșu și i se întinsese rimelul. Își aranjă repede părul cu uscătorul și folosi fardurile mătușii pentru a-și reface machiajul, apoi ieși din baie înfășurată într-un prosop.

— Ești frumoasă, semeni cu mama ta pe vremea când fratele meu o curta. Poftim, o rochie de-a Selenei. Din nefericire ea nu poate fi cu noi în această seară.

Ellen îmbrăcă rochia argintie care i se potrivi perfect. Bretelele lăsau însă decolteuri prea largi și în față și în spate, iar Ellen izbucni aproape involuntar:

— Nu pot să port așa ceva!

— De ce nu? Îți vine foarte bine și se potrivește cu părul.

Theresa îi înăbuși orice obiecție și o conduse în mijlocul petrecerii. Înainte de asta însă, Ellen nu se mai putu abține să nu-i pună întrebarea chinuitoare:

— De unde-l cunoști pe Don Redman?

— Don? E agentul de schimb al lui Todd, și e foarte inteligent, e aproape cel mai bun. Suntem

foarte norocoși că-l avem. Todd și-a lichidat firma de inginerie cu câțiva ani în urmă, îți amintești? Și ne-am mutat în Florida, din cauza artritei mele, trăind din investiții. Nu câștigam prea mult, compania era una mică, dar Don a făcut niște achiziții fantastice pentru noi.

Ellen încercă să-și limpezească gândurile. Nu numai că Don îi ascunsese faptul că era și el agent de schimb, dar erau chiar rivali. Informația aceasta provocă un adevărat haos în mintea ei.

În altă ordine de idei, se așteptase ca petrecerea rudelor ei să fie o adunare liniștită, serioasă, și poate chiar puțin plictisitoare. În schimb, în apartament se aflau vreo treizeci de oameni de toate vârstele și încă mai veneau. Toți vorbeau și râdeau, acompaniați de acordurile unei muzici în surdină. Ellen începu să se simtă mai puțin timidă în clipa în care luă și ea parte la discuții, și se liniști văzând și alte rochii asemănătoare cu a ei. Îi plăcu în mod special o rochie crem purtată de o roșcată, cu câțiva ani poate mai mare decât ea. Nu fusese chiar surprinsă s-o vadă pe roșcata aceea prinsă într-o conversație destul de intimă cu Don, atât de intimă, încât din când în când mâinile lor se atingeau, iar capetele li se apropiau.

Ellen îi întoarse spatele lui Don și se concentră asupra prezentărilor făcute de mătușa ei. În curând avea să se simtă foarte bine, deși gândul că în preajma ei se afla Don, o înfiora într-un mod ciudat.

La scurtă vreme se trezi pentru un moment singură. Se apropie de fereastră și privi afară. Ploua încă și picăturile șiroiau pe geamuri creând parcă un tablou impresionist. Undeva, în depărtare, un fulger brăzdă cerul.

— Ai o rochie ametitoare, rosti o voce în spatele ei. Ești sigură că n-ai stat intenționat în ploaie, ca apoi să te schimbi și să surprinzi pe toată lumea, asemeni Cenușăresei?

Ellen se uită la imaginea lui Don reflectată în geam. Abia se obișnuise cu rochia, dar acum ochii lui îi aminteau de decolteurile largi.

— Te înșeli, spuse ea. Sunt doar dovleacul fermecat. Așteaptă să vezi ce se întâmplă la miezul nopții!

— Ce invitație! Deci, aceasta este ascunsa și independenta domnișoară Huntsworth. Mai ai și alte surprize?

— A fost ideea mătușii, nu a mea, replică Ellen, așa că nu-mi pot însuși drepturile asupra noii mele imagini.

— Ah, n-am jucat cinstit... Nu e prea frumos din partea mea, nu? Din păcate, joc întotdeauna pentru a câștiga, și nu ascund asta. Este jumătatea mea americană! Tu știi cum se joacă pentru a învinge?

Ellen îl privi. În seara aceasta, Don părea diferit, mai periculos.

— O femeie poate fi o concurentă la fel de bună ca și un bărbat, eu așa cred. Depinde care e miza, pentru că uneori nu merită.

— Unde a dispărut spiritul aventurii? S-a întâmplat ceva care ți-a schimbat deja părerea despre orașul nostru minunat? Sau e vorba despre serviciu? Poți fi sinceră cu mine Ellen.

— Dimpotrivă, totul e excelent și sunt foarte fericită. Iar în ceea ce privește sinceritatea... de ce nu mi-ai spus că lucrăm în același domeniu și că ești unul dintre cei mai buni, chiar?

— Aha... Bănuiesc că mătușa Theresa ți-a povestit. E de înțeles, având în vedere împrejurările.

— Dar de ce ai păstrat secretul? Ți-era teamă că voi încerca să te folosesc?

Uimirea lui era sinceră.

— Nu, scumpo! Nu mi-am oferit eu însumi ajutorul? Pur și simplu nu mi s-a părut... relevant!

— Nu ți s-a părut relevant? Cât de naivă trebuie să-ți fi părut.

— Observ că ești supărată pe mine. Nu, nu naivă, poate puțin idealistă, și nu-i nimic rău în asta, doar că în lumea noastră idealismul nu-și are locul.

— „Idealistă"... repetă Ellen cu tristețe. E un cuvânt murdar prin părțile astea?

— Hei, nu fi atât de serioasă! Spuneam doar că idealismul nu se potrivește oriunde și oricând.

— S-ar putea să-ți dovedesc că te înșeli. Ce-ai zice atunci?

— Cred că te întinzi mai mult decât ți-e plapuma!

Ochii lui Don se întunecară și pentru Ellen fu din

ce în ce mai greu să se concentreze asupra conversației. Dacă n-ar sta atât de aproape de ea încât să-i taie respirația...

— Ai acceptat o provocare destul de serioasă. Încep să cred că micuța domnișoară în costumul ei impecabil nu e decât o capcană.

În adâncul sufletului ei, Ellen știa că s-ar putea să nu fie în fond nimic mai mult decât o „micuță domnișoară", banală și lipsită de curajul necesar... Oricum, chiar dacă va eșua, nu-și va reproșa că nu s-a străduit din răsputeri. Dar nu-i putea mărturisi lui Don nimic din toate astea, pentru că el ar încerca încă o dată s-o avertizeze și s-o salveze.

— E o provocare în care vreau să merg până la capăt. Așa că păzește-te!

— Oho, mă voi păzi, mă voi păzi! murmură el.

— Acum încerci să-mi faci pe plac sau mă induci în eroare?

— Sunt nevinovat, zău! Don o înlănțui pe nesimțite cu brațele și Ellen făcu un gest disperat de a se salva, de a se elibera, numai că era prea târziu, el o trăsese deja mai aproape. Te rog să mă înțelegi, Ellen, pur și simplu nu vreau să ți se întâmple nimic rău... E melodia noastră, nu fugi...

Era în brațele lui, cu capul sprijinit pe umărul lui. Îi auzi vocea de undeva de foarte aproape.

— Poate că ar fi trebuit să spun: Vă rog, acordați-mi acest dans, dar până aș fi apucat să duc fraza la capăt, ai fi dispărut. Vezi, nu joc cinstit.

Pentru Ellen era imposibil să mai dea vreun răspuns. Imaginea lor se reflecta bizar în geamul ud... În spate, dansau alte perechi într-un ritm lent, iar luminile erau difuze...

Ea descoperi repede că, într-adevăr, Don nu juca prea cinstit. Mâna lui sigură și experimentată se mișca de-a lungul șoldurilor ei, făcând-o pe Ellen să simtă o căldură în tot trupul. Corpurile lor se potriveau perfect. Pielea ei era frecată ușor de materialul aspru al costumului lui. Ellen fu copleșită de parfumul lui Don, de mirosul părului lui. Și poate că doar își imaginase, dar fusese aproape sigură că-i simțise buzele pe umărul gol...

Nu, Don nu juca deloc corect. Trebuia să-și fi dat seama ce efect avea asupra ei și acum specula acest lucru. Problema era că lui Ellen îi plăcea! Chiar prea mult. Dar nu-și putea alunga bănuiala că Don se folosea de moment pentru a-i slăbi rezistența.

Când se întoarse cu fața spre cameră, Ellen o văzu pe mătușa Theresa și își reveni din toropeală. Ce va crede despre comportamentul nepoatei sale? După ce încetă muzica, Ellen se desprinse din brațele lui Don.

— Mulțumesc, rosti ea cu fermitate, dar nu vreau să te acaparez. Apoi se îndepărtă zâmbind; dacă ar fi privit o clipă înapoi, ar fi fost uimită de rânjetul lui satisfăcut.

La scurtă vreme petrecerea se sparse, invitații plecau la dineuri sau spectacole. Hainele lui Hellen erau încă ude, așa că nu avea decât să se întoarcă acasă în rochia argintie.

— Îți chem un taxi, o asigură Theresa. Selena nu se

va supăra din cauza rochiei, și apoi, ne vom revedea curând, și atunci va fi și ea cu noi. O strânse cu căldură de mână. Le voi putea spune părinților tăi cât de bine îți merge. Sunt convinsă că se vor liniști.

— Știai că n-au fost de acord să vin aici?

Cu tact, Theresa evita să ia partea cuiva:

— Părinții tăi te iubesc foarte mult; și apoi adăugă: A, și Don pleacă acum. Nu spuneai că locuiți în același bloc? Puteți lua taxiul împreună.

Theresa dispăru înainte ca Ellen să apuce s-o oprească.

— Bineînțeles că poate veni cu mine, așa voi fi sigur că ajunge în siguranță acasă, îl auzi pe Don în spate. E gata de plecare?

Ellen se apropie destul de tulburată. Voia să fie cu el, dar nu avea încredere în ea însăși atunci când se afla în compania lui. Dar problema se rezolvă de la sine. Roșcata cu care Don vorbise mai devreme tocmai îl apucase de braț.

— Sunt gata dacă și tu ești gata, spuse ea veselă, zâmbind strengărește.

— Aha, vei fi însoțit de două fete frumoase, te invidiez, glumi unchiul Todd.

— Aș prefera să mai rămân puțin, îi întrerupse Ellen. Avem atâtea de povestit... Dar mulțumesc, oricum. Și îi zâmbi dulce lui Don, care abia schiță un gest cu capul.

— Cum vrei, spuse el pe un ton indiferent și o părăsi pe Ellen destul de răscolit.

Dar ce-i păsa ei, în fond?

Capitolul 3

Era foarte cald. Undeva, deasupra zgârie-norilor, era un cer albastru, dar de unde stătea Ellen, părea mai degrabă de un galben-pal. Soarele scânteia în ferestrele clădirilor; jos, aerul era încărcat cu fumul autoturismelor și uscat. Ellen trecu prin ușile batane de sticlă, în holul răcoros, și se îndreptă direct spre ascensor, pentru a ajunge la etajul paisprezece. Se obișnuise deja, după numai câteva săptămâni, cu întregul traseu ce trebuia parcurs.

— Ellen! Bună! Ai avut un weekend frumos?

Maggie se oprise să vorbească cu Yolanda, recepționera.

— Bună! Se pare că aproape te-am întrecut astăzi.

Maggie îi răspunse cu o strâmbătură:

— S-a înțepenit robinetul, l-am deschis cu cheia, a început să curgă apa, apoi n-am putut să-l mai închid. A trebuit să chem mecanicul. Dacă n-ar fi imposibil să găsești o casă în Manhattan, în zilele noastre, m-aș muta. La revedere, Yolanda! Dar ce pot să fac?

— Mi-ar plăcea apartamentul tău. Și Ellen se gândi atunci la podeaua bine lustruită, la scara de incendiu cu balconaș, la mobila în stil african. Are mai multă personalitate decât al meu, e mai mare și cel puțin poți deschide niște ferestre.

— Te simți cam închisă la tine, nu? Știu foarte bine cum este.

Mergeau una lângă alta de-a lungul coridorului, până în sala agenților de schimb.

— Dacă aș fi avut un prieten care să locuiască în Long Island, sau oriunde altundeva pe coastă... rosti Maggie cu amărăciune.

Ellen zâmbi.

— Litoralul! Ce drăguț! Dar sâmbăta mea a fost plină. Am făcut turul orașului și apoi am mers la o petrecere... mătușa și unchiul meu din Florida sunt aici. Și ghici, pe cine am întâlnit acolo?

— Pe cine? Curiozitatea vădită a lui Maggie și sclipirea din ochii ei o încurajară pe Ellen să continue.

— Pe bărbatul acela despre care ți-am povestit, și care încearcă să mă convingă să mă întorc în Anglia. E și el în domeniul finanțelor.

— Și nu ți-a spus niciodată? Înseamnă că are ceva cu femeile care lucrează pe piața acțiunilor. Sau poate că se simte nesigur.

— Don Redman!? Nu, nu cred. De fapt eu...

Ellen se opri brusc văzând surprinderea din ochii lui Maggie. Mark, care tocmai trecea pe lângă ele și se îndrepta către automatul cu băuturi răcoritoare, se întoarse din drum.

— Redman? Ce s-a întâmplat de data asta?

— De ce? Ce-i cu el? Ați auzit de Redman? Ellen se uita când la Maggie, când la Mark.

— Bineînțeles, cine n-a auzit? Când Redman face o mișcare, toată lumea îl urmează. Și e mai mult decât inteligență aici, parcă ar avea un al șaptelea simț, o lămuri Mark.

— Și e foarte cinstit, adăugă Maggie. N-a lucrat niciodată pe două planuri. Și pe deasupra e putred de bogat.

— Am vrea toți să avem norocul lui, se întristă ușor Mark.

— Se spune că e însurat cu computerul și că-l ia în pat cu el. Îmi pare rău, Ellen, dar e un caz fără speranță, spuse Maggie pe un ton compătimitor.

Mark îi aruncă englezoaicei o privire amuzată.

— Redman? Mă tem că Maggie are dreptate, omul ăsta are semnul dolarului înfipt în inimă.

— Dar n-am nimic cu el, negă Ellen. Își imaginează doar că-mi poate dirija viața.

Mark puse o mână pe umărul ei.

— Mă bucur că nu ți-ai pierdut capul după Redman, vei fi în siguranță astfel. De ce nu încerci să vezi ce poți obține de la el? Unele femei așa ar proceda.

Ellen clătină cu hotărâre din cap.

— Nu e stilul meu.

Yolanda se auzi din capătul coridorului:

— Maggie, ai un telefon!

— A început! Maggie aproape că o luă la fugă spre biroul ei.

— Vrei să bei ceva? o întrebă Mark pe Ellen.

— Mi-ar plăcea o limonadă.

*

* *

Ellen se așeză pe scaun, își trase toate notițele în față, porni calculatorul și se pregăti pentru o nouă zi de muncă. Avea inima deschisă datorită prieteniei arătate de Mark, și spera că în curând și ceilalți o vor accepta.

Comentariile despre Don i se întipăriseră adânc în minte. Maggie spusese că e un om onest, dar părea să fie mai mult decât o vedetă a finanțelor, așa cum crezuse ea. Dar nu încercase în nici un fel să facă paradă de statutul lui social, deși în felul acesta ar fi dat o mai mare greutate argumentelor și sfaturilor sale.

Dar să fie oare obsesia lui pentru bani explicația

faptului că i se împotrivea atât de vehement lui Ellen? O considera prea naivă și prea fragilă pentru o muncă importantă ca cea pe care o făceau ei?

Ellen era hotărâtă că dacă se vor revedea, va ține pentru ea noile informații. Când el va fi pregătit pentru dezvăluiri, le va face. Don era un om al misterelor. Dar pentru ea nu mai era un mister emoția ce-o simțea la atingerea lui, emoție ce amenința să-i distrugă controlul. Cel puțin deocamdată inima ei era în siguranță, așa cum le spusese lui Maggie și lui Mark.

Piața era agitată în ziua aceea. O mare afacere încerca să înghită o alta și toată lumea era concentrată asupra acestei operațiuni. Ellen însă se ocupa de alte vânzări și cumpărări, înregistrând niște profituri destul de bune. Era atât de prinsă în muncă, încât nu a citit imediat nota trimisă de Abrams, dar a făcut-o totuși în timp util: era anunțată că primise un nou client, nu foarte important, care se afla deja în drum spre birouri.

Imediat o strigă pe Yolanda și o înștiință că domnul Renkovic se afla la recepție.

Era un bărbat grizonant, tuns foarte scurt, și o aștepta rontăind capătul unei țigări, pentru că nu i se permitea să fumeze. Venise la „Geiger“ de la un alt agent de schimb. Pe Ellen n-o deranja deloc să discute cu el, dar o supărase foarte tare felul în care Abrams pusese problema: „Cum te ocupi în general de clienții minori, domnul Renkovic va fi potrivit

pentru tine“. Rezulta de aici că statutul ei în firmă fusese deja bine definit, deși Abrams știa că se descurcase și cu câteva investiții mai importante.

Nu lăsă să se vadă nimic din toate acestea în timpul convorbirii cu Renkovic, pe care-l întâmpină cu zâmbetul pe buze și-i oferi un ceai.

— Vezi tu, spuse el fără ocolișuri, inima mea e foarte slăbită. Nu mai pot munci și nici nu-mi pot permite emoții prea mari. Dar am asigurare medicală. Tu ai?

Ellen aprobă printr-o înclinare a capului. Fusese unul dintre primele lucruri pe care o sfătuiseră să-l facă în momentul când venise în America.

— Să te asiguri că e bună. A mea e achitată, așa că pot investi și pot trăi din veniturile astea. Cum ți se pare? Dar ultimul meu broker era nebun, a mizat totul pe Eurobands. Nebun!

Ellen, care fusese impresionată de Eurobands, zâmbi și se aplecă înainte, dornică să-i explice avantajele afacerii, dar Renkovic nu-i dădu răgazul necesar, continuând pe un ton confidențial:

— Știi, nu o fac doar pentru mine, ci și pentru mama. Are aproape nouăzeci de ani și eu am grijă de ea, înțelegi ce vreau să spun?

— Domnule Renkovic, vă promit că banii dumneavoastră vor fi în mâini sigure. Voi face tot ce-mi stă în putință.

— Ești englezoaică, nu-i așa? Sau australiancă? Niciodată n-am sesizat diferența. Dar îmi place asta.

Nu sunt chiar atât de fraier pe cât par, citesc ziarele, mă uit la televizor. Am unele sugestii pentru tine, adică m-aș fi ocupat singur, dar inima mea slăbită... Nu trebuie să te superi pe mine.

Ellen își petrecu mai mult timp decât își permitea de fapt, convingându-l pe domnul Renkovic să renunțe la investițiile riscante și să accepte unele mai sigure, din care să obțină veniturile regulate necesare. În cele din urmă ajunseră la un compromis și Ellen îl văzu plecând. Întorcându-se, dădu peste Mark.

— Hei, pari epuizată și știu și de ce.

— De ce?

— Un singur cuvânt: Renkovic!

— L-ai mai văzut și înainte? întrebă Ellen surprinsă.

— Toată lumea l-a mai văzut. Își schimbă brokerii ca pe șosete. Are niște idei fixe și insistă să faci așa cum vrea el, apoi, când pierde banii, începe să se plângă. Nu înțeleg de ce mai are nevoie de un agent!

— Mi-a povestit despre starea sănătății lui, despre...

— A, nu despre inima lui slăbită din nou! Să nu crezi nici un cuvânt! E sănătos tun. Nimeni nu a reușit s-o scoată la capăt cu el. Cum a ajuns la tine?

Ellen zâmbi cu subînțeles.

— Bunul meu prieten, domnul Abrams, s-a gândit că sunt tocmai persoana potrivită.

— Abrams... mă surprinde că l-a lăsat pe Renkovic să intre. Sunt convins că a mai fost pe aici.

— Având în vedere ce simte domnul Abrams pentru mine, probabil l-a invitat special pe Renkovic! La început am crezut că mi-am făcut un dușman din el, apoi totul părea să fie aranjat, până acum. Mă întreb, oare de ce?

— Chiar așa? Nimeni n-a reușit să-l înțeleagă pe Abrams. Mă rog... Se pare că ai nevoie de o pauză. Te invit să bem ceva într-o seară, departe de toate necazurile astea.

— Mi-ar plăcea! Săptămâna asta voi fi ocupată cu niște rude, dar dacă vrei în weekend...

— Minunat! Știu un bar care-l umbrește chiar și pe „Four Seasons“. Vei fi încântată.

*

* *

Bine dispusă de invitația amicală a lui Mark și sigură că avea în Maggie o prietenă bună, Ellen uită treptat de stingherealа din primele zile și se considera deja foarte norocoasă. Se bucura de asemenea de serile petrecute în compania rudelor sale, de spectacolele de balet și de teatru pe care le văzuse cu ei, de noile restaurante și cluburi pe care le frecventa.

Ellen își primi primul salariu la sfârșitul lunii și alergă prin toate magazinele mari, ca și prin cele

mai mici, completându-și garderoba cu haine pentru serviciu și cu toalete strălucitoare de seară. După ce-și plăti chiria, constată că dispăruse și contul din bancă...

Stânjeneala de la început era doar o amintire și Ellen se simțea acum o newyorkeză obișnuită, care-și planifica timpul cu precizie, care se grăbea de la o întâlnire la alta, concentrându-se asupra muncii douăsprezece ore pe zi profitând cât putea de mult de serile lungi și răcoroase. Le telefonase chiar și părinților pentru a-i asigura că e bine, dar simți un nod în gât când mama ei se declară foarte mulțumită că fiica ei e fericită.

Nu mai exista nici un obstacol de acum, se gândi ea într-o vineri seara în timp ce-și așeza actele în sertare și închidea calculatorul. Apoi își luă servieta. Nici măcar Abrams nu o mai supărase săptămâna asta, cu domnul Renkovic totul mergea strună și clienții ei păreau satisfăcuți. Weekendul acesta va putea să se distreze de minune, fără nici o umbră de îngrijorare.

Era ultima seară în New York a Theresei și a lui Todd și se întâlneau cu Ellen și Selena la ceainăria rusească pentru a bea ceva înainte de a lua masa la un restaurant pescăresc faimos și de a merge la un club de jazz. Ellen era nerăbdătoare să îmbrace ceea ce-și cumpărase cu o zi urmă: un costum verde, de mătase, cu pantaloni largi, strânși pe glezne, și o jachetă lungă, cu buzunare. Găsise și niște pantofi potriviți.

Sâmbătă seara se întâlnea cu Mark. Cât despre Don Redman... se mai gândea la el, dar, deși se uita la „Arnaldi“ de câte ori trecea, nu se mai simțea atât de dezamăgită când nu-l vedea, ci doar puțin necăjită.

Ieșind din birou, se opri pentru a arunca o privire asupra unei notițe. În momentul acela, realiză că un bărbat și o femeie vorbeau în șoaptă, în spatele unor plante decorative. În mod normal n-ar fi tras cu urechea, dar își auzi numele și rămase pe loc, surprinsă.

— Dar eu tot nu înțeleg de ce a fost aleasă această Huntsworth. Ce performanțe are? Nici una! spuse bărbatul.

— Am auzit că Geiger însuși a aranjat. Bătrânul, probabil că știe el... replică femeia fără prea multă convingere.

— Nu are nici un drept să se afle pe scaunul acela, o știu cu toții, chiar și tu, dacă te gândești puțin, continuă bărbatul cu fermitate.

— Poate că nu va rezista, mă rog, dacă nu cumva are experiență...

Bărbatul izbucni în râs.

— Trei luni? Două? Vrei să pariem?

Obrajii lui Ellen se înroșiră de indignare. „Voi supraviețui mult mai mult decât vă imaginați voi“, își spuse ea în gând. „Și nu aveți decât să încercați să mă excludeți, pentru mine nu contează“. Trase aer în piept, gata să-i înfrunte și să le ceară o expli-

cație pentru felul în care o bârfeau. Știa foarte bine că lipsa aceasta de încredere trebuia să vină de undeva. Îi deranja oare faptul că o englezoaică primise o slujbă în America? Dar în Londra munceau mulți americani! Pentru ea totul părea ilogic acum.

Ezită însă prea mult și în spatele ei se trânti o ușă. Îl văzu pe Abrams îndreptându-se către ea, cu ochii scânteind, sfredelind-o. Ultimul lucru pe care și-l dorea Ellen era ca Abrams să audă cearta, n-ar fi făcut decât să-i dea satisfacție. Și apoi, nu-i plăcea ideea că trăsese cu urechea. Va renunța deocamdată. Îl salută pe Abrams cu un gest scurt din cap, apoi porni grăbită spre lift, sperând să nu nimerească alături de șeful ei.

Când liftul coborî doar cu ea, Ellen închise ochii pentru un moment, tulburată încă de discuția de mai devreme. Poate Mark va reuși s-o lămurească în legătură cu ceea ce se întâmplă în jurul ei. Maggie îi arătase simpatie, dar avea totuși îndoieli în ceea ce privea calitățile lui Ellen. Și apoi, Maggie nu venise la Geiger decât cu câteva săptămâni mai devreme ca ea. Ellen era bucuroasă că măcar Maggie nu adoptase atitudinea rece și indiferentă a celorlalți. Tocmai avusese dovada deplină a acestui fapt.

Ca și cum ar fi vrut să-și alunge din minte remarcile răutăcioase din seara aceea, Ellen își acordă mult timp pentru a se aranja înainte de a ieși în oraș. Făcu un duș prelungit, îmbrăcă bluza și pan-

talonii de mătase, apoi își pieptănă părul cu mișcări lente și-l prinse într-o parte cu o clamă. Deși nu reușise să uite tot ce auzise, cel puțin încercă să ignore discuția aceea. Nu era vinovată de nimic, și asupra acestui gând trebuia să se concentreze.

Ceainăria rusească nu era deosebită, privită din afară, dar în interior dădeai peste o risipă de fețe de masă albe, imaculate, reflectate în oglinzile de pe pereți și peste chelneri îmbrăcați în tradiționalele cămăși rusești. La această oră a zilei erau doar câțiva clienți.

În timp ce recepționera cerea să-i afle numele, o voce cunoscută se auzi din spatele ei și un bărbat își întinse brațul spre Ellen.

— O conduc eu pe domnișoara Huntsworth la masă, Tania.

Femeia zâmbi dulce.

— Mulțumesc, domnule Redman.

Încercând să-și potolească bătăile inimii, Ellen spuse:

— Deci, aici vii să mănânci când e aglomerat la „Arnaldi"!

Don se întoarse către ea.

— Îți pot spune că nimic nu se compară cu „Specialitatea Arnaldi". Cred că nu-i nevoie să te întreb dacă ai mâncat tot.

— Cu siguranță nu-mi va mai fi foame multă vreme, glumi Ellen.

În timp ce vorbea, devenea conștientă de mâna

lui Don pe talia ei. Redman o conducea spre masa rudelor ei, în fundul sălii lungi, și Ellen simți privirea lui măsurând-o din cap până-n picioare. Zâmbetul lui, ochii aceia strălucitori... nu, nu putea fi mașinăria de calcule, cum îl numeau ceilalți.

Dar în fond, ce știa ea despre el? Adevărat, cunoștea câteva lucruri, dar Redman nu lăsase niciodată să se vadă ce se afla dincolo de o înfățișare atrăgătoare. În spatele farmecului lui se ascundeau poate tot felul de secrete — și totuși, în ciuda acestora, Ellen avea încredere în el.

— Cum merge treaba la Asociația Geiger? întrebă Don.

— Minunat! N-am ruinat pe nimeni.

— Cum să faci așa ceva? Capabila domnișoară Huntsworth... dar nu, am promis că nu-ți mai țin predici despre riscurile la care te expui.

Ellen se opri.

— Riscuri? Bineînțeles că există, dar tu nu faci același lucru de o sută de ori pe zi? De ce pentru tine e-n regulă, iar pentru mine nu? Mătușa Theresa mi-a spus că-ți place să înoți în Marea Caraibelor, și e plină de rechini!

— E o diferență, răspunse Don la fel de calm ca și ea. Fac asta de ani de zile și cunosc toate pericolele. Am învățat să mă descurc în orice împrejurări.

— Și eu la fel, dar știm amândoi că numai din

practică putem învăța cu adevărat. Și până acum, rechinii de pe Wall Street n-au înhățat nimic. Și chiar dacă ar face-o... Ce spuneai despre promisiunea de a nu-mi mai ține predici?

— Ascultă-mă. Dacă te-aș vedea în pragul prăbușirii, ai fi de acord să te susțin? Nu. Cât despre promisiune, mătușa ta are un fel foarte convingător, sau mai bine zis, manipulează într-un mod subtil...

— Repet, nu mă aflu în pragul unei prăbușiri, și nu-mi place ideea că tu crezi c-aș fi. Și de ce ai discutat cu mătușa mea despre mine fără să fiu de față ca să mă pot apăra?

— N-aș zice că am „discutat“ despre tine, pur și simplu a venit vorba în conversația noastră...

— Iar tu, bănuiesc, ai încercat să le explici unchiului și mătușii mele că sunt nepotrivită pentru slujba asta, pentru New York, și că ar trebui să mă întorc în drăguța Anglie. Cel puțin am un susținător.

— Toți te susțin. Și acum stau acolo întrebându-se de ce îi ignorăm și de ce ne răștoim unul la altul! Nu ți se pare că exagerezi, mai ales atunci când nici nu cunoști bine faptele?

— Nu cunosc bine faptele? Dar tu însuți mi-ai spus că mătușa te-a convins să nu-mi mai ții predici. Știe ea ceva.

— În primul rând, ei mi-au pus întrebări despre tine. Îngrijorarea normală a familiei. În al doilea

rând, e timpul să te liniștești și să ne alăturăm lor.

Don îi cuprinse cotul cu hotărâre și o împinse ușor înainte.

Ellen își construi un zâmbet larg care să-i ascundă furia și-și înăbuși orice reacție când el îi șopti:

— Nu uita: liniștește-te. Este ultima lor seară aici. Vrei să le-o strici?

Avea dreptate, acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Când ei o întrebară de ce se certau ea și Don, Ellen râse și spuse cu nonșalanță:

— Doar o mică neînțelegere în legătură cu prețul unor acțiuni.

Reuși în cele din urmă să se relaxeze și să se pătrundă de spiritul serii. Don îi însoți la restaurant și se dovedi a fi foarte abil în a menține buna dispoziție. În timp ce toți râdeau și sporovăiau, Ellen începu să se gândească. Chiar exagerase? Fusese oare atât de tulburată de ceea ce auzise la birou, încât ideea că oricine altcineva — mai ales o persoană în care avea încredere, da, Don — o vorbea pe la spate îi părea insuportabilă? Ceea ce se întâmplase scotea în evidență exact acele lucruri în legătură cu care el o avertizase. Și asta complica totul!

Îi însoți la masă și prietenul Selenei, Sammy, iar dezinvoltura, naturalețea și râsetele lui înveseliră și mai mult atmosfera. Selena era încântătoare în rochia argintie de mătase, pe care o împrumutase și Ellen în seara petrecerii, iar statura ei înaltă se

potrivea perfect cu croiala rochiei. Selena era mai tânără decât Ellen, avea părul blond împletit într-o coadă, pe o parte. Rochia și coafura Theresei erau de asemenea foarte elegante și originale în același timp, și toți bărbații fură de acord că ele erau cele mai frumoase femei din New York.

Supărarea îi trecuse deja lui Ellen în momentul în care o însoți pe Selena la toaletă. Cum intrară, verișoara ei izbucni, zâmbindu-i strengărește:

— Ellen, despre ce a fost vorba? Acum poți să vorbești, pentru că eu nu cred absolut deloc că discutați despre prețul acțiunilor.

— Ei... poate că ai dreptate. Eram puțin supărată, înțelegi tu, e vineri noaptea, sfârșit de săptămână... iar când am mai aflat și că Don m-a bârfit cu mătușa, pur și simplu am luat foc. După toate aparențele, el consideră că eu nu sunt în stare să-mi port singură de grijă și asta i-a spus și mătușii Theresa.

— Nu știam... a, stai puțin, eram de față. Dar nu s-a întâmplat chiar așa. Mama și tata întrebau cum te descurci. Ei sunt foarte mândri de tine. Iar Don le-a răspuns că bănuiește că nu ești prea dornică să i te confesezi, pentru că ți-a dat prea multe sfaturi deja. Apoi, mama i-a spus să lase totul în seama ta, sau cam așa ceva.

— Aha, înțeleg, zise Ellen cu voce scăzută. Se pare că am interpretat greșit. Nu-i de mirare că Don mi-a atras atenția să mă liniștesc.

— Amândoi aveți nevoie de o reconciliere. Și știu exact...

Ellen zâmbi strâmb.

— Mulțumesc, dar îmi voi cere scuze în felul meu.

În seara aceea nu avu ocazia. După ce părăsiră cu toții restaurantul, Don își luă rămas-bun. Nu-i însoți la barul de noapte. Lui Ellen îi displăcu ideea că se despărțea de Don în termeni atât de proști și își vedea astfel amenințată seara.

Îl asigurase cu convingere pe Mark că era încă stăpână pe inima ei. Simțea acum însă că se înșelase.

*

* *

— Da, doamnă Goldberg, voi face tot ce-mi stă în putință pentru a vă ajuta. Vreți să trimit informațiile?

— Da, te rog, dacă ești drăguță. Am avut niște vise îngrozitoare cum că mi-am pierdut toți banii.

— Nu trebuie să vă mai faceți griji. Totul e în siguranță.

Ellen descoperise destul de repede că telefoanele aproape zilnice ale doamnei Goldberg se datorau singurătății, dar nu o deranja, dimpotrivă, îi plăceau convorbirile acestea, dintre aranjamentele cu clienții mai importanți. Abia închise telefonul când domnul Renkovic o făcu să ridice din nou receptorul.

— Trebuie să procedezi cum îți spun eu, începu el direct, am studiat multă vreme, și am o presimțire. Știu unde se pot face bani: metale!

— Metale? Dar, domnule Renkovic...

— M-am interesat, știu eu ce spun.

— Sunt convinsă, dar v-ați gândit bine?

Ellen îi înșiră câteva date și procente pe care le obținu cu ajutorul calculatorului.

— Hm. Așa o fi, dar eu simt că... înțelegi tu...

— Vă promit că voi fi cu ochii pe metale. Pentru moment însă, nu cred că e o idee bună.

— Mă rog, am auzit niște zvonuri.

— La mine încă n-au ajuns acele zvonuri, și avem aici unele dintre cele mai bune departamente de analiză și cercetare din oraș. Oricum, voi face niște investigații pentru dumneavoastră.

— Bine, răspunse el precaut, las totul în mâinile tale, dar voi suna curând.

Ellen se simți ușurată reușind să-l convingă pe Renkovic să renunțe la o mișcare riscantă, dar era conștientă că fusese doar prima dată. Și ce se întâmpla dacă el avea dreptate și ea era cea care se înșela? Ar părea chiar incapabilă. Îi reveni în minte imaginea lui Don Redman întrebând-o: „Ai tot ce-ți trebuie pentru asta?“. „Da“, îi răspunse ea... Era nevoie acum să aibă încredere în judecate ei.

Când avu o clipă liberă, se interesă la Maggie:

— Ce se întâmplă cu metalele? Ceva nou?

Surprinsă, Maggie ridică din umeri.

— Nimic. Siguranță și monotonie. De ce?

— Nu e important. Doar că...

— A, uite-l pe Clyde, să-l întrebăm pe el, e una din specialitățile lui.

— Nu, eu... nu mai... începu Ellen, dar Maggie îl oprise deja pe bărbatul înalt.

— Metale? dădu el din cap. Nu se întâmplă absolut nimic. Cine vrea să știe?

— Ellen. Se întreba în legătură cu zvonurile.

Un zâmbet se lărgi pe fața lui Clyde care izbucni în râs.

— Ei, Ellen, ai căpătat de undeva niște idei tare ciudate. Cred că Anglia e puțin în urmă în ceea ce privește metalele.

Și Clyde se îndepărtă chicotind.

— Îmi pare rău, spuse Maggie înălțându-și sprâncenele. Mă întreb de ce insulta asta...

Ellen clătină din cap.

— Nu știu. Ți-am mai spus că am sentimentul că nu sunt binevenită aici, că unii își doresc să nu fi venit.

— Ascultă, începu Maggie pe un ton hotărât, ești binevenită, mai ales pentru mine. În ceea ce-l privește pe Clyde, l-ai lovit cu afacerea aceea zilele trecute, nu-i așa?

— Da, cred că da. Dar Ellen nu era prea convinsă. Să fi fost Clyde cel pe care-l auzise vorbind atunci, în spatele plantelor? Oricum, va păstra tăcerea până când va fi sigură că a recunoscut cu adevărat vocea aceea de bărbat.

— Hei, voi două! Se alătură cineva petrecerii? Mark se apropie agale. De ce sunteți atât de serioase?

— Ellen crede că se va întâmpla ceva cu metalele.

Mark fluieră ușor printre dinți:

— Am auzit o noutate! Poți să faci un raport, dar m-aș mira... De unde ai informația?

— De la Renkovic, recunoscu Ellen.

— Renkovic! Nu ți-am spus că omul ăsta a înnebunit mai mulți agenți decât mesele pe care le-a luat?

— I-am promis că mă voi interesa pentru el, atâta tot. M-ați convins că se înșală. Acum, trebuie să-l conving eu pe Renkovic.

— S-a înșelat mereu până acum, nu se poate să aibă dreptate de data asta. Știa Abrams ce face când ți l-a pasat ție. Deja îți pierzi timpul cu el.

— Ai dreptate. Mulțumesc, Mark. Și ție, Maggie.

Mark își plimbă ușor mâna în jurul taliei ei.

— Ne vedem mai târziu, frumoaso!

Ellen se întoarse în biroul ei hotărâtă să uite remarcile neplăcute ale lui Clyde. Sprijinul lui Mark și al lui Maggie o ajuta mult. El fusese o companie plăcută sâmbătă seara. O dusese la un bar îmbrăcat în lemn, cu scaune acoperite cu pluș roșu, cu lumini difuze care creau o atmosferă intimă. Pe pereți se aflau fotografii ale personalităților care frecventaseră acel local. Au vorbit întruna despre munca lor, despre studii și despre diferențele din-

tre Wall Street și metropolă. Apoi, au luat împreună un taxi, Ellen fiind prima care a coborât acasă.

— Sunt convins că vei face treabă bună în New York, îi spusese Mark, adăugând după câteva secunde: Mai ales când ai legături cu oameni strălucitori ca Don Redman!

Deși se simțise bine în seara aceea, Ellen era nevoită să recunoască în sinea ei că au fost puține clipele în care nu se gândise la Don. Știa că undeva, printre milioanele de indivizi din oraș, se afla un bărbat deosebit care-i eclipsa pe toți.

— Am avut noroc, răspunse ea zâmbind. S-a întâmplat să locuiască în același bloc cu mine... adică aici, arătase ea când se opri taxiul.

— Și nu ați luat nici un mic dejun împreună?

Ellen sperase că umbra din mașină îi va ascunde roșeața din obraji.

— Ba da, într-o dimineață, accidental, la „Deli".

— Și nu ți-a dat nici un pont?

— Mi-a dat o mulțime de sfaturi, dar nu dintre acelea de care aș fi vrut să primesc. Mark, chiar mi-a plăcut seara asta.

Mark se aplecase și o sărutase pe obraz, apucând-o cu mâinile pe după umeri, dar fără să încerce s-o tragă mai aproape. Ellen fusese mulțumită să constate că amândoi doreau doar o relație de prietenie. Mark era o companie plăcută, avea o înfățișare atrăgătoare la modul obișnuit, dar nu-i dădea nici un fior, așa cum

se întâmpla ori de câte ori Don era în preajmă...

În timpul după-amiezii, Karen, secretara lui Abrams, veni cu un teanc de plicuri și începu să le distribuie fiecăruia.

— Ce se întâmplă? întrebă Ellen.

— Deschide și vezi singură, fu răspunsul lui Karen.

Aflându-se în partea mai îndepărtată a încăperii, Ellen și Maggie primiră plicurile printre ultimele. Judecând după exclamațiile celorlalți, păreau să fie vești bune. Înăuntru găsiră o notă din partea domnului Geiger însuși:

„Sunt încântat să vă anunț că Asociația Geiger e pe cale să fuzioneze cu CZR. Vor exista, bineînțeles, beneficii enorme în urma acestei asocieri cu o companie mare și de succes. Anticipăm schimbări-minune în ceea ce privește aranjamentele locurilor de muncă, dar oricum, veți fi ținuți la curent."

Deci, s-a întâmplat. Articolul din ziar pe care i-l arătase Maggie se dovedise a fi adevărat. O fuziune! Dar de ce? Oamenii se adunaseră în grupuri mici. Ellen li se alătură lui Mark și Maggie care vorbeau cu Darryl și Shirlee.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă Shirlee răsucind foaia în mână. Nu avem nevoie de asta, ne descurcăm și fără CZR.

— Dar gândește-te la surplusul de capital, și la ce am putea obține cu el, o contrazise Darryl.

— Poate că ai dreptate, dar „schimbările-minune"? Putem

fi siguri că nu vor exista restructurări? se amestecă Maggie.

— S-ar putea să fie așa cum spune Darryl, s-ar putea să apară o reorganizare, dar pentru a accepta o altă conducere, sublinie Mark.

— Nu-mi place, își menținu poziția Shirlee. De ce a păstrat Geiger secretul față de noi, față de toată lumea? Nu-mi place cum a procedat. Marea mea problemă este dacă să mă răzgândesc și să accept oferta de serviciu pe care am primit-o acum o lună.

— Cred că toți trebuie să ne hotărâm dacă să rămânem aici și să așteptăm să vedem ce se întâmplă, sau dacă ne căutăm deja alte slujbe, spuse Maggie.

— Există cineva printre noi care nu va fi nevoie să-și facă griji, rosti Mark pe neașteptate.

Toți își întoarseră privirile către el.

— Cine e?

— Ei, cine, Ellen! Ea va sta chiar binișor!

— Ce vrei să spui? întrebă Ellen uimită. Eu sunt ultima venită și cu siguranță voi pleca prima.

— Nu știai? CZR este grupul lui Don Rodman, iar tu ai deja un prieten și un vecin acolo, pe însuși Don Rodman. Nici dacă ai fi vrut n-ai fi reușit mai bine de atât!

Capitolul 4

Ellen lucră în ziua aceea și în următoarea ca un robot. Întregul birou era tăcut și liniștit, și bănui că mulți alții, la fel ca ea, deși păreau calmi și stăpâni pe situație, încercau să se obișnuiască cu șocul: Geiger fuziona, nu mai era o companie independentă, iar slujbele lor puteau să sufere schimbări. Părerile erau împărțite în legătură cu ceea ce se întâmplase. Unii erau optimiști, așteptând cu nerăbdare noile idei, alții erau sceptici și câțiva se gândeau serios la alte posturi.

Ellen se simțea frustrată și supărată, deși știa că fără motiv. Aceasta era munca pentru care venise în America. Însuși Geiger o adusese, sau cel puțin fusese de acord, dorindu-și persoane tinere în echipă. Și era mândră că se afla în Asociația Geiger. Își formase deja relații bune cu clienții și spera să

nu le distrugă prin nimic. Încercă să calculeze profiturile unei asocieri cu un gigant ca CZR, cu toate resursele și expertizele sale, dar singurul lucru care-i revenea în minte era faptul că va fi înghițită de uriașul acela și va deveni o rotiță nesemnificativă a unei mașini enorme.

Inevitabil, toate gândurile se îndreptau în cele din urmă către Don Redman. Știa că-i spusese cândva că lucrează pentru Asociația Geiger. Iar el nu suflase o vorbă despre ceea ce avea să se întâmple. Bineînțeles, așa și trebuia. Era obligat să păstreze secretul în legătură cu fuziunea și cu detaliile ei. Rememorându-și întâlnirile cu el, nu descoperi nici cel mai mic indiciu despre negocierile în care era implicat. Nu e de mirare că era considerat genial. Nu se putea ghici nimic din ceea ce se afla dincolo de strălucirea ochilor lui.

Ellen știa că nu avea nici un drept să pretindă că Don ar fi trebuit s-o anunțe, mai ales că fuziunea aceasta fusese învăluită în mister destul de mult timp. Sau poate că avertizările lui cu privire la scena dură a New York-ului a fost tocmai un astfel de indiciu?

Cel mai rău lucru era acela că într-un viitor apropiat Don Redman ar putea lucra alături de ea, ar putea-o controla ori de câte ori ar dori, ar putea să-i pună tot felul de întrebări. Sau îi va cerceta dosarele și le va discuta, subliniind ce era bun și ce era greșit, în fața

întregului personal sau chiar a lui Abrams însuși.

Gândurile ei se blocau întotdeauna în acest punct. Era ceva cu care nu voia să se confrunte, dar care nu-i dădea pace. Nu vorbise nimănui despre asta. Din clipa în care ajunsese la concluzia că Don însemna pentru ea mai mult decât un mascul atrăgător, suferea de o boală incurabilă: speranța. Nu avea nici un rost, nici un fundament și totuși ea exista — speranța că într-o zi Don o va vedea cu adevărat, nu ca pe o naivă romantică și patetică, ci ca pe o femeie care-i făcea inima să bată mai tare... Nu, era imposibil!

Nu era decât o angajată, un număr într-o statistică, o simplă afacere pentru Don Redman, afacere pe care el urma s-o analizeze dacă este sau nu profitabilă. Uf! Speranța murea, și în locul ei apărea sentimentul de nesuportat că de acum înainte nu-l va mai putea întâlni de pe poziții egale, pentru că-i va fi șef.

Atmosfera era tensionată în biroul agenților și Ellen simțea cum crește ostilitatea colegilor față de ea. Circula zvonul că Ellen Huntsworth avea anumite relații cu noul superior și suspiciunea nu întârzia să se arate: știa ea oare dinainte că urma să aibă loc o fuziune? Era cumva un spion al lui Don Redman?

Spre sfârșitul după-amiezii, Karen, secretara lui Abrams, dădu buzna și-i ceru să meargă imediat în biroul șefului. Ellen își netezi sacoul și fusta de

mătase crem, își pieptănă părul, își îndreptă umerii și luându-și geanta de piele, o porni spre Abrams cu capul sus. Dacă acesta era momentul hotărâtor, nu avea de gând să se lase copleșită și să plângă, dându-le astfel satisfacție celorlalți.

Abrams părea înfierbântat și nu-și găsea locul. Cămașa de vară îi era udă de transpirație. Arăta foarte necăjit. Ellen fusese doar de câteva ori în biroul lui și, de obicei, masa era curată și ordonată. Acum, zăceau acolo împrăștiate tot felul de hârtii și notițe. Ellen se distră în sinea ei la gândul că Don fusese cel care-i dăduse dureri de cap lui Abrams.

— Hunsworth, începu acesta cu ochii sticlind în spatele ochelarilor cu lentile groase, înțelegi toate implicațiile presupuse de această preluare a companiei, nu-i așa?

Ellen aprobă din cap.

— În regulă, atunci. Unul dintre directorii executivi vine să inspecteze pe aici. Tu vei fi cea care-l va conduce, mâine dimineață la ora zece.

— Eu?! Dar eu... eu sunt aici de puțină vreme, protestă Ellen. Cu siguranță nu cunosc destule despre...

— Nu trebuie să-ți reamintesc că ești cea mai tânără din firmă. Cunoști planul birourilor, nu-i așa? Atunci, fă-o!

Ellen nu se clinti din loc.

— Și cât durează exact acest tur în care eu voi juca rolul ghidului? O oră, două?

— Vei fi la dispoziția lui, și folosesc cuvântul acesta foarte serios, așa că reține-l. Toată ziua, și mai târziu, dacă el vrea.

— Dar ce fac cu clienții mei? Nu pot să las totul baltă.

— Va avea Karen grijă de telefonul tău și va prelua mesajele. E mai importantă vizita aceasta.

Obrajii lui Ellen se înroșiră. Adevărat, Karen era foarte eficientă și o plăcea, dar ideea că-i lua locul pur și simplu o deranja. Karen era capabilă de ceva mai mult decât să răspundă la telefon și să preia mesajele, și astfel experiența și expertizele lui Ellen erau anulate.

— Nu sunt de acord cu dumneavoastră, domnule Abrams, rosti ea încet, încercând să nu-și piardă cumpătul. N-ar fi corect din partea mea să-mi las munca la o parte fără o prealabilă organizare. De ce nu-i cereți lui Karen să-l conducă pe directorul executiv?

Abrams se holbă la ea și Ellen simți un fior rece pe șira spinării. Era sigură că va fi dată afară din birou. Dar Abrams răspunse cu o voce mieroasă:

— E alegerea ta, Huntsworth. Ori faci cum spun eu, ori vei fi prima pe știi tu ce listă. Nimeni nu-ți va duce dorul, înțelegi?

Lui Ellen nu-i plăcea să dea înapoi, dar lupta aceasta era una pe care nu avea cum s-o câștige. Trebuia să asculte ordinul, altfel va fi concediată.

Încă nu era pregătită pentru așa ceva. Deocamdată se va retrage, oricât de nedrept părea totul. Reuși să aprobe cu un gest scurt din cap, apoi se îndreptă către ușă.

— Atunci, să fii aici mâine dimineață la zece. Numele directorului este Redman. Ai înțeles?

O umilință peste alta. Abrams era hotărât să-i zdruncine încrederea în ea însăși la orice pas, și acum mai trebuia să se confrunte și cu faptul că Don va fi acela pe care-l va conduce mâine! Redman va afla în curând câte lipsuri există în pregătirea ei.

Ellen le zâmbi lui Maggie și lui Mark pentru a-i asigura că totul era în regulă și nu fusese concediată... încă. Luă o hotărâre importantă: dacă Abrams spera s-o sperie prin comportamentul lui, îi va dovedi că se înșală. Și îi va dovedi chiar și lui Don că și-a format o părere greșită despre ea. Ziua de mâine va fi una foarte grea, din toate punctele de vedere.

Vestea sarcinii primite de Ellen se împrăștie repede, în timp ce ea se grăbea să-și continue munca, să-și facă ordine pe birou. Era conștientă că poziția ei va deveni și mai dubioasă pentru aceia dintre colegii ei care, din motive necunoscute încă, îi erau ostili. Presupuneau că întâlnirea de a doua zi cu Don Redman fusese regizată tocmai pentru a-și consolida poziția față de el. Maggie și Mark era singurii care o credeau, iar Mark era chiar foarte optimist.

— Aș fi vrut să mă aleagă pe mine. Părerea lui Redman contează la fel de mult sau chiar mai mult decât a lui Geiger. Dacă-l impresionezi, va fi în favoarea ta.

Ellen scutură din cap.

— Și eu aș fi vrut să te fi ales pe tine. Pentru binele amândurora. Bănuiesc că ar trebuie să privesc problema din perspectiva carierei mele, dar nu pot. Credeam despre mine că sunt ambițioasă, dar văd că nu acesta este întregul adevăr. Și nu știu cum va reacționa Don Redman; va fi o ocazie bună pentru el de a-mi observa slăbiciunile și de a se convinge că avea dreptate în ceea ce mă privește, sau... nu știu...

— Nu-ți face griji, o încurajă Maggie. Te vei descurca. Dar ai dreptate, Abrams îți pregătește ceva. Va trebui să fii foarte atentă cu slujba ta. Dacă ar exista un mijloc să te plângi cuiva de ceea ce-ți face...

— Problema e că n-a făcut nimic concret deocamdată, spuse Mark. Dar orice-ar fi, Ellen, nu te răzbuna pe Redman, trebuie neapărat să-i lași o impresie bună. Și pune o vorbă bună și pentru prieteni, adăugă el cu un zâmbet în timp ce se îndepărta.

Ellen se întoarse către Maggie și amândouă izbucniră în râs.

— Mark îți arată întotdeauna partea frumoasă a lucrurilor, zise Ellen.

— Uneori e ca un băiețel. Îți trezește parcă instinctele materne cu farmecul lui.

Da, era fermecător, se gândi Ellen. Dar Maggie nu-l cunoscuse pe devastatorul Don Redman...

*

* *

Ellen intră în biroul lui Abrams la ora zece fix. Don era rezemat de pervaz și se ridică în clipa în care apăruse ea. Purta un costum gri și o cămașă asortată; avea părul proaspăt spălat iar șuvițele cărunte contrastau puternic cu negrul strălucitor. Inima lui Ellen amenința să-i sară din piept când el o strânse de mână și o sălută zâmbind:

— Ea este Ellen Huntsworth și va fi asistenta dumneavoastră astăzi, rosti Abrams protocolar. Să ne mai uităm o dată peste itinerar...

În timp ce Abrams vorbea, Ellen se concentra doar asupra faptului că Don se afla la câțiva pași de ea. În cele din urmă, scurta introducere se încheie și Ellen îl conduse pe renumitul director către lifturile speciale ale șefilor pentru a urca la etajul superior unde se aflau birourile pregătite pentru noua conducere. Deși în sala agenților zarva nu se potolise deloc, Ellen știa că toate privirile erau ațintite asupra ei și a lui Don și, în mod ciudat, ar fi vrut să-l apere în vreun fel de ele.

— Aici lucrez eu, explică ea, sperând să-i distragă atenția și Don să nu observe ochii aceia scrutători. După cum vedeți, avem ultimele noutăți în hardware, iar încăperea este proiectată astfel încât să ofere intimitate, dar și o comunicare ușoară între angajați.

— Văd, Ellen, mersi, răspunse Don aruncând o privire în jur, dar fără prea mare interes, făcând-o pe Ellen să realizeze că el era deja familiarizat cu toate acestea. Sau ar trebui să-ți spun Huntsworth? continuă el surprinzându-și însoțitoarea. Este obiceiul lui Abrams, sau așa vă adresați voi unul altuia, pe numele de familie? E de modă veche, să știi. Făcu o pauză. Eu îți voi spune Ellen, dacă nu te deranjează.

— Aș lua apărarea Asociației în aproape orice, dar aici aveți dreptate. „Ellen“ e minunat.

Urcară în lift și ușile se închiseră. Erau singuri. Avea o senzație de familiaritate lângă Don, pe de altă parte însă, ciudat, slujbele lor îi separau. Oricum, Ellen era hotărâtă să-i spună ce avea de spus, și cu cât o făcea mai repede, cu atât mai bine.

— Domnule Redman, începu ea, dar fu imediat întreruptă.

— „Don“, te rog. Erai mulțumită să-mi spui așa zilele trecute când scoteai flăcări! De ce să ne formalizăm acum?

Ellen zări ironia din ochii lui, dar se stăpâni,

rugându-se să n-o facă să se simtă și mai prost acum, când intenționa să-i ceară scuze.

— Mă bucur că ai amintit de asta, voiam să-ți vorbesc despre ziua aceea, și despre altceva. Vezi, eu...

— Ei, deja vrei să discutăm despre două lucruri? Va fi într-adevăr o zi plină!

Ellen își strânse buzele, deconcertată de aerul neserios al lui Don. Pentru ea era ceva serios. Don n-o lăsă să continue.

— Bănuiesc că unul dintre lucrurile pe care voiai să mi le spui era acela că n-ai fost de acord să mă asiști astăzi. Recunosc imediat lipsa de entuziasm pe chipul unui om. Și dacă într-adevăr nu-ți convine situația, o voi lămuri cu Abrams.

Ellen însăși ar fi vrut să lămurească anumite lucruri cu Abrams, și nu în termeni tocmai plăcuți, dar imediat înțelese pe deplin sensul cuvintelor lui Don și izbucni fără să-și dea seama:

— Nu! Simți privirea arzătoare a bărbatului; dacă i-ar fi spus lui Abrams s-o lase în pace, asta ar înrăutăți și mai mult relația ei cu șeful. Nu, nu e nevoie, adăugă Ellen cu voce mai scăzută. Dar cred că trebuie să mă asculți puțin.

— În regulă, dar nu vrei să intrăm mai întâi în birou?

Ellen îl conduse înăuntru și începu să-i descrie facilitățile, dar renunță după ce-l văzu pe Don

neinteresat, aruncând o privire indiferentă la lemnul lustruit de pe pereți, la canapeaua și fotoliile din piele, la măsuțele din sticlă fumurie.

— Ei, ăsta e! concluzionă ea.

Don dădu din cap.

— Consideră că ți-ai îndeplinit sarcina. Acum spune-mi ce e în mintea ta, și promit că de data asta nu te mai întrerup. Ce te frământă? Ai vreo problemă?

— Mda, problema e că sunt în firmă de scurtă vreme. Știi că am venit la New York doar de câteva săptămâni. Mă străduiesc din răsputeri să-ți fiu de folos, dar s-ar putea să existe întrebări la care nu voi fi capabilă să răspund.

Don aștepta cu mâinile în buzunare, studiind-o în tăcere și cu toată seriozitatea. După o scurtă pauză, zise:

— Asta-i tot? Asta e mărturisirea? Apoi continuă: Evident că știu lucrurile astea, și știu că te vei strădui. Apreciez faptul că ți-ai făcut timp pentru mine. Ei, și celălalt subiect care era?

— Eu... Eu trebuie să-mi cer scuze... Pentru ce s-a întâmplat la ceainăria rusească. Evită să-i întâlnească privirea. Eram într-o dispoziție proastă și m-am descărcat pe tine, acuzându-te că m-ai vorbit pe la spate. Selena a fost cea care mi-a atras atenția... Îmi pare rău, îmi pare foarte rău.

— Așa și trebuie, aveam în gând să-ți pretind eu aceste scuze dacă nu mi-ai fi luat-o înainte. Ochii

lui Don clipeau jucăuși, era clar că el glumea. Poate că eram amândoi puțin cam stresați, sau poate a fost vina căldurii.

Ellen simți că i se ia o piatră de pe inimă. Se dovedise a fi mai ușor decât se așteptase și acum totul era lămurit între ei. Poate că Don va renunța la atitudinea protectoare și va vedea în ea femeia... Sună telefonul și el răspunse.

— Era domnul Geiger, mă așteaptă. Să mergem!

În ciuda aerului său indiferent de la început, Don nu mai pierdea vremea, grăbindu-se la întâlnirea cu Marele Om. Ellen îl văzuse pe Geiger doar de la distanță și acum, de aproape, nu mai părea atât de bătrân. Era un bărbat înalt, subțire, cu părul grizonat și purta ochelari. Vocea îi era blândă și calmă.

— Bună, Don, intră. Apoi, când se ivi Ellen i se adresă luând-o prin surprindere. Bună, Ellen, ești noua noastră englezoaică, nu-i așa? Îmi pare rău că n-am stat de vorbă cu tine până acum, dar cu fuziunea asta mi-am petrecut orice clipă liberă cu Don. Am devenit prieteni și deja ne vedem regulat. Ia spune, cum ți se pare la noi?

— Îmi place mult, îl asigură Ellen.

— Foarte bine! Cred că ați fost cu toții șocați când ați aflat ultimele știri, dar după ce l-ai cunoscut pe Don, îți dai și tu seama că am făcut un lucru bun. Eu cel puțin, sunt fericit, n-aș fi

ales fuzionarea cu o altă companie în afară de CZR.

Don dădu din cap.

— Suntem onorați că ne-am asociat cu un nume ca Geiger.

Cei doi avură un schimb de priviri care dovedea că multe lucruri rămăseseră nerostite. Apoi Geiger continuă:

— Avantajele sunt enorme pentru noi, și am convingerea că după ce se vor mai liniști apele, toți vor fi încântați de schimbare, nu-i așa, Ellen?

Ellen vru să spună ceva dar ezită câteva momente. Ar fi bine să dea glas neliniștii ei și a celorlalți?

— Cred că toată lumea ar vrea să știe „de ce"? „Geiger" era o companie independentă.

Ellen aproape își dori să nu fi pus întrebarea, văzând umbra de îngrijorare pe fața domnului Geiger, dar răspunsul lui o liniști:

— Bună întrebare, Ellen. Ideea e că vine o vreme când nu mai are sens să continui de unul singur. Mă bucur că ai deschis subiectul, vom mai discuta despre asta.

După ce părăsiră biroul lui Geiger, Don o implică pe Ellen într-o serie de activități, tot restul zilei. Răsfoiră dosare și acte, urmăriră statistici, dar cea mai mare parte o petrecură în întâlniri și discuții cu oamenii din celelalte departamente. Spre surprinderea lui Ellen, Don se bucura enorm de această ultimă parte și printre conver-

saţiile serioase despre afaceri, îi plăcea să şi flecărească pur şi simplu. Toate acestea nu se potriveau cu imaginea descrisă de Mark şi Maggie.

Fură nevoiţi în ziua aceea să treacă de mai multe ori prin secţia brokerilor. De fiecare dată Don alegea o altă persoană cu care să discute şi de fiecare dată Ellen îl prezenta, apoi făcea un pas înapoi. Se lovise mereu de aceeaşi atitudine rece, şi ostilă din partea colegilor ei, dar deja n-o mai surprindea, abia dacă mai observa, şi cu siguranţă nici Don nu o remarcase.

În cele din urmă Don îşi permise un răgaz, şi propuse să se întoarcă în biroul lui şi să bea un ceai. Mâncară doar câteva sandvişuri, în fugă.

— Bei ceai, nu-i aşa? întrebă el. Numai mama, deşi englezoaică, nu obişnuia să bea. Eu am ajuns cu timpul să iubesc ceaiul!

— Da, da, mulţumesc. Ceaiul mamei e atât de concentrat încât stă linguriţa dreaptă.

— În regulă. Să trecem atunci în revistă ziua de astăzi. Ar fi binevenite nişte impresii din partea ta, până e gata ceaiul.

— Cred că a fost o zi plină, am făcut multe...

— O.K.

Se aşezară fiecare în câte un fotoliu de piele şi Don se dezbrăcă de sacou, apoi îşi desfăcu cravata, descheindu-şi câţiva nasturi de la cămaşă. Părea deodată mai tânăr şi, după cum îl judeca Ellen, mai

vulnerabil... deși observase capacitatea lui extraordinară de a se purta cu oamenii și abilitatea în afaceri.

— Ellen, i-ai spus adevărul lui Harold, adică domnului Geiger, în legătură cu faptul că ești fericită aici? Nu e nici o problemă?

Întrebarea lui Don o luă pe nepregătite, dar Ellen se pregăti să-și ia o expresie cât mai neutră.

— Probleme? Nu, n-am nici o problemă.

El o cercetă cu atenție, apoi continuă:

— Uneori e foarte dificil pentru un străin să fie acceptat. Tu nu te-ai confruntat cu o astfel de situație?

Ellen își mușcă buzele, dar îi răspunse calm:

— Nu, nimic de genul acesta.

— Puteam să jur că nu erau prea încântați să te vadă colegii tăi, sau cel puțin unii dintre ei.

Ellen încercă să ignore provocarea lui.

— Sunt venită aici de prea puțin timp, nu-i cunosc pe toți. Își dădu seama că Don nu era convins.

— Bine, înțeleg că nu vrei să vorbești despre asta acum, dar când vei dori, eu te voi asculta. Să nu uiți, promiți?

Văzu tulburarea și îngrijorarea din ochii lui și fu tentată să cedeze. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să se descarce de toate necazurile, dar nu putea permite altcuiva să lupte în locul ei, așa că răspunse cu un grațios „mulțumesc“ și schimbă imediat subiectul.

— De la ce vine „CZR“?

— La început s-a numit „Colleys-Management Financiar“, apoi „Colleys și Zabrowski“, iar când am intrat eu în afacere am adăugat R-ul.

Aproape involuntar, Ellen rosti:

— Iar acum veți mai pune și un G, bănuiesc. O adevărată cronică a literelor.

Don tăcu până le-au fost aduse ceaiul și platoul cu prăjituri, iar după ce rămaseră singuri spuse:

— Din nou resentimente! Le-am simțit de dimineață chiar, apoi în biroul lui Harold. Nu e doar faptul că ai fost obligată să-mi stai la dispoziție, nu-i așa? Te deranjează în fond fuziunea dintre CZR și Geiger.

— Probabil că da; adică, „fuziune“ e doar un eufemism pentru „preluare“? „Geigers“ este o asociație familială cu tradiție și respectată, dar e destul de mică. De acum va face parte dintr-un conglomerat uriaș care o va înghiți, și va fi uitată repede. Și ce se va întâmpla cu toți oamenii aceia ale căror vieți vor fi date peste cap, care-și vor pierde slujbele?

— Dar la oamenii care vor avea mari beneficii te-ai gândit? Nimic pe lumea asta nu rămâne neclintit. Viața înseamnă schimbare, noi provocări, altfel ar fi al naibii de plictisitoare. Mă surprinde atitudinea ta conservatoare, conformistă. Credeam că-ți place aventura.

— Poate, dar nu trebuie modificat tot ce e vechi, doar de dragul de a modifica.

— Bineînțeles, dar cine a zis că „Geigers“ va fi dată peste cap? Nu e obligatoriu ca tu și prietenii tăi să vă pierdeți slujbele. Aveți încredere în mine.

— Probabil că ai dreptate, cedă Ellen, și Don zâmbi.

— Nu ești deloc convinsă! Dar dacă te-aș asigura că nu se va schimba nimic peste noapte, te-ai simți mai bine?

— Le voi răspunde și eu celor care mă vor întreba, exact ce mi-ai spus tu, rosti Ellen abătută. Avea încredere în el, deși între ei părea să existe un obstacol de netrecut.

Don lăsă ceașca de ceai jos.

— Ellen, nu-ți face griji, te vei obișnui să mă ai în preajmă. Tonul lui devenise foarte blând.

— Nu, nu, n-am vrut să crezi că nu ești binevenit! răspunse ea repede. Trebuie să înțelegi că nu e nimic... nu e nimic personal. De ce nu înțelesese oare că și Don avea sentimente și era poate o persoană la fel de sensibilă? Ai făcut o impresie bună tuturor celor pe care i-ai întâlnit astăzi. Te asigur că te-au plăcut cu toții.

— E-n ordine atunci, deși voi fi și mai fericit când mă vor respecta în aceeași măsură.

— Sunt convinsă că așa va fi. La urma urmei, toată lumea știe că ești cel mai bun dintre cei buni în domeniul tău. Acum înțeleg de ce mi-ai spus că trebuie să mănânci și să respiri cifre!

Don se ridică brusc și începu să se plimbe agitat prin cameră.

— Mda... Am avut norocul de a mă pricepe la astfel de lucruri. Nu știu, uneori mi se pare că... nu știu... Se întrerupse și-i zâmbi lui Ellen. Hei, îți dai seama cât e ceasul? Îi arătă ceasul de pe perete. Șase și jumătate. Am o întâlnire în seara asta. Îmi pare rău, Ellen, dar sunt nevoit să te părăsesc.

Ellen se simți într-un fel ciudat, dezamăgită. Don fusese pe punctul de a-i spune ceva, de a se dezvălui în fața ei, dar în ultimul moment se răzgândise, nepermițându-i să afle care este adevăratul Don Redman. Păstra toate acele secrete dintr-un instinct de conservare?

Era o senzație neplăcută să stea departe de el. Înregistrase cu atenție în ziua aceea orice nuanță a vocii lui, orice mișcare, orice expresie a feței. Din când în când, el o atinsese ușor pentru a sublinia anumite idei, sau chiar o cuprinsese de talie în timp ce mergeau pe coridoare. Dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat, ar fi deranjat-o, dar cu Don... ce era? Era ceva impersonal, de aceea nu s-a supărat, sau era o legătură specială între ei, în ciuda diferențelor? Nu știa... Singura certitudine în clipa aceea era că deja îi simțea lipsa.

*

* *

Sala brokerilor era aproape goală. Își privi biroul plin de notițe și mesaje. Nu se întâmplase nici o nenorocire în absența ei. Descoperi un bilet de la Maggie: Mark și cu mine suntem în „Cutia cu zaruri“. Vrei să vii să ne povestești? Cu drag, Maggie. Ellen zâmbi. Nici nu s-ar fi putut mai bine!

„Cutia cu zaruri“ era un bar foarte frecventat de cei de la „Geigers“, și ea fusese acolo de mai multe ori. Acoperișul verde-închis era decorat cu niște zaruri uriașe, dar trecuse multă vreme de când firma era asociată cu jocul propriu-zis. Îi zări imediat pe Mark și pe Maggie, le făcu un semn cu mâna și se îndreptă către ei.

— Mă simt de parcă aș fi fost strânsă într-o menghină, îi anunță ea, așezându-și taiorul alb alături.

— Ți-am luat ceva de băut, spuse Maggie și-i împinse un pahar. Un „Manhattan“. Crezi că te descurci?

— Orice, numai să fie rece.

— Acum povestește-ne, o îndemnă Mark. Ce ai făcut toată ziua? Sper că ai fost drăguță cu vecinul tău.

— Erai cam palidă, când te-am văzut noi. N-a încercat să te prindă pe picior greșit, nu?

Ellen clătină din cap.

— Don a fost minunat, e ușor să te înțelegi cu el; și-a înregistrat totul în computerul din capul lui.

Părea familiarizat cu orice de la „Geigers“. Luă o altă înghițitură. Din nefericire, eu nu m-am comportat la fel de bine.

— A, nu! exclamă Maggie, în timp ce Mark bombăni:

— A dat-o-n bară, știam eu!

— Ei, nu chiar atât de rău! I-am spus că sunt îngrijorată din cauza fuziunii, și mi-a promis că deocamdată nu se va întâmpla nimic deosebit. Iar domnul Geiger nu mai dorea să fie independent, ceva îl preocupa foarte tare.

Cei trei avură un schimb de priviri.

— Oare putem să ne încredem în el? rosti Mark, gânditor. Despre Don Redman s-a spus întotdeauna că nu mai crește iarba pe unde a trecut el...

— Și ce e cu domnul Geiger? întrebă Maggie. Ce crezi că-l preocupă?

Înainte ca Ellen să aibă timp să răspundă, se auzi o voce în spatele ei:

— Da, Ellen, de ce nu ne împărtășești și nouă din cunoștințele tale? Pentru un nou-venit, chiar că n-ai pierdut vremea. Întrebarea este: el te folosește pe tine, sau tu pe el?

Era Shirlee și lângă ea Barry și Darryl, iar mai în spate Clyde.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, răspunse Ellen uimită.

— Știam noi că se întâmplă ceva, se amestecă Darryl. Adică astăzi un om își face meseria, și mâine dis-

pare, iar în locul lui apare cineva tocmai din Anglia... Dar nu ne-am dat seama cât de complicat este totul!

— Și cum anume l-a convins Redman pe Geiger să te ia pe tine drept spion? întrebă și Barry.

— Hei, lăsați-o în pace pe Ellen! interveni Mark, dar Ellen puse mâna pe brațul lui, oprindu-l. Confruntarea aceasta era pe punctul de a izbucni încă din ziua sosirii ei, nu mai putea fi evitată.

— Nu știu unde vreți să ajungeți, rosti ea încet. Lucram deja la filiala londoneză a firmei, când s-a eliberat postul, dar asta s-a întâmplat cu luni în urmă, înainte de Crăciun, iar mie mi s-a spus că am primit slujba, în ianuarie. L-am întâlnit pe domnul Redman abia după ce am ajuns aici, și dintr-o pură întâmplare. Acum spuneți-mi, vă rog, de ce mă acuzați exact?

— S-ar putea chiar să nu știi, bătu Darryl în retragere, după o pauză. Putem să-i verificăm versiunea, să vedem dacă se potrivește.

— Bineînțeles că spune adevărul, deci lămuriți-ne despre ce e vorba de fapt? îi somă Mark, în timp ce Maggie aproba din cap.

Shirlee ezită câteva momente.

— Nu știți despre Hy? Într-o vineri l-a chemat Abrams în biroul lui, și când a ieșit era palid. Abrams îl însoțea, nu l-a lăsat să vorbească cu nimeni. În zece minute și-a strâns lucrurile și a plecat. Nu i-am dat de urmă de atunci. Era prieten

bun cu noi, apoi, luni, ai venit tu și i-ai luat locul.

— Iar Abrams! exclamă Maggie. Are ceva cu tine dinainte să apari aici, ar fi putut să-ți dea un alt birou, dar știa foarte bine cum te vor primi prietenii lui Hy dacă-l vei înlocui.

Ellen râse puțin forțat.

— Cel puțin știu că nu-l deranjează fața mea!

— Îmi amintesc de Hy, spuse Maggie. Dar și eu abia sosisem, așa că nu știam ce se întâmplă.

Mark aprobă:

— Mda, a plecat într-adevăr în grabă, dar de ce să credem că Ellen are vreo legătură?

Darryl o privi pe Shirlee.

— Ne era un prieten foarte bun și ne-am înfuriat. Nimeni nu ne-a dat vreun răspuns. Abrams ne-a asigurat că era vorba de probleme familiale, dar nu cred, ne-ar fi spus chiar el.

— Îmi pare rău, dar pot dovedi că am fost aleasă cu câteva luni înainte de a se întâmpla toate astea. Și dacă m-ați fi întrebat de la început...

— Ai dreptate, recunoscu Shirlee. Ne cerem scuze.

Deși toată lumea părea mulțumită, Ellen citi dezaprobarea în ochii lui Clyde, și fu convinsă că el fusese bărbatul a cărui voce o auzise în seara aceea ponegrind-o.

Capitolul 5

— Servește-te cu niște salată, spuse Selena. Verișoara lui Ellen trecu pe la ea într-o seară, aducându-i o cină mexicană și o sticluță de tequila, din care Ellen nu luă decât o înghițitură, după care se hotărî să rămână fidelă limonadei.

— Mâncarea e tocmai potrivită pentru o noapte călduroasă și umedă din New York. Astăzi abia am avut timp să gust dintr-o salată verde, spuse Ellen.

— E prea cald, nu-i așa? Și e iulie! Așteaptă luna august, te vei simți ca-n saună.

— „Minunat"! Mă deranjează faptul că nu pot deschide ferestrele. Știu că cele duble păstrează aerul condiționat, dar mi-ar plăcea să privesc cerul noaptea.

— Geamurile te feresc și de fumul îngrozitor

al mașinilor, nu uita! Sesizez cumva dorul de casă? Te-ai răzgândit în privința New York-ului?

— Nu, răspunse ferm Ellen. Acum sunt deja o newyorkeză. Sunt capabilă să fac chiar diferența între accentul tău de englezoaică, identic cu al mamei tale, și cel vestic, al locuitorilor zonei unde te-ai născut. Uneori vorbești ca o veritabilă sudistă, știai?

Selena replică exagerând accentul sudist, apoi continuă:

— Mie nu prea-mi place New York-ul, nu așa cum îți place ție. America nu renunță la Manhattan.

— Ai dreptate. Poate voi avea șansa de a explora și restul, numai că deocamdată nu-mi pot permite să iau o vacanță. Gândește-te, ai putea sta acum la soare în Florida, în loc să...

— În loc să ai un prieten care e destul de nebun încât să-și dorească New York-ul! oftă Selena, desfăcându-și părul blond strâns sub bentiță. Dar părinții lui sunt cei care insistă să-și păstreze slujba. Probabil că eu sunt cam răsfățată. Mama și tata nu-mi pretind să muncesc. Oricum, voi ajuta la un bar, și voi economisi ceva bani. Vreau să evadăm puțin înainte de a merge la colegiu și de a ne relua cursurile...

— Mai ai doar un an, nu-i așa? După aceea?

Selena dădu din cap.

— Nu știu. Mi-ar plăcea să fiu ca tine: independentă, ambițioasă. Spune-mi, cum merg lucrurile cu noul tău șef? Mi se pare ciudat să-l ai alături pe Don.

Ellen râse.

— Nu chiar „alături“. Abia dacă ne-am văzut de câteva ori din ziua aceea în care i-am arătat firma noastră. Știu că e foarte ocupat cu reorganizarea. Și are o asistentă: o roșcată frumoasă. A fost și ea la petrecerea părinților tăi.

— Te referi la Cathy. Te ajută cu ceva dacă-ți spun că are o căsnicie fericită și un băiețel? Selena îi aruncă o privire jucăușă. Soțul ei e artist, lucrează acasă și are grijă de copil.

Ellen sperase că observația ei fusese rostită pe un ton indiferent, dar Selena era o fată inteligentă. Acum nu-i mai rămânea decât să încerce să-și repare greșeala.

— Nu cred că-i bârfește cineva, iar ea pare tare drăguță.

Eșec! Selena zâmbi triumfătoare:

— Știam eu! Te-ai îndrăgostit de Don, nu-i așa? Necazul este că nu amestecă viața privată cu munca, mai ales pentru a nu da satisfacție ziariștilor. Totuși, anul trecut, numele lui era legat de cineva.

— Ceva îl preocupă. Era pe punctul de a mi se destăinui, apoi s-a răzgândit. Ai dreptate, nu dezvăluie absolut nimic... în afară de opinii, bineînțeles!

— E ca și cum s-ar fi însurat cu finanțele. Drumul către inima lui e mama lui, numai așa poți ajunge la el.

— Oooh! Ellen scutură din cap. Mi-a oferit ajutorul, iar eu l-am refuzat, deși am probleme la serviciu. Dar nu. Trebuie să rezolv totul singură, înțelegi?

— Cred că faci o mare greșeală, ești prea încăpățânată. Ar fi bine să fii foarte atentă, altfel te vei lega și mai mult decât el de muncă. Independența e minunată, dar e plăcut să știi că cineva te iubește.

Ellen simți un cuțit în inimă. Dacă ar fi bănuit Selena cât de mult tânjea după o clipă...

*

* *

Atmosfera la „Geigers“ era tensionată, deja se întrezăreau schimbări. Unii nu ascundeau faptul că-și căutau alte posturi sau că discutau ore întregi despre această soluție.

Aflând vestea fuziunii, alte firme făceau oferte uriașe pentru a-i ademeni pe cei mai talentați angajați ai Asociației Geiger, mai ales dintre membrii conducerii. Ellen și-l imagina pe domnul Geiger stând la birou, rănit și dezamăgit. Dar la ce se așteptase, în fond? Mulți se simțeau abandonați de el, nici măcar nu-i anunțase! Iar acum nu le oferea nici o explicație...

Ellen studie ziarele financiare și cotidianele, căutând un răspuns la problema acestei fuziuni. Dar nici Don nici Geiger nu dăduseră vreun interviu, și astfel jurnaliștii se mulțumeau cu speculații. Cei mai rezonabili ajunseseră la concluzia că în condițiile economice actuale, când apăreau com-

panii din ce în ce mai mari, Geiger hotărâse că nu-și mai putea permite să rămână singur. Un singur articol era în dezacord, sugerând că Asociația Geiger nu mai făcea atât de mulți bani ca de obicei.

— Ce părere ai, Maggie? întrebă Ellen în timpul prânzului, luat în localul ei favorit. Eu bănuiesc că au dreptate, dar nu sunt totuși de acord că firma n-ar fi rezistat singură.

— Probabil Geiger nu mai vedea frumusețea unei companii mici. Interesant e însă că nimănui nu i-a trecut prin cap că poate Don Redman a împins lucrurile până aici.

— Corect. Dar de ce atâta mister? De ce am fost anunțați în ultimul moment?

— Nu știu. Maggie făcu o pauză, lăsând cuțitul și furculița pe farfurie. Ellen, toți ne-am obișnuit cu ideea și am hotărât cum vom proceda mai departe. Eu rămân la locul meu, despre alții...

— Și eu.

— Bine. Dar se pare că nu accepți schimbarea. De ce?

Ellen se foi stânjenită.

— Nu sunt sigură. Poate că ai dreptate, are legătură cu independența sau... Ah, mai bine schimbăm subiectul! Am auzit că Mark te-a invitat și pe tine duminică...

— În regulă, schimbăm subiectul, spuse Maggie punându-i o mână pe umăr, dar mai reflectează. Și

da, cred că va fi extraordinar să punem mâinile la spate și să lăsăm un bărbat să gătească pentru duminică! Știi, mi se pare că viața mea e cam monotonă, o schimbare în weekend va fi binevenită.

Ellen se bucura că Maggie aștepta cu nerăbdare ieșirea lor de duminică; nu arătase vreun interes pentru bărbați, și Ellen spera în secret că prietena ei va ceda în cele din urmă farmecului lui Mark.

— Să sperăm că lucrurile n-o vor lua razna săptămâna aceasta și nu vom fi nevoite să ne întoarcem la birou în weekend. Îmi iubesc munca, dar îmi doresc mult și o pauză.

— Perfect adevărat!

Deodată, stând pe scaunul ei înalt, auzind zumzetul din jur, simțind căldura o dată cu deschiderea ușilor, văzând taxiurile galbene și trotuarele înțesate de oameni, Ellen simți o exaltare ciudată.

Deci compania fuziona, Don Redman nu-i mai vorbise de mai mult de o săptămână, dar ea se afla încă aici. Nimic n-o zdruncinase, nici măcar ostilitatea lui Abrams. După două luni avea un sentiment de siguranță, începea să se bucure cu adevărat de noile cunoștințe, de noua familie de aici.

Abia acum se simțea împlinită, simțea că a depășit toate problemele. Îi zâmbi lui Maggie și o scutură de braț.

— Poate că în fond viața nu e atât de rea...

Maggie îi răspunse la rândul ei, tot cu un zâmbet:

— Nu, nu e deloc rea.

*
* *

În săptămâna următoare căldura devenise insuportabilă. Ellen urmărea pe monitorul ei niște lucruri ciudate care se petreceau cu prețul grâului. Citise despre furtunile devastatoare care amenințau vestul, și dacă meteorologii aveau dreptate, culturile de anul acesta se aflau în pericol. Totuși, unii considerau că e mai bine să nu se încreadă în prognoze și voiau să cumpere acțiuni în acest domeniu. Ellen încerca să ia o hotărâre în legătură cu felul în care să acționeze. Era tentată de calea sigură, dar dacă se înșela? Să-și urmeze instinctul, sau...

Conștientiză o anumită agitație în sală și ridicând privirea îl văzu pe Don și înțelese. Inima îi zvâcni cu putere și mintea parcă i se blocă, dar rămase nemișcată. Don se îndrepta spre ea. Iată-l în picioare, alături, cu o mână în buzunar și cu cealaltă sprijinindu-se de biroul ei. Pentru Ellen hârtiile pline de cifre deveniră deodată lipsite de sens.

— Cum merge? o întrebă Don.

— Bine, îngăimă ea.

— Prețurile la grâu, nu? Te-ai hotărât ce faci?

— Da. Vând.

În clipa aceea simți un vâjâit în cap. Nu se gândise deloc să vândă, dar i se păruse potrivit să-i dea impresia că e decisă, altfel s-ar fi oferit poate s-o ajute. Se străduí să-i observe fața cu coada ochiului,

dar Don nu lăsă să se vadă ceva. Părea interesat de convorbirea ei telefonică și de cifrele de pe monitorul computerului.

— Vând doar acțiunile Corporației Illinois, rosti ea, convingându-se că luase o hotărâre bună.

— Te aprob! Don își îndreptă umerii, încetând să mai urmărească mersul acțiunilor, și Ellen simți o ușurare. Îmi pare rău că nu ți-am fost prin preajmă în ultima vreme, dar n-am avut nici o clipă liberă. Acum, că apele s-au mai liniștit, vrei să iei cina cu mine în seara asta?

— În seara asta? Hm, mi-ar plăcea dar... Cum să-l mai acuze pe Don că pune munca pe primul plan când ea însăși avea ședințe și întâlniri de afaceri în seara aceea?

— Ești o doamnă ocupată, spuse el citindu-i agenda de lucru. Lasă-mă să mă înscriu aici pentru poimâine seară, înainte de a fi prea târziu.

Ellen răsuflă ușurată și nu-și putu ascunde zâmbetul de plăcere când îl privi, până când el continuă:

— Nu ți-am mulțumit așa cum se cuvenea pentru că m-ai asistat în ziua aceea; sper că masa aceasta îți va dovedi cât am apreciat gestul tău.

Din nefericire, telefonul îi întrerupse. În timp ce ea răspundea, Don o atinse ușor pe umăr și se îndepărtă. Îl urmări, ascultând vocea nazală a domnului Renkovic:

— Te-ai mai gândit la sugestia mea?

— În legătură cu metalele? Da, domnule Renkovic, am analizat propunerea, dar n-am găsit nici o motivație pentru care să cumpăr acțiuni.

— Cred că ar trebui s-o faci, am eu un presentiment.

— Deocamdată totul stagnează. Nimeni nu pare interesat, și n-am auzit nici un zvon.

— Mda. Bănuiesc că ai dreptate. Dar fii cu ochii-n patru pentru mine, te rog.

Ellen promise și așezând receptorul la loc, fu recunoscătoare că domnul Renkovic dăduse dovadă de înțelegere. Se aștepta la o adevărată dispută, după toate câte se spuneau pe seama lui. Să existe oare un sâmbure de adevăr în cuvintele acestui om? Era o idee nebunească, dar din moment ce făcuse o promi-siune... Ellen realiză că ajunsese să-i placă de domnul Renkovic și zâmbi.

Se bucura încă de invitația lui Don, când în interfon auzi vocea lui Abrams:

— Huntsworth, vino în biroul meu imediat!

Își simți inima cât un purice. Nu se mai temea de el, dar oricum era neliniștită. Ce va mai fi de data asta?

Cum o văzu intrând în birou, Abrams începu să urle, luând-o prin surprindere.

— Huntsworth, ce naiba faci? Vreau o explicație pentru asta! Și-i flutură niște hârtii prin față.

Ellen se apropie de el.

— Vă voi da explicații dacă-mi arătați. Vocea nu-i

tremura deloc, și acest lucru îl înfurie și mai tare pe Abrams, care-i imită accentul englezesc în bătaie de joc:

— Da, te rog, explică-mi! Voi fi foarte fericit să ascult. Împinse hârtiile pe birou fără să se uite, astfel încât unele dintre ele căzură pe podea.

Ellen se aplecă și le ridică, bucuroasă că măcar se afla în biroul lui, în spatele ușilor închise, altfel întregul etaj al brokerilor l-ar fi auzit țipând pe Abrams. În același timp se îngrozi la gândul că poate de data aceasta era acuzată întemeiat. Ce ar zice Don?

— Uită-te aici. Abrams luă un act și i-l împinse în ochi. Comisia era pe urmele firmei și noi am descoperit numărul codului din computerul tău. Afacerea asta a fost făcută cu două luni în urmă și nu apare nici o confirmare, nimic!

Furia și tulburarea o înghețară pe Ellen. Luă hârtia și o studie. Codul era cu siguranță al ei, dar în rest nu recunoștea nimic.

— Trebuie să-mi verific dosarele, și apoi voi putea lămuri totul.

— Nu scapi tu așa ușor! Știu că te duci fuguța la prietenul tău Redman, să te protejeze și să-ți acopere greșelile. Eu acum vreau explicația. Și încetează să mai pari șocată. Da, știu de relația ta cu Redman. Credeai că o puteai ascunde?

— Domnul Redman nu e „prietenul meu“!

— A, da? Ei bine, eu am auzit altceva și sunt convins. Întrebarea este: câte informații s-au scurs din

patul tău? Abrams rânji disprețuitor. I-ai spus lucruri majore sau numai bârfe de birou? Nu că mi-ar păsa, și asta poate s-o afle și el. L-am avertizat pe Geiger că nu avem nevoie de britanici în acest birou!

— Cum îndrăzniți?! V-am spus adevărul, deși nu e treaba dumneavoastră ce fac în afara orelor de program. Dar să insinuați că aș dezvălui informații confidențiale... că aș... Indignarea o împiedică pe Ellen să mai rostească vreun cuvânt; privi foaia de la Abrams și înțelese imediat. Și dacă v-ați uita cu atenție, ați vedea că actul acesta e datat cu cinci zile înainte de a veni eu aici, deci afacerea a fost a predecesorului meu, nu a mea, de aceea e același cod al computerului. Ați fi priceput de la început dacă nu v-ați fi grăbit să dați vina pe mine.

Îl lăsă pe Abrams înmărmurit în mijlocul încăperii și ieși, străduindu-se să se abțină să nu trântească ușa cu toată furia din clipa aceea.

Câteva ore mai târziu era încă revoltată de atitudinea șefului ei. Se părea că Abrams avea niște prejudecăți de neclintit în ceea ce o privea, de dinainte chiar de a o fi cunoscut — poate că-i displăceau englezii sau poate că-i displăcea felul în care o adusese Geiger la firmă. Dar nu avea nici o scuză pentru modul în care se purtase cu ea. Ellen știa că nu se putea plânge la domnul Geiger sau, de ce nu, la Don. Dar nu voia să facă asta, ar fi părut niște simple povești, iar ea s-ar fi dovedit incapabilă să lupte.

Tocmai atunci, când nu avea nevoie de așa ceva,

începură să se întâmple lucruri neobișnuite pe piața metalelor. Hotărâse să plece acasă mai devreme de ora șapte, încheindu-și toate afacerile, și aruncă o ultimă privire, de dragul domnului Renkovic: văzu că cifrele urcau în mod ciudat.

Ellen rămase cu ochii ațintiți pe monitor, transfigurată. Până la urmă Renkovic avusese dreptate! Se întâmpla ceva acolo, și ea nu prevăzuse nimic. Ce să facă? Renkovic va afla cu siguranță. De fapt, era surprinsă că n-o sunase deja ca s-o admonesteze că nu i-a urmat sfatul.

Își dezbrăcă taiorul, își puse geanta deoparte și se apucă din nou de treabă. Avea de cercetat piețele din Chicago și San Francisco, și cu siguranță nu va putea pleca prea curând de la birou.

Vorbind singură întruna, Ellen lucră o oră neîntreruptă. Când termină, fu sigură că domnul Renkovic va fi mulțumit. Observase schimbarea la timp și investise o bună parte din banii lui.

*

* *

Aerul călduț al serii o învioră. Recunoștea că momentul acela de criză fusese incitant și că-i plăcuse reacția ei promptă și felul în care preluase controlul întregii situații. Aceasta era, în fond, slujba ei!

„Don Redman, gândi ea, ce zici acum? Prima mea criză și am depășit-o! Nu e nevoie să mă mai sperii

în legătură cu marii rechini, fie ei necunoscuți, fie în persoana lui Abrams. Fac față".

Triumful ei fu de scurtă durată. În ziua următoare, sosi vestea unei preluări dramatice, completată cu un dezastru minier. Prețurile la metale coborâră vertiginos. Spaima lui Ellen din seara precedentă nici nu se compara cu groaza care o cuprinsese privind jocul cifrelor de pe monitor. Se păcălise, dar probabil nu era singura, mai avuseseră și alții ghinion. Acum, domnul Renkovic pierdea o mulțime de bani în loc să obțină un profit.

Ellen închise ochii într-un moment de disperare. Dacă ar fi dus la capăt prima ei decizie... Poate că exagerase din cauza supărării provocate de Abrams care, slavă Domnului, nu se arătase astăzi. Dar nu era corect să acuze pe altcineva pentru propriile greșeli.

Sună telefonul și bănui că era domnul Renkovic. Spre surprinderea ei, acesta era spășit:

— Ai avut mare dreptate, domnișoară Huntsworth, și mă bucur că m-ai înfruntat.

Ellen fu nevoită să dezmintă:

— De fapt, am cumpărat acțiuni, dar nu v-am investit toți banii. Ar fi putut fi mai rău, dar voi face tot ce-mi stă în putință să vă ajut.

— E-n regulă, răspunse Renkovic cu tristețe după ce ascultă explicațiile lui Ellen. Aseară eram la un meci de baseball, juca nepotul meu, altfel ți-aș fi

cerut să riști totul. Ești prima persoană care ia în serios intuiția mea, și uite în ce am intrat din cauza acestei intuiții!

Ellen își petrecu întreaga dimineață căutând soluții. Era convinsă că exista o modalitate inteligentă de a ieși din încurcătură. Ar fi putut măcar discuta cu alți brokeri. Își dădu imediat seama că Don era cel care ar fi avut răspunsul potrivit la problemă. Își încleștă pumnii. Nu, nu putea, nu voia să meargă la el. Îl refuzase de la început, nu avea voie să cedeze acum.

Era însă corect să pună sentimentele ei mai presus de binele clienților? Apelând la Don, ar salva toți banii domnului Renkovic. Nu trebuia decât decât să-i ceară o întrevedere prin Cathy, asistenta lui. Bineînțeles, nu avea de unde să știe dacă o va primi imediat, dar numai un om ca el ar putea-o sfătui în momentul acesta. Întinse mâna, ezitând.

Nu, trebuia să existe și o altă cale! De ce să renunțe atât de repede? După ce se va sfârși totul, când vor cina împreună, îl va întreba, fără să-i dezvăluie detaliile, ce ar face el în locul ei. Va învăța astfel din experiența lui. Și dacă lucrurile se vor înrăutăți, i se va adresa oricum. Să discute cu Abrams era de neconceput.

Ellen nu-și ridică privirea de pe monitor decât de câteva ori, pentru a cere informații altor brokeri din sală. Maggie înțelese că ceva era în neregulă, și-i adusese un sandviș și o cafea pentru a nu mai fi nevoită

să plece la masa de prânz. Mark încercase să-i vorbească dar se dădu bătut, neprimind drept răspuns decât niște mormăituri vagi.

În cele din urmă, după manevre complicate, Ellen crezu că a găsit soluția. Așteptase fără să intre în panică, și iată că prețurile nu mai scădeau, stabilizându-se. Fusese atât de tensionată, încât capul îi vâjâia și avea un nod în stomac. Va avea ocazia să-i expună totul lui Don mâine seară, ca pe o problemă ipotetică.

*

* *

Cină cu Don. Părea încă un vis. Nu-i venea să creadă că se va întâmpla cu adevărat, și aștepta chiar să-i audă vocea la telefon anunțând-o că întâlnirea era anulată din cauza unei afaceri. Cu stresul din ultimele zile, pierduse din greutate, și asta o încânta, căci putea să îmbrace o anumită rochie pe care hotărâse s-o cumpere, deși îi afecta serios bugetul până la sfârșitul lunii.

Va fi oare în stare să-și ascundă sentimentele față de Don, stând la o masă romantică, la lumina lumânărilor? Va citi el în ochii ei devotamentul? Inima lui Ellen continua să tresalte de nerăbdare și emoție.

Restaurantul unde o duse Don se afla în zona Parcului Gramercy și avea un specific italienesc și o mâncare excelentă. Mesele erau din lemn solid,

acoperite cu o pânză roșie fină, și pe fiecare dintre ele se aflau vaze cu flori proaspete. Comandară niște spaghete delicioase, cu scoici, apoi Ellen ceru pui la tavă, iar Don o friptură exotică; căzură de acord în privința desertului: profiterol în sos de ciocolată.

Era departe de a fi scena romantică pe care și-o imaginase Ellen. Localul acesta familial te îndemna la discuții prietenești, relaxante. Don n-o întrebă nimic despre șederea ei la New York, iar când subiectul acesta apăru în conversație, el îl evită, eliminând orice aluzie la Asociația Geiger. Ellen se simți astfel eliberată de grijă să-i mărturisească lui Don adevărul despre problemele ei cu Renkovic sau cu Abrams.

Sporovăiră despre filme, despre muzică, glumiră și povestiră fiecare despre viața lui personală, nu însă și foarte intimă. Ellen se lovi pur și simplu de un zid ridicat de Don în jurul anumitor detalii. Află totuși că părinții lui muriseră cu câțiva ani în urmă, că avea o soră și o mulțime de mătuși, unchi, veri și chiar bunici. Și asta fu tot. În schimb, Don o ascultă cu foarte mare atenție când veni rândul ei să povestească despre familie și despre viața în Anglia. Se simți frustrată că nu reușise să obțină mai multe amănunte despre cum își petrecea Don serile, și mai ales cu cine.

Ellen își recăpătă speranța când el o invită să mai

iasă împreună și i se păru că zărește în ochii lui aceeași strălucire ca atunci, la petrecerea mătușii sale. Ciudat, se gândi ea, de obicei bărbații sunt cei care se plâng că nu înțeleg femeile, dar ea se dovedea neputincioasă în fața lui Don. Se părea că era atras de ea, și totuși...

Don plăti consumația și luară un taxi la întoarcere. Aerul serii, zgomotul orașului încă treaz aproape de miezul nopții, îi copleși. Firmele străluceau, trotuarele erau pline de oameni.

Joe îi salută când intrară în clădire, iar Ellen nu fu sigură, dar parcă observase un semn făcut cu ochiul și un zâmbet înțelegător.

După ce urcară în lift, Ellen spuse:

— Mulțumesc pentru o seară minunată. Nu trebuia să te simți dator pentru ziua aceea la „Geigers", mi-a făcut plăcere și atunci.

— Știu, și mie mi-a făcut plăcere. Dar mă simt într-un fel responsabil pentru tine.

Zâmbetul lui Ellen dispăru. Acesta era ultimul lucru pe care dorea să-l audă. O invitase pur și simplu dintr-un simț al datoriei? Adică pentru a o supraveghea, cu alte cuvinte. Dacă ar vrea să înțeleagă că nu de protecție avea ea nevoie!

— Te conduc până la ușă, spuse el, și Ellen își dădu seama că ajunseseră deja la ușa ei.

— Mulțumesc, răspunse ea, întrebându-se dacă ar trebui să-i atragă atenția că se întorsese acasă de nenumărate ori la ore târzii și în perfectă sig-

uranță; se hotărî însă că nu voia să strice farmecul acelei seri în ultima clipă; apropierea lui o tulbura îngrozitor, și scăpă cheile din mână.

— Ți le dau imediat...

— Nu, e-n regulă, eu...

Se opriră amândoi brusc, ciocnindu-se unul de celălalt.

— Te simți bine?

Don își puse brațul în jurul ei, iar Ellen îl privi fix. O strânse în brațe. Între ei se născu parcă o flacără, ochii lui cenușii se întunecară și buzele lor se întâlniră. O sărută pe față, pe gât, și Ellen se agăță de el, jucându-se cu degetele în părul lui. Îi auzea inima bătând cu putere.

Era atât de bine în brațele lui! Nici un alt sărut nu mai fusese ca acesta și Ellen voia să nu se mai termine. Ea, acolo, la pieptul lui — un vis devenit realitate. Apoi, brusc, Don o îndepărtă.

— Ellen, nu e bine! Îmi pare rău, rosti el cu voce scăzută.

— Îți pare rău?! repetă ea mecanic, conștientă de vocea ei nesigură.

— Da. Cum va apărea totul? Șeful tău ia masa cu tine înainte de a-ți cere anumite favoruri? Te pregătești pentru „marea lovitură“?

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap așa ceva! mărturisi Ellen. Și apoi, cine va afla?

— Știu eu, și refuz să profit de tine. Faptul că abia ai venit în oraș, că nu te-ai dezmeticit încă... Se opri

și făcu un pas înapoi, iar zâmbetul lui fermecător dar enervant ridică din nou obstacolul între ei, ascunzându-i adevăratele sentimente. N-a fost decât un sărut de „Noapte bună“, Ellen, atât.

— Hmm, fetișcana venită la oraș! Care nu știe ce să facă atunci când o sărută un bărbat, nu? Așa crezi? Ei bine, lasă-mă să-ți spun eu ceva... Avântul lui Ellen fu oprit de brațele lui Don.

— Crede-mă, dimineață îmi vei fi recunoscătoare. În seara asta am fost... prieteni apropiați. Mâine îți vei da seama că nu e bine să ai de-a face cu mine.

— „Mâine voi fi recunoscătoare“... Tu nu-ți pierzi niciodată controlul? Nu renunți niciodată la masca ta și nu vorbești niciodată despre ceea ce se petrece dincolo de ea?

Strânsoarea lui Don deveni mai puternică.

— Mască? Nu te-aș putea acuza și eu de același lucru? Știu că ceilalți brokeri te exclud din cercul lor, știu că trebuie să fi întâmpinat cel puțin o problemă la serviciu, dar îmi spui vreodată ceva? Nu. Tu ești cea care nu cedează deloc.

— A fost o neînțelegere. M-am descurcat și acum totul e clarificat. Dar de unde...?

— Ar fi fost evident pentru oricine. Ești mult prea orgolioasă ca să ceri ajutorul. Poate că buzele tale ard de dorință, dar ești prea ocupată ca să-ți clădești un zid de apărare în interior.

Ellen trase adânc aer în piept.

— Am încercat să-ți spun de la început, îți apre-

ciez îngrijorarea, dar chiar nu e necesară. Mi-ai vorbit zilele trecute despre asumarea anumitor riscuri și aveai dreptate. Sentimentele mele în legătură cu „Geigers“ sunt patetice. Prefer aventura.

Don zâmbi eliberându-i brațul.

— Înțeleg ce vrei să spui, dar ascultă-mă, să nu-mi fii mai mult decât prietenă, e ceva ce nu poți suporta. Nu e aventură, e nebunie, e lovitură frontală cu pericolul. Noapte bună, Ellen, înainte să mai spunem ceva ce am putea regreta.

Don îi atinse ușor părul, apoi se întoarse și plecă.

După ce intră în apartament, Ellen își trecu degetele peste buze, emoționată, apoi se opri. Ce se întâmpla? Trebuia să-i fie rușine, aproape că se aruncase asupra lui Don. Dar nici el nu-și ascunsese plăcerea acelui sărut. Acum încerca doar s-o sperie; plecase ca și cum ar fi fost vinovat de un lucru îngrozitor. Ellen dădu din cap. Orice ar fi fost, nu i s-ar fi confesat lui Don Redman.

Capitolul 6

Luna iulie trecu foarte repede. În ciuda faptului că era toiul verii și cei din nord făceau plajă la malul mării, sau cel puțin visau, își plănuiau vacanța, bursa de acțiuni nu dădea o clipă de răgaz celor implicați. În emisfera sudică era iarnă... Cineva, undeva, indiferent de vreme, voia să cumpere sau să vândă. Poate că piața era mai liniștită decât în primăvară, dar pentru Ellen deosebirea nu era evidentă.

Uneori, abia când ajungea la metrou dimineața, realiza că nu mai doarme, că s-a trezit pentru o nouă zi de muncă. Se simțea amorțită până la ora unsprezece, iar după-amiaza se abținea cu greu să nu se răstească la oameni. Toată lumea suferea de o iritare extremă. Serile, dacă nu le petrecea cu Maggie, Mark și Selena, sau dacă nu participa la vreo

ședință, se afunda în studiul diferitelor acte și statistici, până când cifrele începeau să alerge ametitor prin fața ochilor ei și, în cele din urmă, cădea într-un somn adânc, fără vise.

„Criza Renkovic“ trecuse și Ellen salvase o parte din bani. În sala brokerilor apăruseră câteva chipuri noi, însă atmosfera părea să se calmeze, mai ales că nu se făcuseră încă anunțuri în legătură cu eventualele modificări la „Geigers“.

Prin activitatea aceasta neîntreruptă, dedicându-se muncii până la epuizare, Ellen spera să uite fascinantele momente în care se aflase în brațele lui Don, în care buzele lor se contopiseră... Era sigură că n-ar mai fi suportat de acum sărutul unui alt bărbat.

Don se scuzase, considerase că făcuse o greșeală, dar ea simțise cu certitudine că deveniseră, pentru o clipă, o singură persoană, iar după ce o îndepărtase... Dar poate că ea se înșela. Și, la urma urmei, ce mai conta?

Don Redman îi hotărâse de mult locul în viața lui; o inclusese în categoria „de neatins“. Era o fetiță drăguță care trebuia salvată, și nu o femeie dornică să câștige inima lui. Ellen suferea din pricina faptului că nu era înaltă și nu avea picioare lungi, poate că acest gen îl atrăgea pe Don. Era geloasă pur și simplu, știa. Când venea vorba despre Redman însă, mintea ei o lua razna.

Neștiind cum își petrecea el timpul dincolo de birou, gelozia ei creștea și mai mult. Putea fi sigură

că nu era nimic între Don și asistenta lui, Cathy? Dacă ar fi avut o certitudine, nu i-ar mai fi fost atât de greu. Don însă, nu-i dăduse nici un indiciu în timpul cinei la restaurant... nici nume, nici măcar un aluziv „noi“. Singurele femei pe care le menționase erau membre ale familiei. Ellen procedase la fel, nefăcând nici o referire la iubiții ei din trecut.

*
* *

Într-o joi după-amiază acceptă bucuroasă invitația lui Mark la film.

— Se spune că e teribil, o asigură el, dar mie îmi plac actorii. Vrei să-l încerci?

Ea aprobă. Oricine ar fi ajutat-o să-l elimine pe Don din gândurile ei, era binevenit. Mai târziu, în lift, Maggie o întrebă cu timiditate:

— Ce faci sâmbătă seara? Poți veni cu mine la o petrecere? Mai întâi am putea lua masa împreună. După o pauză adăugă: Va fi și Ross acolo.

Ross era fostul ei logodnic.

— Sigur, mi-ar plăcea. Aveam aranjat altceva, dar sunt convinsă că pot anula. Te sun mai târziu.

Maggie zâmbi.

— Dacă te gândești la anulare, înseamnă că n-are nici o legătură cu domnul Redman.

Doar ei îi povestise Ellen despre cina aceea, nu avea rost să dea apă la moară bârfitorilor.

— Nu, răspunse ea întristată. Mă invitase Mark la un film, dar nu mi se pare atât de bun.

— Aha. Maggie își întoarse repede privirea, dar nu atât de repede încât Ellen să n-o surprindă; ce exprimau ochii ei: dezamăgire?

— Nu e nimic stabilit foarte precis, pur și simplu era un mod de a ne pierde timpul. Cred că ar prefera să meargă la petrecere și el.

— În regulă, ar fi drăguț. Oricum, întreabă-l, va fi binevenit.

Ellen fu preocupată de reacția lui Maggie tot drumul până acasă. Se înțelegeau bine în trei. Spiritele usturătoare ale lui Maggie contrastau cu naturalețea și bunătatea lui Mark. Totuși, nu putea ști dacă unul dintre ei nu ascundea ceva. Poate că Maggie îl considera pe Mark un intrus în prietenia ei cu Ellen.

Deci, va fi și Ross la petrecere. Înțelegea de ce-i venea atât de greu lui Maggie. Se despărțiseră de Crăciun, după doi ani petrecuți împreună. Hotărâseră amândoi că nu mai erau potriviți unul pentru altul, dar și așa, Maggie își revenise după lungi eforturi. Ellen știa că prietena ei își refăcea deja viața, dar acum urma să-l revadă pe Ross pentru prima dată după luni de zile, printre prietenii vechi, și poate că-și aducea o nouă iubită... Maggie trebuia să meargă, nu putea ignora acel trecut.

Ellen se întrebă de asemenea dacă apropierea pe care o sesizase în ultimul timp între Maggie și Mark, era de fapt cauza dezamăgirii din ochii colegei sale.

Firea deschisă a lui Mark îl făcea pe acesta să nu-și dea seama că invitând-o la film pe Ellen, o rănea pe Maggie. Oftă. Triunghiurile astea amicale nu funcționau.

Vorbi cu Mark la telefon. Acesta sări în sus de bucurie că avea șansa să meargă la o petrecere. Apoi așezând receptorul în furcă, Ellen tresări când îl auzi sunând imediat. Ca întotdeauna, inima îi tresăltă, în speranța că va vorbi Don, dar la capătul firului era Selena. Părea foarte exaltată și dădu drumul unui torent de cuvinte, încheind cu:

— Nu-i așa că e minunat? Nu ești nerăbdătoare să simți marea la picioarele tale?

— Poftim? Ia-o mai ușor, râse Ellen. Ai zis ceva de o vinărie? Unde?

— Podgoria Morthei, prostuțo, o insulă lângă coastă, e extraordinară! Marea e fantastică și avem la dispoziție un weekend întreg pentru a ne relaxa. Spune-mi că vii!

— Aș fi încântată, dar nu se va supăra Sammy că mă iei cu tine?

— Bineînțeles că nu. Avem nevoie de cineva care să-i țină ocupați pe părinții lui! Au închiriat pământul cu câteva zile în urmă, într-un impuls de moment, și deja au plecat acolo. Sunt niște oameni minunați și le place să fie înconjurați de lume multă. Și apoi, abia așteaptă să te cunoască. Vom pleca imediat ce vei termina tu treaba la birou vineri, și vom lua autobuzul. Spune-mi că vii!

— E mult prea tentant. Ellen se gândi iute. Nu avea nici un motiv pentru care să nu întârzie luni la serviciu. Abrams nu-i va refuza favoarea asta, și cu puțin noroc va scăpa vineri pe la ora șase; cât despre petrecerea lui Maggie, era o scuză nemaipomenită pentru a-i lăsa singuri pe prietenii ei, să petreacă împreună. Dacă ești sigură că totul e-n regulă cu părinții lui Sammy, voi fi acolo!

*
* *

Traficul obliga la o viteză destul de mică. Ellen și Selena stătea confortabil, bucurându-se de aerul condiționat și peisajul ce se întindea dincolo de șosea. Erau amândouă îmbrăcate în haine sport. Selena purta o pereche de pantaloni verzi din bumbac, un tricou alb și sandale, și avea părul strâns, iar Ellen o cămașă și o fustă ușoare, în culori deschise. Aveau o dispoziție extraordinară de vacanță și sporovăiră tot timpul drumului.

— Poți să rămâi până luni?

— Da, răspunse Ellen. Mă așteptam la obiecții din partea lui Abrams, dar mi-a semnat cererea fără să comenteze. Probabil și-a propus să mă înlocuiască până mă întorc!

— Sper că nu! Oricum, e minunat! Eu pot sta cât vreau, lucrez cu jumătate de normă la barul acela.

Abia aștept să ajung pe plajă, și să fiu cu Sammy... E atât de romantic! Încă un weekend în oraș, și aș fi murit.

— Și eu la fel.

Selena se întoarse către Ellen.

— Abrams ăsta chiar îți creează probleme? Până acum i-ai rezistat, dar n-ar trebui să te plângi cuiva?

Ellen își scutură capul.

— Nu e doar Abrams, e... totul. Am nevoie pur și simplu de o pauză. „Mai ales că m-am îndrăgostit de Don Redman“, adăugă în sinea ei.

Era deja în amurg când ajunseră la destinație, ultima parte a drumului făcând-o cu taxiul. Copaci rămuroși încadrau casele cu verandă și cu terenuri largi în jur. Ici-colo lumina câte un felinar, aruncând umbre întunecate. Apropiindu-se de locuința mult-visată, auzeau valurile mării și țipătul unei bufnițe.

Selena fu întâmpinată cu îmbrățișări calde de către Sammy, care observase taxiul. Lui Ellen îi plăcea bărbatul acesta înalt, cu privirea senină, îmbrăcat în pantaloni și cămașă kaki.

— Vino să-mi cunoști părinții, o invită el. Sunt în spate. Să te ajut la bagaje... Le puse fără efort apoi pe umăr.

Pe verandă se aflau fotolii comode din răchită, iar prin copaci atârnau becuri. Sunetul mării era acum și mai puternic.

— Bună! Mă bucur că ați reușit să ajungeți! Lee și Honor, părinții lui Sammy, o făcură pe Ellen să se simtă

imediat ca acasă. Am pregătit un grătar, așteptându-vă.

— Sper că-ți plac fripturile în sânge!

— Sammy, du-te, te rog, și verifică toți cărbunii.

— O.K., mamă. Sunt mort de foame și cred că și fetele la fel.

— Folosești fetele drept pretext, nu-i așa? se auzi o voce din spatele ușii.

După un moment de tăcere, Selena izbucni veselă:

— Don, ce faci aici? apoi se aruncă de gâtul lui și-l îmbrățișă entuziasmată.

Lui Ellen îi păru sinceră surprinderea verișoarei sale, dar oricum, rămânea de văzut.

— Îl așteptam și pe celălalt oaspete al nostru, explică Lee. Don făcea un duș, și cred că voi vă cunoașteți, nu?

— Da, ne cunoaștem, spuse Ellen.

Don avea un aer indiferent. Purta o cămașă albă și niște blugi uzați, iar părul îi cădea dezordonat pe față în urma dușului.

Când îi zâmbi și o apucă un moment de mână, dezamăgirea și frustrarea lui Ellen dispărură ca prin farmec.

— Ce mai faci? o întrebă, dar înainte ca ea să aibă timp să răspundă, Sammy îl trase pe Don deoparte.

— În sfârșit! Voi mânca și eu, vino să mă ajuți!

În timp ce se pregătea mâncarea, toată lumea dădea o mână de ajutor, iar conversația era plăcută. Ellen nu se putea concentra decât asupra vocii și

privirii lui Don. Luându-și farfuriile cu hamburgeri, sosuri și salate, Lee și Honor se retraseră, iar Sammy și Selena se așezară pe iarbă lângă grătar.

— Nu vrea să fie foarte departe de o altă porție, spuse Selena.

Don o prinse pe Ellen de braț.

— Să ne așezăm pe trepte, sugeră el. Aduc niște vin.

Ellen își fixă farfuria, pofta de mâncare diminuându-i-se considerabil. Don era aici pentru un weekend. Departe de a se evita, vor profita de orice ocazie. Se lăsă în voia gândurilor. Când Don se întoarse cu vinul, îl gustă în tăcere.

— Te bucuri de liniștea asta, departe de oraș, nu-i așa? începu Don. Sau te plictisește?

— Nu, e minunat aici, e minunat să nu auzi decât foșnetul frunzelor și valurile mării... Sper că nu ți-am stricat planurile, continuă ea după o nouă pauză, prin faptul că am venit aici. Nu știam că și tu...

— Dacă ești dispusă să uiți de Wall Street și de bursa de acțiuni, cred că ne vom înțelege perfect, pentru că planurile mele includ doar înotul și băile de soare, și o relaxare totală. Zâmbi ironic. Sau plănuiești tu ceva mai antrenant?

— Planurile tale sunt minunate. E un paradis aici, nu-i așa?

— Lee și Honor au avut dreptate să nu piardă ocazia de a lua pământul ăsta. Lee își conduce propria companie, una mică, dar măcar e stăpânul timpului său liber.

— Sammy te-a invitat? întrebă Ellen repede.

— Hm... Îl cunosc pe Lee de multă vreme. Am lucrat împreună la...

— Hei! Ellen își îndreptă degetul către el, ești pe punctul de a încălca prima regulă: munca s-o lăsăm deoparte!

— Ai dreptate, mai spune-i-o și tu, Ellen, izbucni Sammy, luându-și niște vin.

— Lee m-a recomandat rudelor tale, deci Selenei și lui Sammy trebuie să le mulțumim pentru legătură... Don își așeză farfuria alături. Ce e acolo, vezi? Îi îndreptă capul în direcția arătată. Cred că știu ce e... O conduse apoi prin iarba înaltă până la adăpostul unor copaci și tufișuri. Avem nevoie să fim departe de luminile acelea.

În curând, umbra deasă îi acoperi. Frunzele murmurau parcă un cântec trist deasupra capetelor lor. Don se opri în fața ei.

— Șmecheria e să nu privești direct întunericul, ci să încerci să observi ce se află la marginea imaginii tale, după ce ți-ai îngustat privirea.

— Nu înțeleg ce... o, ba da, uite! strigă Ellen încântată.

— M-am gândit eu, licurici!

Luminițe fosforescente brăzdau întunericul.

— Ce frumusețe! rosti Ellen. N-am mai văzut așa ceva!

Involuntar, brațul lui Don alunecă pe talia ei.

— Obișnuiam să mă uit întotdeauna la licurici,

când eram copil. Am încercat să-i prind, dar dacă faci asta, luminițele dispar. Sunt niște creaturi efemere. Ce păcat că trăiesc atât de puțin!

Ellen îi auzea inima bătând. Fața lui era neclară în noapte. Se gândi deodată că dacă destinul ei ar fi fost efemeritatea, ar alege să-și trăiască puținele ceasuri sau zile aici, aproape de Don. Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, el o strânse mai tare. Ellen se întoarse. Doar respirația lor se mai auzea, acoperind murmurul mării. Vraja se destrămă, când o voce îi chemă dinspre casă:

— Hei! Don, Ellen! Veniți la cotlete de porc! Era Lee.

Zâmbiră amândoi.

— Don, mâncarea e excelentă, dar nu cred că mai pot înghiți ceva.

— Gata, deja renunți? Voi mânca eu și porția ta, dar mâine dimineață, când vom înota, o să-ți pară rău.

Sentimentul apropierii dintre ei nu fusese însă distrus nici de întreruperea bruscă, nici de glumele lui Don. În timp ce vorbeau și râdeau alături de ceilalți, Ellen îi simțea ochii fixându-se asupra ei într-un mod cu totul special și inima i se umplu de fericire. Selena îi făcu un semn ștrengăresc cu ochiul și Ellen o privi suspicioasă. Oare știuse că Don va fi aici?

Adormi în noaptea aceea îndată ce-și așeză capul pe pernă. Se trezi a doua zi, mult după ora nouă. Soarele pătrunsese deja prin perdele.

Îi era imposibil să-și mai amintească un alt fel de a trăi, în afară de acesta.

Ellen luă micul dejun cu Selena, pe verandă. Nelipsitele brioșe cu unt și gem, apoi bău suc de portocale și cafea. Câțiva norișori albi se plimbau nestingheriți pe cerul albastru. Soarele ardea și în aer se simțea briza umedă.

— Toată lumea e pe plajă, spuse Selena. I-am rugat să nu ne aștepte. Vrei să înoți în dimineața asta?

— Nici nu mă gândesc la altceva. Ellen luă o brioșă, fixând-o pe Selena cu o privire acuzatoare. Bănuiesc că tu nu știai că va fi și Don aici, nu-i așa?

— Jur! Dar dacă aș fi aflat, nu ți-aș fi spus.

Ellen zâmbi.

— Trebuie să recunosc, a fost o surpriză plăcută. E ca și cum ne-am fi cunoscut din nou, fără sarcasmele de la început.

— Mie și lui Sammy să ne fiți recunoscători.

— Știu, nu-ți face griji. Și promit să fiu atentă.

Selena îi aruncă o privire serioasă.

— Așa să faci! Don e un tip extraordinar, dar pun pariu că a rănit câteva inimi...

După ce terminară de mâncat, spălară vasele și curățară bucătăria, apoi își puseră costumele de baie și plecară spre plajă. Deși Ellen purta un costum de baie obișnuit, pe măsură ce înainta, începea să se simtă stânjenită. Era convinsă că Don avea un corp frumos și se intimidă la gândul că și el o va privi pe ea.

Atinseră nisipul fin, iar briza le răvăși părul. Honor și Lee erau întinși la soare.

— I-ați ratat pe băieți, spuse Lee. S-au luat la întrecere până la stânca aceea.

— Da, da, îi văd, un cap blond și unul brunet. Cred că Don e înainte, așa că mă duc și eu să-l încurajez pe Sammy.

Înainte ca Ellen să scoată un cuvânt, Selena se dezbrăcă de cămașă și fugi în întâmpinarea valurilor.

Honor zâmbi, dând din cap.

— Câtă energie! murmură ea, iar Lee o aprobă. Ea și Sammy fac o pereche extraordinară. Ellen, vii și tu aici? Noi am înotat deja.

— Mulțumesc, dar intru în apă, se hotărî Ellen. Ne vedem mai târziu.

Valurile erau reci, dar înotând, Ellen se încălzi. Se scufundă, apoi reveni la suprafață. Îi pierdu din vedere pe verișoara ei și pe cei doi bărbați, și o porni în direcția unde bănuia că se aflau. Curând însă, nu putu să mai respire. Își neglijase forma fizică... Încercă un bras. Se neliniști dându-și seama că ar fi trebuit să ajungă deja la ceilalți, înota de ceva vreme. Nu reușise să-și înalțe capul din cauza valurilor uriașe. Văzu totuși că se apropiase de stâncă și se hotărî să iasă la mal.

Dar nu fu așa de ușor pe cât se așteptase. Nu putea să înainteze. Auzi vocea lui Don:

— Ellen, totul e-n regulă?

— E ceva... un fel de curent... răspunse ea, aproape țipând.

— Înoată către mine.

— Nu pot... nu te văd... Încercă să nu pară speriată.

— Rămâi acolo unde ești!

Acesta era singurul lucru pe care-l mai putea face, pentru a nu fi izbită de stânci. Răsuflă ușurată când simți brațele lui Don înconjurând-o.

— Te trag eu, tu doar lasă-te pe spate și relaxează-te.

Ajunseră repede la mal, și Ellen își scutură apa din păr. Aștepta o remarcă ironică din partea lui Don, pentru că acesta era un prilej prea bun pentru a fi ratat. În loc de asta, Don spuse:

— Se pare că ai dat peste vârtejul de lângă stânci.

— Vina mea, admise Ellen. Nu m-am ocupat de condiția fizică, credeam că sunt o înotătoare bună. Norocul meu că ai venit tu.

Don îi zâmbi.

— Mulțumește-i Selenei, ea a văzut că n-ai folosit gelul de plajă și am venit eu cu el. Lasă-mă să te ajut.

Degetele lui Don îi masară ușor umerii, până când crema intră în piele. Ellen nu se mai concentra acum decât asupra atingerii lui...

*

* *

Când se întoarseră la ceilalți, Ellen îi fu recunoscătoare lui Don că nu făcuse caz de faptul că ea îi acceptase ajutorul pentru că nu avusese altă posibilitate.

Petrecură cu toții dimineața povestind și

glumind. Prânzul fu unul frugal: salată și răcituri. Honor și Lee anunțară că merg să-și facă siesta, iar Sammy și Selena hotărâră să viziteze cel mai apropiat oraș.

După ce rămaseră singuri, Don o întrebă:

— Cum te simți? Ți-ai revenit?

— Da, mulțumesc, deși brațele încă mă dor.

— Ce ai vrea să faci acum? Să șofezi? Mașina mea e în garaj.

Ellen ezită.

— Mai degrabă mi-ar plăcea o plimbare. Dacă și tu...

— Și mie, se entuziasmă Don. Putem urma linia dunelor până la stânci. Se spune că e o panoramă extraordinară de acolo.

— E ca un paradis, comentă Ellen pe drum. Mă bucur că Selena m-a convins să vin.

— E o fată tare dulce. Îi sunt recunoscător lui Lee că m-a pus în legătură cu unchiul tău. Todd și Theresa mi-au devenit prieteni apropiați. Selena e ca o a doua soră pentru mine.

— Cred că ea și Sammy se iubesc foarte mult.

Don clătină din cap.

— Sau așa își imaginează. Selena nu are nici douăzeci de ani, iar Sammy e doar puțin mai mare. Cine știe ce se poate întâmpla?

— Nu sunt chiar atât de tineri, îi dezaprobă Ellen. Eu știam ce vreau să fac în viață la vârsta lor și cred că și tu la fel.

— Da, știam, în ceea ce privea cariera, dar nu în ceea ce privea dragostea și căsătoria. Cum aș fi putut ști? La vârsta aceea nu ai suficientă experiență, iar oamenii se mai schimbă.

— Oamenii se schimbă, indiferent de vârstă. Nu există garanții.

— Poate că nu, dar căpătând mai multă experiență, faci o alegere mai bună.

— Nu sunt de acord. Unii se pricep la astfel de lucruri, alții nu se pricep și repetă de mii de ori aceeași greșeală.

— E adevărat. Te asigur că eu nu intru în a doua categorie... sau n-am de gând să intru.

— De ce spui asta?

Drept răspuns, Don se opri cu privirea ațintită asupra mării și trase adânc aer în piept.

— Nu știu, începu el, mai puțin sigur pe sine și Ellen fu sigură că-i va destăinui o parte din suferințele lui. Don însă se răzgândi, își ascunse emoțiile. Mi se pare că aș putea sta pentru totdeauna în vacanță, dar după câteva zile devin neliniștit.

Cuta de pe fruntea lui fu alungată de un zâmbet. Vântul îi răvășea părul cârlionțat; îmbrăcat în blugii aceia vechi, nu mai recunoșteai în el bărbatul sofisticat de pe Wall Street, cu mintea ageră. Pentru Ellen însă, era unul și același om: omul pe care-l iubea.

Don o apucă pe după umeri, ca pe un prieten bun.

— Cum se face că de fiecare dată sfârșim prin a ne dezaproba unul pe celălalt? Cine e catârul, eu sau tu?

— Tu, bineînțeles, eu sunt absolut rezonabilă, răspunse Ellen cu ochii sticlind jucăuși.

— A, nu! La mine se numește tărie de caracter, și pentru asta ne întrecem până la pinul acela!

Ellen se simțea acum mai aproape ca niciodată de Don.

*
* *

Seara pregătiră un grătar, alături de salate, sosuri și punci. Aduseră din bucătărie pe verandă o masă lungă și se așezară în jurul ei cu toții, pentru a lua cina împreună, pentru a conversa. Sammy și Selena stăteau lipiți unul de altul, privindu-se cu tandrețe. Stelele străluceau pe cerul negru și tot felul de insecte asaltau becurile.

Ellen trăia o senzație de pace sufletească. Își dorea ca ziua aceea să nu aibă sfârșit. Oricum, n-o va uita niciodată. Aerul proaspăt și agitația din timpul zilei aproape o adormiră...

Următorul lucru pe care-l conștientiză fu acela că cineva încerca s-o trezească. Era liniște în jur, ceilalți plecaseră, iar masa era goală. Numai Don se mai afla lângă ea, aplecat peste fața ei și cu mâna pe umăr.

— Trezește-te! Te-aș fi dus în camera ta, dar

Honor și Lee mi-au interzis să te răsfăț astfel.

În clipa aceea, luminile din grădină fură stinse și cei doi se treziră în întuneric...

— Nu suport ideea că trebuie să mă întorc în oraș, șopti Ellen ca pentru sine.

— Nu vrei? Don întinse mâna ca pentru a o ajuta să se ridice; citea în ochii lui tandrețea? Stăteau foarte apropiați în întuneric. Vorbești serios?

Răspunsul ei nu mai avea nici un rost. Brațele li se încercuiră pe trupul celuilalt. Buzele lui Don îi atingeau ușor fruntea, apoi coborâră pe nas, pe obraji, în timp ce mâinile lui i se jucau prin păr. Ellen simți că ia foc. Îl trase pe Don mai aproape, oferindu-și buzele dornice. Se sărutară la început ușor, apoi din ce în ce mai pasionat. În inima ei, în mintea ei, țipa un „Te iubesc!“, dar ceva o oprea totuși să rostească aceste cuvinte.

Ochii lui Don nu mințeau. Ellen văzuse îndoiala în ei și știa că ar fi mai bine să tacă. Degetul lui îi mângâie obrazul.

— Ellen, ești atât de încântătoare, încât ai tenta orice bărbat.

Don se eliberă din strânsoarea brațelor ei.

„Nu vreau orice bărbat“, își spuse ea, „te vreau pe tine, doar pe tine“.

Nemaifiind protejată de căldura trupului lui Don, Ellen începu să tremure în răcoarea nopții.

— Iartă-mă, Ellen, spuse el.

Ellen nu voia să audă mai mult, dar cel puțin își salva mândria.

— Nu-i nimic, pune-o pe seama soarelui... Apoi, intră grăbită în casă.

N-ar fi suportat adevărul, motivul pentru care Don o respinsese, dar în sufletul ei știa că trebuie să existe o altă femeie în viața lui Don Redman. El fusese tentat de ea, adevărat, dar avea obligația să-și păstreze controlul.

Concluzia aceasta o lăsă pradă celei mai crunte disperări.

Capitolul 7

Luni dimineața. Lungul drum de întoarcere la New York. Într-un moment confuz, Ellen acceptase oferta lui Don. Selena mai rămăsese câteva zile cu Sammy și părinții lui, și Ellen o invidie pentru libertatea de care se bucura. Era încă devreme. Don dorise să plece la ora șase și jumătate pentru a evita aglomerația de pe șosele. Conducea foarte repede, dar și foarte prudent, Jaguarul său. Aleseseră împreună un post radiofonic muzical și Ellen fu recunoscătoare pentru melodiile care umpleau tăcerea dintre ei.

Imaginea Manhattan-ului în depărtare nu o binedispuse. Nu-i venea să renunțe atât de ușor la vacanța aceea. Când își pusese hainele pentru serviciu, le simțise incomode, enervante.

... Sâmbăta fusese minunată, până în clipa în

care, în ochii lui Don, citise dorința amestecată cu îndoiala. A doua zi coborâse cu inima grea și cu cearcăne la ochi. Din fericire, Lee și Honor organizaseră un meci de baseball. O dată sau de două ori îl surprinsese pe Don urmărind-o, dar luase hotărârea de a nu-i arăta că suferă și râsese forțat, exagerat chiar, bucurându-se ca un copil răzbunător când chipul lui se întuneca. Noaptea de sâmbătă spre duminică fusese scurtă. Și Don arăta dimineața la fel de obosit ca și ea. În timpul călătoriei vorbiseră puțin și doar din strictă necesitate. Don fusese politicos și atent ca întotdeauna, dar fără farmecul lui obișnuit. Totuși, Ellen văzuse câteva femei întorcând capul după el, și nu se putuse abține să nu se întrebe cum arăta norocoasa din viața lui Don Redman.

Ghinionul ei că se îndrăgostise de un astfel de om! Fusese și el tentat, dar nu cedase și nici n-o încurajase pe ea să se implice. Probabil că-i era greu să reziste unei admirații atât de fățișe din partea unei femei.

Deodată, el întinse mâna și rosti calm:

— Te deranjează dacă închid radioul?

— Nu, dar tocmai urmau știrile financiare, nu te interesează ce se întâmplă? replică Ellen.

Încruntat, concentrându-se asupra drumului, Don răspunse:

— Nu, mulțumesc. Dacă s-a întâmplat ceva important, vom afla destul de curând.

Evident, pauza aceasta fusese suficient de lungă pentru el ca să se plictisească și să aibă din nou chef de muncă, observă Ellen.

Parcă mașina în spatele clădirii impunătoare în care se aflau apartamentele lor.

— Ei, am ajuns! Se întoarse în sfârșit și o privi.

— Da, așa că-ți mulțumesc că m-ai adus cu mașina ta. Ellen era tristă că apropierea dintre ei fusese umbrită de un sărut.

— Să-ți dau bagajele...

După ce scoase gențile și închise portbagajul, Don o luă de mână.

— Ellen, totul e în regulă? Ești sigură că nu există nici o problemă?

Ellen îl privi surprinsă. Chiar nu-și dădea seama ce simțea pentru el?... Realiză că de fapt, el se referea la „Geigers".

— Totul e bine, îngăimă ea și plecă.

*

* *

Lucra de mai bine de o oră când veni Maggie.

— Atâtea noutăți, că nici nu știu de unde să încep! Ți-ai petrecut weekendul cu Don Redman și n-ai suflat o vorbă!

— Ce repede circulă veștile pe aici! Cine ți-a spus? Nu e chiar ceea ce-ți închipui tu.

— Barry își aranja niște documente în servietă, în

parcare. Se pare că te-a văzut dând mâna cu Redman și luându-ți bagajele. Barry i-a spus Yolandei, recepționera, și așa au aflat cu toții.

Ellen bombăni:

— Sigur, Barry... și bineînțeles că a interpretat totul greșit.

Îi explică lui Maggie cum s-au întâmplat lucrurile de fapt, dar omise povestea sărutului:

— Maggie, sunt sigură că are pe cineva, o iubită... Nu mi-a trecut prin minte că am putea fi surprinși împreună sau că oamenii ar bârfi pe seama noastră.

— Ție nu, dar lui Don, da. Nici măcar n-a încercat să păstreze secretul. Oricum, cred că are multe pe cap în clipa asta.

— De ce?

— N-ai auzit?! A fost bomba știrilor de dimineață: o fraudă enormă, sute de mii deturnate din banii clienților. Micii investitori au cumpărat acțiuni la o companie care nici măcar nu există. Cineva a pus totul la cale, dar a fost descoperit în cele din urmă.

— Incredibil! Ellen scutură din cap. Dar ce legătură are cu Don?

— Tipul lucra aici, la „Geigers". Va fi o zi cumplită aici.

Ellen amuți. Abia acum realiză că lumea era foarte tăcută și preocupată în jurul ei. Își aminti apoi brusc că foaia pe care i-o fluturase Abrams acuzând-o de...

— Hy, șopti ea și Maggie o aprobă. Omul de care au scăpat atât de repede înainte de venirea mea.

Deci, domnul Geiger știa. Dar de ce a tăcut atâta timp? Și cum s-a descurcat?

— Habar n-am! Dar nici Abrams nu fusese informat. I s-a spus doar să-l concedieze pe Hy și cum anume s-o facă. S-a agitat toată dimineața, n-ai observat?

Ellen clătină din cap.

— Nu. Și vrei să spui că toate astea sunt noutăți pentru Don?

— Nu știu. Aparent, domnul Geiger a tras toate sforile posibile pentru a păstra tăcerea, fiindcă mai e cineva implicat, cineva pe care nu l-au descoperit încă. Un ziarist a reușit însă să prindă firul poveștii. Și mai erau la mijloc și banii pe care trebuia să-i recupereze firma de la Hy.

— Bănuiesc că Geiger are asigurări pentru a acoperi pierderea și pentru a da banii înapoi oamenilor. Dar mă întreb cine este complicele. Ai vreo idee?

— Nu. Ar putea fi oricine în afară de tine, de mine sau de Mark. Hei, dar tu cum de n-ai observat nimic până acum, cum de n-ai aflat?

— Don a oprit radioul în mașină. Probabil că se aștepta ca vestea să fie dezvăluită astăzi. Maggie, mă tem că m-am lăsat condusă de sentimentele mele pentru Don. Și nu există reciprocitate. El se simte, din nu știu ce motiv, responsabil pentru mine, dar... mă rog, să uităm. Sunt convinsă că are pe cineva.

— Ah, Ellen, îmi pare rău.

Ellen se forță să zâmbească.

— E-n regulă. Voi trece peste asta. Dar spune-mi, cum a fost la petrecere? L-ai văzut pe Ross?

— Petrecerea a fost minunată, ne-am distrat, am dansat. Maggie își întoarse involuntar privirea către Mark, și acesta îi făcu un semn cu mâna. În ceea ce-l privește pe Ross, a fost ca și cum aș fi întâlnit un prieten vechi. Nici o problemă!

— O.K.! Mă bucur că lipsa mea...

— De fapt, s-ar putea să-mi fi făcut un bine, nevenind la petrecere! Maggie zâmbi cu subînțeles.

Nu mai era timp pentru discuții. Telefoanele începură să sune înnebunitor, frauda era acum cunoscută și oamenii cereau informații despre banii lor sau își schimbau brokerii. Domnul Renkovic și doamna Goldberg îi rămaseră fideli lui Ellen, dar mulți alții renunțară la serviciile firmei. Zvonurile se înmulțiseră, ca și speculațiile... Le spusese sau nu Geiger celor de la CZR despre catastrofa aceasta înainte de fuziune? Cunoscuse Don Redman povestea de la început și mersese totuși mai departe?

Pentru Ellen era clar că Don era la curent dimineața, când oprise radioul. Se ascundea de ea? Dar nu avea nici un drept să se simtă dezamăgită.

*

* *

În seara aceea, urmări știrile pe toate programele,și nu se dezlipi de televizor nici măcar pentru a mânca Înghiți la repezeală o omletă. Unul dintre posturi îi prezenta pe reporteri alergând după Don pe treptele sediului CZR, de unde acesta se îndrepta spre o limuzină. Ellen simți un cuțit în inimă amintindu-și de Jaguarul din parcare. Câte îi mai ascunsese Don?

Îi refuza politicos pe reporteri, dar vocea lui trăda iritarea. Se opri lângă portieră și în lumina blitzurilor, spuse:

— Se va face în curând un anunț. Până atunci nu am nimic de declarat.

Ellen nu mai era atentă la cuvintele lui, ci se concentra asupra mașinii în care se putea zări o femeie. Avea în jur de douăzeci de ani, după părerea ei, era brunetă, și ochii îi erau plini de strălucire. După ce urcă și Don, îi șopti ceva, apoi râseră amândoi și femeia își puse mâna pe umărul lui.

Deci, aceasta era iubirea adevărată a lui Don, cea căreia îi rămăsese fidel. Ellen crezuse că din moment ce bănuielile ei erau confirmate, îi va fi mai ușor să-l uite. Cât de amarnic se înșelase!

Încercă să-și centreze gândurile asupra posibilului complice al lui Hy. Prima ei alegere ar fi Abrams, dar își dădu seama că nu toată lumea îi împărtășea părerea despre el, și apoi, mai era și dorința ei de a-l vedea vinovat!

Avu o noapte îngrozitoare, în care se trezi de mai

multe ori cu gândul la Don, la iubita lui, la Abrams și la fraudă. Se duse la birou a doua zi teribil de obosită. Fu bombardată cu întrebări, și se bucură enorm că nu știa chiar nimic, pentru că altfel ar fi fost tentată să spună tot, numai să scape. Din fericire, nimeni nu se mai legă de povestea weekendului ei cu Don Redman.

Maggie încercă să dea o altă semnificație femeii din limuzină:

— Poate că era una din asistentele lui, sugeră ea.

— Nu. E iubita lui. Am bănuit de la început. El n-a vrut decât să mă protejeze. Zâmbi cu amărăciune. Toți cei de aici își imaginează că am o relație cu Don, când nimic nu e mai departe de adevăr.

— Dar ceva nu se leagă totuși. Don știe ce bârfe circulă și nu face nimic. Trebuie să fi ajuns și la urechile prietenei lui.

— Probabil, în momentul acesta, nu era o prioritate. Am fost amândoi destul de nebuni să uităm ce repede circulă bârfele!

Venise și rândul lui Ellen să primească un telefon de la o companie rivală, o companie la fel de mare ca CZR. Se simți flatată când Rosaleen, pe care o întâlnise la o conferință, îi făcu propunerea:

— Am fost impresionată de când te-am cunoscut, și am auzit că te descurci bine cu clienții dificili. Exact ce căutăm! Nu vrem să pierdem nici un client, chiar dacă e mai mic, vrem să ne ocupăm de toți la fel.

— Nu știu de unde ai aflat toate astea despre

mine, dar, deocamdată nu sunt sigură că vreau să mă specializez pe linia sugerată de tine, răspunse Ellen uimită de informațiile deținute de Rosaleen.

— Bineînțeles. Vei avea clienții pe care ți-i dorești. Când vei dori o schimbare în viața ta, sună-mă. Aștept cu nerăbdare vești.

Deși nu-i mărturisise lui Rosaleen, Ellen era tentată să plece. „Geiger“ nu mai era firma pentru care venise ea să lucreze. Totul era dat peste cap. Mulți străini luaseră locul cunoscuților. Iar Abrams stătea mereu cu ochii pe ea, fără a da un semn că ar dori să înceteze „războiul“ acesta. În afară de asta, era îndrăgostită de Don Redman. Mutarea la o altă companie i-ar rezolva toate problemele. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai atrasă de idee.

Sentimentele de loialitate se luptau cu dorința ei de evadare, de a o lua de la început... un început departe de dezastrul sentimental. I-ar fi plăcut să discute cu cineva, dar toți aveau problemele lor. De fapt, persoana de ale cărei sfaturi avea mai mare nevoie era Don dar, deocamdată, nu se putea apropia de el.

După-amiază, într-un moment de liniște, Mark veni la ea cu o mină foarte serioasă și își trase un scaun lângă biroul ei.

— Ellen, vreau să discut ceva cu tine. Ai o clipă liberă?

Alarmată, Ellen zise:

— Sigur, oricând. Despre ce e vorba?

Mark ezită:

— Despre Don Redman. Știu că ai negat că ai avea vreo relație cu el, dar nu poți nega că, dacă ai vrea, te-ai putea apropia de el, nu-i așa?

— Dar asta o poate face oricine. Nu e o mașină, să știi. Comentariile tale erau eronate, nu are semnul dolarului pe inimă. Ellen se surprinse pe sine pentru vehemența cu care-l apăra pe Don.

Mark se aplecă și-și coborî vocea.

— În acest caz, am o șansă. Poți să vorbești cu el despre mine? Mă simt ținut pe loc. Nu vreau să plec, dar cred că e timpul să fac o mișcare, înțelegi?

Ellen își împreună mâinile.

— Nu știu ce vrei să fac eu.

— Intenționez să ajung în vârf, așa cum a ajuns Redman. Dar știi cum e Abrams, nimeni nu poate trece de el. Îmi place la „Geigers“, vreau să rămân, deși toată lumea se pregătește să plece.

— Vrei să-i dau lui Redman un ultimatum, nu? Ori te promovează, ori pleci. Dar de ce nu vorbești tu însuți cu Don? Și oricum, nu e momentul să-i mai dai și alte probleme pe lângă cele pe care le are deja.

Mark se foi stânjenit pe scaun.

— N-aș spune chiar așa, dar... Aș vrea să știu ce mutare să fac, și cine m-ar putea ajuta mai bine decât Redman? Îmi doresc să se întâmple totul cât mai repede. Și am venit la tine tocmai pentru că e o perioadă dificilă.

— Ești foarte impulsiv, Mark.

— Da, ai dreptate. Dar în jocul ăsta nu-ți poți

permite să pierzi timpul, pentru că vei fi călcat în picioare. Deci, faci asta pentru mine? Zâmbi copilărește. Ar însemna enorm pentru mine, și probabil și pentru Maggie.

— Mă voi gândi serios, Mark.

Zâmbetul lui Mark îi păru fals lui Ellen și se întristă. Aceasta fusese prietenia lor? Își aminti că Mark devenise pentru prima dată interesat de ea în ziua în care auzise discuția despre Don. Câtă ambiție! Don avusese dreptate, și o prevenise de la început. Nu că Mark ar fi trișat, probabil mulți l-ar aproba că încearcă să tragă niște sfori. Dar lui Ellen îi displăcea ideea că Don era considerat vulnerabil prin ea. Instinctul ei era acela de a-l apăra cu orice preț.

O privi pe Maggie. Oare ea ar fi de acord să-i vorbească lui Don despre Mark? Sau ar considera totul o înșelătorie? Sentimentele lui Mark pentru Maggie sunt, cu siguranță, sincere, Maggie nu e o femeie pe care s-o folosești pur și simplu. Dar poate că ar fi mai bine totuși s-o avertizeze pentru a se asigura că prietena ei nu ar avea de suferit.

Pe de altă parte, n-ar trebui să se amestece. Decizia în legătură cu Mark îi aparținea lui Maggie în totalitate.

Nehotărârea asta o înnebunea. Maggie era în pericol de a suferi din nou și Ellen nu știa dacă să acționeze sau nu, și să lase totul în voia sorții.

Probabil așa simțise și Don când o cunoscuse —

naivă și încrezătoare, o micuță englezoaică. Încercase să-i vorbească și s-o prevină, iar ea fusese absolut nerecunoscătoare.

La urma urmei, cererea lui Mark nu era atât de îngrozitoare, trebuia pusă pe seama neliniștii lui. Dar nu, sperase cu siguranță că ea îl va înmuia pe Redman. Se încruntă. Dacă Mark ar fi tăcut, poate că i-ar fi sugerat ea ceva lui Don, spontan, l-ar fi lăudat în fața lui.

Și apoi, de unde știa că vor mai exista ocazii pentru discuții amicale cu Don?

Nu va mai trece mult până când va afla și el bârfele pe seama lor și va dori să știe de ce nu i-a cerut ajutorul. Ellen oftă și se întoarse la computerul ei.

Încercă să-i vorbească lui Maggie despre Mark. Erau amândouă la barul Dice și beau un suc. Afară, norii se îngrămădeau amenințători pe cer.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă între noi doi, începu Maggie cu timiditate. Eram înnebunită să-l revăd pe Ross, dar acum nu mai înțeleg de ce. Cred că mă obișnuisem să mă autocompătimesc. Lângă Mark totul e natural, și mai avem și munca în comun.

— Mark e foarte ambițios, după părerea mea. Bănuiesc că ți-a vorbit despre planurile lui de viitor.

— Vrea ce e mai bun în viață, și nu-l poți condamna pentru asta, nu-i așa?

Ellen clătină din cap.

— Dar pare ușor superficial. Mă întreb dacă nu ascunde anumite lucruri.

— A, nu, nu Mark! replică Maggie ferm. Nu e genul de om rece și calculat, deși îi place riscul.

— Iartă-mă, observ că-l aperi cu tărie. Doar că... s-a întâmplat totul foarte repede. Nu vreau să suferi din nou.

— Mulțumesc, Ellen. Mark nu e așa... A trecut multă vreme de când Ross... dar acum știu că am fost singură doar pentru că nu apăruse nimeni.

*

* *

Sunetul insistent al telefonului o trezi pe Ellen. Era mătușa Theresa, amuzată de vocea somnoroasă a nepoatei sale.

— Ești epuizată, draga mea, sau mai bine să nu întreb?

— Serviciul ăsta! S-au întâmplat atâtea aici... Îi vorbi despre fraudă. Și cu toată publicitatea care s-a făcut, în loc să ne vedem de treabă, dăm explicații întruna.

— Bietul Don! Are în spate o povară prea mare. El ce spune?

— Nu știu, mătușă, n-am mai vorbit cu el din weekend. A fost și el la părinții lui Sammy.

— Nu știam, dar cred că v-ați distrat de minune. De fapt, pentru asta te-am sunat: n-am reușit să dau de Selena.

— Selena a mai rămas cu Sammy. Intenționa să-ți trimită o ilustrată. Înțelegi tu, locuri frumoase, Sammy alături... Aș fi vrut să mai pot sta și eu. E norocoasă Selena.

Theresa sesiză tonul trist al lui Ellen.

— Pari doborâtă, scumpo. Sper să nu te lași chinuită de slujbă, nu?

Ellen știa că-și putea deschide inima în fața mătușii, așa cum nu o făcea în fața mamei sale, pentru că aceasta se îngrijora întotdeauna exagerat. Dar Don era nu numai brokerul Theresei, ci și prietenul ei, și nu era corect să discute despre el.

— Nu, nu... Mă gândeam doar să-mi schimb locul de muncă. Nu din cauza fraudei, ci din cauza... mă rog, cineva încearcă să-mi facă viața amară.

— Dar n-ar trebui să pleci! Mi se pare incorect. Ce ți-a făcut, exact? N-ar fi mai bine să discuți cu cineva?

Ellen recunoscu că era un sfat bun. Numai că, în fond, adevăratul motiv nu era Abrams.

— Nu știu, e mult mai complicat, atâtea schimbări...

— Discută cu Don, nu fi mândră și cere-i ajutorul. Sau vrei să-l sun eu?

— Nu, nu! Mulțumesc, mătușă. Promit că mai întâi voi culege informații despre postul care mi s-a oferit.

— E bine pentru început. Oricum, îți urez noroc în orice te hotărăști să alegi.

Ellen închise telefonul și rămase pe gânduri. Singură va trebui să decidă dacă pleacă sau nu, dacă luptă mai departe sau renunță.

Telefonul sună din nou și ridică receptorul cu un gest automat. Era Don și vorbea de la un telefon public. Se auzeau voci vesele și muzică.

— Ellen, vreau să discut ceva cu tine. Sunt la „Arnaldi". Poți să vii acum?

Ellen își aranja părul în grabă și coborî treptele cu nervozitate, aruncându-i câteva cuvinte lui Joe:

— Bună seara, Joe. Ce mai faci?

— Bine, domnișoară Huntsworth. Unde vă grăbiți la ora asta târzie?

— La „Arnaldi", răspunse Ellen zâmbind.

— Aha! Tocmai a plecat și domnul Redman tot acolo. Nu vă temeți, secretul dumneavoastră e în siguranță la mine.

Don își băuse cafeaua și își pusese sacoul pe spătarul scaunului. Era diferit de cum îl văzuse ultima dată, nu mai era relaxat, ci dimpotrivă, foarte încordat.

— Ce mai faci, Ellen? reuși el să spună, cu un zâmbet. Bei o cafea? Sau poate preferi un ceai?

— Hm... mai bine niște înghețată.

— Cunoști deja toate specialitățile de la „Arnaldi"! O înghețată, îi strigă el chelneriței. Nu pari prea supărată pe mine.

— Supărată? De ce, ce ai făcut?

— Poate că zvonurile n-au ajuns la tine, dar la mine da. N-ai auzit nimic?

— Ce zvonuri? Inima Ellenei bătea cu putere.

— Am fost văzuți venind împreună, luni de dimineață, și unu plus unu fac doi... Cum de n-ai auzit?

— A, asta era! Da, bârfele circulă repede. Eu am negat totul. Nu e pentru prima dată când numele noastre sunt puse în legătură.

— Ellen, îmi pare rău că ești nevoită să treci prin așa ceva... Își trecu o mână prin păr. Singurul lucru pe care-l pot face e să nu spun nimic. Orice comentariu, chiar și negarea, vor da apă la moară bârfelor, crede-mă. Dacă ai vreo problemă, vino la mine. N-am fost prea atent, a fost vina mea, continuă el după o pauză.

Ellen ridică din umeri.

— N-a fost vina nimănui, și nu pe mine mă afectează... Oricum, tu erai preocupat, iar eu, recunosc, am fost naivă. Dar noi știm adevărul, ce mai contează?

— Ăsta e un duel verbal și nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Te-am dezamăgit, îți promisesem că voi avea grijă de tine.

— Mă descurc, fii liniștit. Dar nu e mai periculos pentru tine?

— Am spatele acoperit. Și eu mă descurc.

— Da, dar tu nu trebuie să te gândești doar la tine, așa cum fac eu.

Privirea lui Don deveni mai intensă.

— S-ar putea să ai dreptate, nu luasem în considerare

și acest aspect. Dar consecințele vor apărea. Și pentru tine.

Ellen făcu o pauză pentru a-și savura înghețata, apoi continuă:

— Nu, nu eu... adică n-o să...

Don profită de ezitarea ei.

— Ceva s-a întâmplat, sunt convins. Spune-mi, Ellen.

— Nu neapărat... Numai că unii oameni cred că... că mi-aș putea folosi influența asupra ta, pentru ei.

— Intrigi! Era ultimul lucru pe care-l doream. Ce vor să faci?

— Să-i recomand, să le pun o vorbă bună. E atât de greu să-ți dai seama dacă poți avea încredere în cineva, sau dacă doar ești folosit.

— Ești rănită, se observă. Ellen, aș fi făcut orice ca să nu ți se întâmple asta... Don o luă de mână.

— Ai încercat, dar se pare că experiența mă învață rapid.

— Trebuie să existe o soluție. Mă bucur că mi-ai spus, voi găsi eu ceva.

Ellen trase aer în piept.

— Soluția este să plec de la „Geigers“... Ochii lui Don se aprinseră, dar el nu rosti nici un cuvânt. Mi s-a oferit o altă slujbă, și încerc să iau o hotărâre.

Don se încruntă.

— Ești atrasă de idee și bănuiesc că vei face săpături adânci. E o hotărâre importantă.

— Știu, spuse Ellen. Ar trebui să-mi pară rău că plec de la firmă, dar s-au întâmplat atâtea, încât a devenit incomod să mai rămân.

— Ellen, e decizia ta și nu vreau să te influențez. Dar nu e nevoie să pleci din cauza unei bârfe, le voi face să înceteze. Spuneai că nu te afectează, sau m-ai mințit ca să nu-mi fac griji?

— Nu, ți-am spus adevărul. Sunt motive mult mai complicate.

— Atunci... Îmi va părea rău când vei pleca, dar știu că vei alege ce e mai bun pentru tine.

— Mulțumesc.

Ellen împinse înghețata într-o parte. Nu vorbea cu prietenul ei Don, ci cu domnul Redman, șeful. Prăpastia dintre ei se adâncea și ea nu mai găsea nimic de spus.

Capitolul 8

Ellen dormi surprinzător de bine în noaptea aceea, dar se trezi devreme. În clipa în care deschise ochii, știu că hotărârea fusese luată: va pleca de la Asociația Geiger. Dragostea pentru Don trebuia înăbușită și asta nu se putea decât părăsind universul lui.

Nu se așteptase ca el s-o convingă să rămână sau să-i împărtășească sentimentele. Și totuși, pentru prima dată îi ceruse sfatul, și el nu adoptase nici o atitudine, nu încercase s-o influențeze. Un Don cu totul diferit de cel pe care-l cunoscuse. Ellen alungă repede din minte ideea dureroasă că lui Don de fapt nu-i păsa.

O sună pe Rosaleen și o anunță că acceptă slujba. Rosaleen fu încântată.

— O veste fantastică! Sper că poți începe curând.

— Și eu sper la fel. În câteva săptămâni vin la voi.

— Bine. Să mă anunți și totul va fi pregătit. Îți promit că nu vei regreta alegerea făcută.

Ellen privi telefonul după ce închise. Ce ușor fusese! Drumul pe care pornea acum era la fel de impresionant ca cel care o adusese din Anglia. Dar entuziasmul nu mai era același.

Își dădu demisia lui Karen, specificând pur și simplu că a acceptat altă ofertă. Abrams o chemă imediat în biroul lui.

— Despre ce e vorba? Ai probleme? E prea mult pentru tine? Abrams era nervos ca întotdeauna, dar tonul lui nu mai era atât de ostil...

— Mi s-a făcut o ofertă bună și am acceptat-o.

— Mai mulți bani, nu? Nu ți-a spus nimeni de primele noastre de Crăciun și de recalcularea salariilor? Există un bonus anual. Nu-mi spune că Geiger nu e generos.

— Nu, nu-i asta. Îmi convine salariul aici. Vreau doar o schimbare.

Ellen era surprinsă de încercarea lui Abrams de a o opri.

— O schimbare. Voi, fetele, sunteți toate la fel: haine noi, coafuri noi, slujbe noi. Glumeam. Nu, înțeleg pașii grei de la început, ni se întâmplă tuturor. Dar trebuie să știi să deosebești ce e trecător de ce e stabil, mă înțelegi?

Ellen clătină din cap. Abrams chiar nu avea nici o idee despre motivul plecării ei.

— Pot să consider că mi-ați acceptat demisia? Și pot pleca în două săptămâni?

— Nu, nu poți. Abrams devenise agitat. Vreau să-ți acorzi un timp de gândire. Vino la mine peste o săptămână, da? Făcu o pauză. Ce a zis domnul Redman de vestea asta a ta?

Acum, Ellen înțelegea.

— Nu mă voi răzgândi, voi merge mai departe conform planurilor mele.

— Bine, bine. Să nu uiți: slujba de aici e a ta, până când vei pleca definitiv.

— Mulțumesc, nu voi uita.

Ellen se întoarse confuză la biroul ei. Îl văzu pe Abrams, într-o altă lumină, ușor temător și pe punctul de a-și cere scuze.

— Ellen, ce-i cu tine azi? Pari îngrijorată. Ce voia Abrams?

— Maggie, îmi pare rău... Mi-am aranjat un alt loc de muncă. Îmi va fi tare dor de tine.

— Și mie îmi vei lipsi, dar mă bucur pentru tine. Sunt convinsă că ai luat o decizie corectă; tu însă, nu ești prea fericită. Din cauza lui Abrams? Nu-ți pare bine că nu-l vei mai vedea?

— Abrams n-a reacționat cum m-aș fi așteptat. Cred că și-a dat seama că a exagerat. Nu, nu din cauza lui, ci a lui Don. Trebuie s-o iau de la capăt, de la alt capăt.

— Ellen, îmi pare rău. Ca să te înveselesc, te-aș invita la masă, dar sunt deja „ocupată".

— Masă, masă? Cui îi este deja foame? Nu e încă ora zece, se amestecă Mark bine dispus.

Maggie îi explică, în timp ce Ellen se lupta cu

contradicțiile din sufletul ei în legătură cu Mark.

— Trebuie să sărbătorim, spuse Mark. Te invit undeva, eu sunt liber.

— Excelentă idee! aprobă Maggie. Mark te va scoate sigur din starea asta.

Ellen nu putea refuza, mai ales că Maggie era încântată. Ar fi fost prea evident că încearcă să-l evite pe Mark.

Merseră la „Dice“ și Mark comandă șampanie.

— Ellen, nu le pune la inimă. Pari epuizată; dar îți promit că ne vei vedea la fel de des ca și până acum. E o ocazie bună pentru tine, compania pe care ai ales-o e independentă.

— Știu, ai dreptate. Bău din șampanie și zâmbi destul de neconvingător.

— De fapt, Ellen, mă bucur că Maggie n-a putut veni cu noi. Ieri ți-am cerut să-mi faci o favoare, îți amintești?

Deci, de aceea o invitase, să-i ceară informații despre Don!

— Sper că n-ai făcut încă nimic, continuă Mark. Îmi doresc să nu te fi rugat nimic. Cred că începusem să trăiesc în viitor și grăbeam lucrurile. O privi cu ochii lui albaștri, senini. Sunt foarte serios în legătură cu Maggie. Vreau să fac totul bine pentru amândoi, dar m-am cam pripit.

— E o mare ușurare să te aud vorbind astfel. Și sunt fericită pentru tine și Maggie.

— Mulțumesc! Încă ceva: promiți că nu-i vei spune lui Maggie? Mă va considera un ticălos și deja mă consider eu.

Ellen se învioră.

— Promit! Mai toarnă-mi, te rog, un pahar de șampanie. Nu sunt tratată astfel în fiecare zi.

*
* *

A doua zi cei de la „Geigers“ fură convocați la o ședință, la ora șase după-amiază. Geiger și Redman trimiseseră o notiță cum că urma să se facă un anunț important. Sala de conferințe se umplu repede.

Harold Geiger intră primul, nonșalant, dar cu siguranță conștient de antipatia subalternilor săi. Oamenii voiau răspunsuri, răspunsuri clare, mai ales în legătură cu frauda.

Apoi, intră Don. Înalt, bronzat, cu costumul lui perfect. Ellen îl cercetă de la distanță, dar sentimentele pentru el o copleșiră imediat. Don citi anunțul, apoi se ridică în picioare și conversă amical cu cei din sală. Întâlnirea aceea dificilă devenise un atu pentru Redman, care-și cucerise publicul.

— Am admirat mereu „Geigers“. Când Harold a venit la mine și mi-a spus despre fraudă, am discutat și am hotărât că o fuziune ar fi singura soluție. Aveți întrebări?

— O întrebare, da! strigă cineva. De ce ni s-a spus atât de târziu?

— Trebuia să continuăm investigațiile și acum le-am încheiat.

În sală se auziră murmure. Toate capetele se

întoarseră dintr-o parte în alta. Cine fusese complicele?

— Clyde, o auzi Ellen pe Maggie șoptind. Unde e Clyde? Nici ieri nu l-am văzut.

Clyde. Normal, fusese prietenul cel mai bun al lui Hy.

Urmară alte întrebări despre viitorul companiei, despre eventualele modificări. Don și Harold răspundeau cu răbdare. Lui Ellen îi părea rău că pleacă, dar atâta timp cât sentimentele ei pentru Don Redman nu se schimbau, nu putea decât să se îndepărteze.

*
* *

În următoarele zile își puse totul în ordine la birou, își anunță clienții că vor fi preluați de altcineva și își pregăti plecarea.

Vineri seara ajunse acasă târziu, după ce colindase prin toate magazinele. Pachetele ei cu mâncare din brațe erau grele, dar Ellen era mulțumită de cumpărături. Căldura lunii august devenise insuportabilă și nu găsise nici un taxi liber.

Intră în hol și vru să-l roage pe Joe s-o ajute, dar imediat își întoarse privirea: acesta stătea de vorbă cu prietena lui Don. După ce își luară rămas-bun, frumoasa brunetă se îndreptă spre ușă. Exact în clipa aceea pungile lui Ellen cedară și pachetele se împrăștiară peste tot.

— Ce ghinion! rosti prietena lui Don și se

aplecă s-o ajute să le ridice, în timp ce Joe îi aduse altă sacoșă. Cred că nu s-au spart ouăle.

— Nu... mulțumesc, ești drăguță, murmură Ellen, displăcându-i faptul că prietena lui Don era atât de atentă cu ea.

— Pentru puțin, răspunse fata și plecă.

— Poftim, domnișoară Huntsworth. Punga asta le ține pe toate.

— Mulțumesc, Joe. După ce strânseră toate pachetele, Ellen îl întrebă: Cine era fata aceea?

Joe o privi surprins.

— Cum cine? Annabel. Credeam că o cunoașteți, mai ales dumneavoastră. Și portarul îi făcu cu ochiul.

— Bine, mulțumesc. Noapte bună, Joe.

Deci, o chema Annabel...

După ce descuie ușa, rămase înmărmurită: camera era plină de buchete enorme de flori. Fără să-și dea seama începu să plângă. Ce surpriză plăcută! Dar din partea cui? Și de ce?

Văzu pe măsuță o felicitare. Ziua ei de naștere! Cum a putut uita de propria ei zi de naștere? Mâine va împlini douăzeci și patru de ani. Cu siguranță, părinții ei și-au amintit și au organizat surpriza aceasta. Deschise felicitarea cu gândul la familia ei, și inima i se opri o clipă: „Don“. Atât. Nu... Nu...! A făcut-o probabil în numele rudelor ei. Da, asta era!

Se auzi soneria. Nu aștepta pe nimeni.

— Cine e?

— Don. Pot să intru?

— A, Don... eu... Ellen se privi o clipă în oglindă. Arăta îngrozitor în comparație cu frumoasa Annabel. Tocmai făceam un duș. Mulțumesc pentru flori. O voi suna pe mătușa să-i mulțumesc și ei.

— Poftim? Theresa?

— Da, spuneam că...

— E ridicol! Nu putem petrece toată noaptea vorbind prin ușă. Te invit la cină. Când ești liberă... În seara asta?

— În seara asta! Da, sunt liberă. „Și tot restul vieții", își spuse ea în sinea ei.

*

* *

Restaurantul era unul special și foarte romantic. Exact ce-și dorea Ellen de multă vreme. Un restaurant cu specific japonez. Ellen și Don se așezară pe niște perne de mătase, la mesele joase.

— Au un pește excelent, o îndemnă Don să aleagă.

După câteva minute, Ellen se convinse.

— Acum sake-ul. Don înălță ceșcuța de porțelan. Ellen, pentru sănătatea și fericirea ta.

Ellen gustă, apoi așeză ceșcuța jos. Era acum sau niciodată. Don recunoscuse că ideea cu florile fusese a lui. Știa că aniversa douăzeci și patru de ani în weekendul acesta și se hotărâse s-o ajute să sărbătorească. Era fermecător și-i zdrobea inima. Ellen se certă că fusese slabă și acceptase să-și

împartă cu el ziua de naștere. Dar de ce o trimisese Don pe Annabel acasă într-o seară de vineri?

— Don, spune-mi. De ce toate astea? Și când vor veni și ceilalți invitați la petrecere?

— Petrecere? Nu mai vine nimeni. Suntem doar noi doi.

— Don, îmi eviți privirea. Uită-te la mine și asigură-mă că nu e vreo surpriză și nu vor apărea brusc rudele mele...

Ochii cenușii ai lui Don o fixară, și el clătină din cap.

— Dar atunci de ce? se miră Ellen. Florile, restaurantul... E minunat, dar de ce o faci?

Don se aplecă și-și înfășură în jurul degetului o șuviță din părul ei.

— O fac pentru că așa vreau. Și pentru că măcar o dată o ascult și eu pe Annabel.

— Annabel? Am văzut-o în seara asta, și părea foarte fericită.

— Așa și e. Nu are nici un motiv să nu fie fericită, nu mai are... Făcu o pauză. Și Abrams m-a ajutat să mă hotărăsc. Ellen, nu ți-am spus cât de frumoasă ești...

Ellen era dezorientată. Don îi șoptea acum lucrurile după care tânjea atât. Și asta din cauza lui Annabel? Și a lui Abrams?

— Nu-ți pasă ce simte Annabel?

— A, luminițele din ochii tăi s-au accentuat. Ca întotdeauna când ești supărată. Le-am tot văzut în ultima vreme. De ce? În ceea ce-o privește pe Annabel, bineînțeles că-mi pasă. Și-mi iubesc sora la fel de mult de când mă știu.

— Sora?! Dar am crezut... Degetele lui Don îi mângâiau obrazul. Când m-ai sărutat și mi-ai spus... și eu...

Don se miră sincer.

— Am crezut că știi. Sunt sigur că ți-am vorbit despre sora mea... Ochii lui se încălziră. Înțeleg acum de ce ai fugit în noaptea aceea de pe verandă. Voiam să-ți explic, dar ai refuzat să rămâi singură cu mine. Luni dimineața eram furios. Mi-am spus că așa va fi, cum vrei tu. Călătoria aceea a fost un coșmar pentru mine. Erai atât de aproape... și toate punțile dintre noi fuseseră distruse.

— Iar eu credeam că ești preocupat de munca ta... Ei bine, acum nu mai fug nicăieri. Amândoi am fost încăpățânați, nu-i așa?

— Annabel e mai mare cu doi ani decât tine. A vrut să urmeze cariera financiară, ca și mine. Nu m-am opus, ba chiar am încurajat-o, am ajutat-o. Nu am luat în considerare faptul că eu fiind angajat în afaceri foarte mari, Annabel devenea o cale sigură de a ajunge la mine... După o pauză continuă: Un escroc se pretindea bogat și puternic. A amețit-o, a cerut-o în căsătorie, și apoi, în ultimul moment, mi-a furat o afacere importantă și mulți bani, apoi a părăsit-o pe Annabel... A fost îngrozitor! Ziarele numai despre asta scriau.

— Și tu te-ai simțit responsabil?

— Am încercat s-o avertizez. Ticălosul era atrăgător, dar nu prezenta garanții. Cu cât mă opuneam mai mult, cu atât o împingeam în brațele lui... Mi-a fost

teamă că se va întâmpla și cu tine același lucru.

— Dar Abrams, el ce legătură are cu noi?

— Abrams a venit să mă vadă, spășit. Îi părea rău că a fost cam dur cu tine și m-a rugat să te conving să nu pleci.

— Îi eram antipatică de dinainte chiar de a veni la New York, și nu știu de ce.

— Pentru că domnul Geiger nu l-a promovat pe fiul lui Abrams, ci te-a luat pe tine.

— Aproape că-mi pare rău pentru el. Ce va păți?

— O admonestare severă. Pe fiul lui îl introduc eu la CZR. O privi intens. Nu mi-ai spus nimic despre problemele tale de la firmă. Ai dovedit că-ți poți purta singură de grijă, așa cum spuneai de la început. N-am suportat însă ideea că vei pleca de la Geiger și nu te voi mai vedea. Îi prinse mâinile într-ale lui. Încerc să-ți spun ce simt eu pentru tine.

Don îi sărută degetele pe rând și lui Ellen îi venea să plângă de fericire.

— Știam foarte bine care erau sentimentele mele pentru tine, șopti ea, și totuși voiam să plec departe de tine.

— Să bem în cinstea prietenilor noștri care ne-au deschis ochii! Dar tu nu prea mănânci! Nu-ți place?

— Ba da!... Dar totul pare un vis...

— Nu, Ellen, nu e un vis... Știi, Annabel a fost cea care a înțeles ce simțeam. Mi-a spus foarte direct că sunt un prost și că ar fi bine să mă grăbesc dacă nu vreau să te pierd pentru totdeauna!

— Cred că-mi place foarte mult sora ta.

— Iartă-mă că te-am rănit, Ellen. Am crezut că fac bine ce fac, pentru amândoi.

Don îi cuprinse capul în mâini și o sărută cu tandrețe.

— Îmi promiți că mă lași să te ajut din când în când? O sărută din nou. Vreau să vând totul și să mă mut din New York. Nu știu dacă și tu...

— Oh, Don... Sunt nebună după tine de atâta vreme, și unde am fost mai apropiați decât la malul mării?

— Am fost destinați unul altuia, murmură el. Ellen, te iubesc atât de mult! Vreau să fii soția mea!

— Da. Te iubesc, și vreau să fiu soția ta!

— Încă un mic secret; știam că vei merge cu Selena în weekendul acela. N-am rezistat tentației, nu puteam sta departe...

— Don, taci și sărută-mă!

— Da, doamnă...

Sfârșit